

THE NATIONAL BESTSELLER

TU SÁCH VĂN HỌC
TRUNG
QUỐC
DƯƠNG ĐẠI

春树

长达半天的欢乐

TÊ I DẠI

Xuân Thụ

GUƠNG MẶT CHÂU Á ĐẠI DIỆN CHO THẺ HẸ 8X

CHIBOOKS

NHÀ XUẤT BẢN THỜI ĐẠI

Table of Contents

Chương 1: Cảm giác đó gọi là “tê dại”

Chương 2: Trải nghiệm nóng bỏng

Chương 3: Nghe thấy tin nhắn

Chương 4: Bỗng dưng thấy lạnh

Chương 5: Để những kẻ bất lực có sức mạnh

Chương 6: Vụ thiếu niên giết người trên đường Trường An

Chương 7: Đấu tranh vô vị

Chương 8: Mưa đá chảy ra từ mắt tôi

Chương 9: Anh đã quên

Chương 10: Tuổi xuân ngốc nghếch

Chương 1: Cảm giác đó gọi là “tê dại”

Rửa hết vết xăm

Em là người sạch sẽ hoàn toàn

Đầu óc tôi được gột rửa

Giữ khoảng cách mưu an toàn

Xuân Thụ “Cảm xúc từ cuộc nói chuyện

với Toàn Lỗi”

1

Mùa hè bắt đầu từ khi quen biết Lý Tiểu Thương.

Đó là nơi kết thúc của một buổi diễn. Không, vẫn chưa diễn xong thì tôi đã quen biết anh ấy rồi. Tôi đã quen anh ấy vào mùa hè đó.

Ngày hôm đó tôi khát khô cổ, ngồi nôn trên lan can sắt. Thôi Thận Thủy chạy tới giúp tôi. Anh mua cho tôi một chai nước khoáng, vừa đưa giấy ăn cho tôi vừa quan tâm hỏi han: “Xuân Vô Lực, em không sao chứ?”

“Không sao.”

Hầu như bất cứ lúc nào tôi cũng đều nói, “không sao”. Bởi tôi không biết rốt cuộc có việc gì không, không biết có việc gì đương nhiên là không sao.

Tôi nôn tới mức không mảy mĩu, chỉ biết Thôi Thôn Thủy quan tâm tới mình, lo lắng cho mình. Nhìn đường ray phía trước lan can sắt, nụ cười mơ hồ dần xuất hiện.

Đúng lúc đó Lý Tiểu Thương đi về phía tôi.

Theo trí nhớ từ lâu đã mơ hồ của tôi, tôi nhớ rằng Lý Tiểu Thương đang cầm một chai bia (ở đây bia được viết đơn độc mà không có ý nghĩa gì). Đầu tiên anh ta cười với Thôi Thôn Thủy, sau đó nhìn tôi, nói với Thôi Thôn Thủy (mà không phải tôi): “Cô ấy chắc không sao chứ?”

Do ánh mắt của anh ấy ẩn hiện vẻ tinh anh và sự soi mói thật sự nên tôi không hề coi hành động và lời nói của anh ấy là sự quan tâm.

Mọi thứ tiếp đó giống như một đoạn phim, không những thế lại là thể loại phim câm. Mặc dù buổi biểu diễn vẫn chưa kết thúc, nhưng đã có một nhóm người hỗn tạp tập hợp bên ngoài quán Bar “Lạc Lạc Lạc”. Tôi bám vào lan can và vai Thôi Thôn Thủy đứng đây, cả người lắc lư. Mới đi tới hòn đá trước cửa quán bar liền ngã xuống, bên cạnh đều là những người xa lạ. Nếu trước đây gặp phải tình huống tương tự, chắc chắn tôi sẽ ngượng ngập vô cùng nhưng với men rượu cùng sự động viên khuyến khích của nó, tôi đã không còn quá nhiều cảm xúc nữa. Tôi không hề thấy lúng túng khó xử.

Tôi còn muốn ăn kem. Được rượu an ủi, tôi trở nên mạnh dạn vô cùng, dám làm một số chuyện mà khi không uống rượu không bao giờ dám làm. Có người đang cầm một que kem đứng dưới cột sắt nói chuyện phiếm. Tôi không nhìn rõ mặt anh ta. Tôi bước tới, cất giọng lễ nhè: “Cho tôi ăn một miếng.”

Anh ta nhìn tôi một cái rồi đưa cho tôi. Tôi cắn một miếng, vui mừng hơn hở.

“Thôi thì cho cô tấ t đấ y!”

“Cám ơn.” Tôi đáp lại.

Một lát sau, tôi hỏi Thôi Thầ n Thủy, người đó là ai. Anh trả lời là 555, là ca sĩ chính trong ban nhạc “Nghịch tử” – ban nhạc mới Bắ c Kinh. Hôm đó tôi mặc chiế c áo phong màu đỏ, tay trái câ m thuố c lá, tay phải câ m chai rượu. Chiế c áo phong màu đỏ của tôi dưới ánh đèn sẫm lại như màu máu. Tôi trở nên tự nhiên hơn, nhảy nhót tự do trước sân khấ u. Mọi thứ giồ ng như đang trong cơn mộng du, tôi giồ ng như đang dầm lên đám mây màu mê m mại. Cho dù thỉnh thoảng có người đập vào vai tôi nói rằ ng thuố c lá của tôi làm bóng người họ cũng chẳng thay đổi được tâm trạng tuyệt vời của tôi. Hoặc giả như khi đầ u óc đã trở nên tro ́ ng rồ ng rồ i, cũng chẳng còn đễ y tâm trạng thề nào nữa.

Rấ t nhiề u chuyện nữa, tôi thấ y trí nhớ của tôi có vấ n đề . Tôi nhớ đêm hôm đó, tôi, Thôi Thầ n Thủy, và một vài người bạn nữa tới ăn ở tiệm lớn, Lý Tiểu Thương không có trong bữa nhậu. Nhưng nế u anh ta không có ở đó, mọi chuyện sau này sẽ xảy ra thề nào nhi? Tôi còn nhớ rằ ng ngày hôm sau tôi và Thôi Thầ n Thủy tới đại học Thanh Hoa, còn nữa khi diễn xuấ t quen một sinh viên ngoại tỉnh. Cậu sinh viên ngoại tỉnh đó đễ tóc ngắ n, người nhỏ nhấ n, mắ t to, giồ ng như nhà thơ Tra Hải Sinh. Nhưng ngày hôm sau tôi không tới trường đại học, bởi hôm đó trời mưa. Nói chính xác hơn thì mưa bắ t đầ u từ nửa đêm hôm trước, càng ngày mưa càng to. Sau đó mưa xồ i xả. Mặc đầ u chúng tôi ngồ i trong lờ u, nhưng vẫn không ngăn nổi cơn mưa đó. Thôi, không nhắ c tới chuyện mưa nữa...

Hôm đó Lý Tiểu Thương có mặt. Thôi Thầ n Thủy cười nói với tôi:

Xuân Vô Lực à, em biế t không? Hôm nay tấ t cả những thành viên trong ban nhạc Rock Punk Bắ c Kinh tới xem biểu diễn đầ u hỏi

anh rằ`ng em là ai đầ`y.

“Làm gì có chuyện đó chứ? Sao lại vậy?”

Lý Tiểu Thương lên tiế`ng:

“Quán Bar Lạc Lạc Lạc đã lâu không có con gái tới quậ`y, lúc đó anh nhìn thầ`y em nôn ở lan can sắ`t, đã thầ`y em rắ`t đáng yêu. Lúc đó anh nghĩ, nhắ`t định sẽ làm quen với cô gái này.”

Không khí trong bàn ăn đã dầ`n thay đổi. Thôi Thầ`n Thủy không còn cười nữa, dường như anh bắ`t đầ`u cảnh giác quan sát Lý Tiểu Thương. Những người khác (phầ`n lớn là những ca sĩ từ Vũ Hán tới) vừa ăn vừa chú ý mọi động tĩnh giữa tôi và Lý Tiểu Thương. Tôi không phát hiện thầ`y gì không ổn, vẫn thắ`n nhiên nói chuyện tiế`p với anh ta, nhưng tôi đã quên mắ`t nội dung lầ`n nói chuyện đó. Mưa vẫn rơi liên tục. Tôi và Lý Tiểu Thương đã hơi váng đầ`u. Tôi đã không còn kiề`m chề` được bản thân nữa, tôi không ngừng cười với anh. Lý Tiểu Thương kéo tay tôi lại, anh ta cũng đang cười. Chúng tôi vừa cười vừa hôn nhau, thầ`y sáng khoái thích thú vô cùng. Thôi Thầ`n Thủy tức sắ`c tiế`t, liên tục ám hiệu cho tôi rằ`ng Lý Tiểu Thương là loại con trai thích “săn gái”, nế`u đi theo hắ`n sẽ không lâu dài và không tồ`t đẹp gì. Tôi cũng chẳng còn để ý nhiề`u nữa, thể hiện sự thân mật với một cô gái vẫn còn xa lạ là một việc có ý nghĩa biế`t bao chứ. Cảm giác này thật đã đời. Hơn nữa tôi cũng không muố`n ở lâu cùng bắ`t cứ ai.

Không biế`t họ lục tục bỏ đi từ lúc nào nữa. Có lẽ họ có tiề`n gọi taxi về` nhà. Chỉ còn lại một mình tôi và Lý Tiểu Thương.

Trong phòng đã dựng lên các sạp nắ`u cháo, hoành thánh, bán đồ` ăn sáng. Trời đã sáng rồ`i. Chúng tôi gọi một bát cháo.

“Chúng mình kề`t bạn đi!” Tôi đề` nghị.

“Em vẫn đang chóng mặt, lúc này vẫn như vậy.” Anh ta nói rất tỉnh táo.

“Cũng có thể, lúc này đầu óc em không được tỉnh táo lắm.” Tôi cười với anh ra vẻ xin lỗi.

Một lát sau.

“Hay là em là bạn gái anh đi!”

Nói xong, anh lại nhanh chóng nói tiếp: “Có lẽ lúc này đầu óc anh cũng xoay vòng vòng rồi.”

Ăn xong nửa bát cháo, hai chúng tôi đưa mắt nhìn nhau:

“Cũng được, bây giờ coi như đã giao hẹn.”

Chúng tôi lại ôm nhau một lần nữa để xác định tính chân thực của hiện thực, mà không đơn giản chỉ vì sự bối rối sau khi uống rượu. Lý Tiểu Thương ghé đầu sát mặt tôi rồi rít qua kẽ răng: “Nếu em rời bỏ anh, anh sẽ giết em.”

Tôi bắt đầu mở máy, tôi coi câu nói này là trò đùa, tôi chợt muốn cười. Đe dọa người khác hoặc bản thân muốn chết hoàn toàn là do muốn người khác biết. Đối với tôi mà nói đó là biểu hiện buồn cười. Sở dĩ tôi không cười ra tiếng vào lúc này một là sẽ phá hỏng không khí, có nguy cơ bị hiểu lầm là cố tình gây cười giải sầu. Hai là khuôn mặt Lý Tiểu Thương lúc đó rất nghiêm túc, mặc dù tôi nghi ngờ lý do nghiêm túc của anh. Tôi tiện tay cầm lấy chiếc dây chuyền bạc đeo trên cổ của anh, trên đó có hình cái đao.

“Tại sao lại đeo dây chuyền mặt đao?” Tôi nặn ra một chủ đề để hỏi anh.

“Là vì, anh có thể tự tử bất cứ lúc nào.”

“Ồ!”

Tôi chỉ nói được đúng một chữ “ồ” thì chẳng còn nói được gì nữa. Nhưng tôi cảm thấy ý nghĩ “có thể tự tử bất cứ lúc nào” của anh thật tuyệt. Có thể thực thi được, bởi chẳng qua cũng chỉ là chết thôi mà. Không những thế lại là bất cứ lúc nào, chủ động theo đuổi, cũng chính là có thể biến điều này thành việc có ý nghĩa. Những người trẻ tuổi, không chết thì còn có thể làm gì chứ? Mặc dù họ đều ở trạng thái chẳng có lý tưởng gì sất (tôi vẫn được coi là người có chút lý tưởng), lúc nào cũng rảnh rỗi. Nghĩ tới cái chết liên tục hưng phấn liệu có thể coi là sự vô tri?

Mặc dù sự việc là vậy. Tôi trở thành bạn gái của Lý Tiểu Thương. Hai chúng tôi giống như bỗng dưng thành lập một đoàn thể vậy, đều cùng sống cuộc sống mới tự do sau cơn mộng tưởng. Dễ dàng có thể nhận ra chúng tôi là những con người không hay để ý tới mọi chuyện, chúng tôi chỉ đơn giản nghĩ rằng sống cùng nhau sẽ rất hay.

Không thể tiếp tục ở đây nữa. Chúng tôi liền đi tới cửa hiệu tạp hóa bên cạnh mua một chiếc ô giảm giá, anh ta đèo tôi bằng xe đạp về nhà. Chúng tôi sống rất gần nhau, tôi ở đường Vạn Thọ, còn anh ở đường Năm Cây Thông. Vừa mới nghe đã biết hai bên đều lớn lên trong khu quân đội. Nước đọng đầy trên đường, tôi ngó i đằng sau anh cầm ô nhưng chẳng có tác dụng gì, mưa to như vậy thì ô nào cũng thế thôi. Nhìn cảnh anh gắng sức đạp xe trong bùn, tôi thấy mới mẻ và mãn nguyện. Lúc sắp tới cầu Hoa Viên, chúng tôi quyết định dừng xe ở một quán ăn để ăn tiếp. Quán ăn đó được sửa sang to đẹp, sáng sủa, bất giác tôi lo lắng khi nghĩ tới số tiền phải trả cho bữa ăn. Nhưng khi nhìn thấy cái đầu trọc của Lý Tiểu Thương, tôi bình tâm trở lại, bởi chẳng phải còn có anh đó sao? Có anh ở bên, tôi không còn phải lo lắng nữa. Lúc ăn xong đi ra ngoài, Lý Tiểu Thương cởi đôi giày ướt sũng nước mưa ra, đi chân

đắt. Anh chẳng thêm để ý chút nào tới ánh mắt người khác đang chăm soi mình. Anh giải thích làm thế này đạp xe đạp tiện hơn. Lý Tiểu Thương rất gầy, quần áo ướt nhèm dính chặt vào người càng làm lộ ra các đường nét, xem ra lạnh lùng tới mức tàn khốc, có chút gì đó giống với bọn phát xít.

Lý Tiểu Thương đưa tôi về nhà anh. Nhà anh ở trong khu chung cư hơi cũ. Đối diện với khu chung cư đó là những tòa nhà có cùng kết cấu. Trên sân thượng nhà nào nhà nấy treo đầy những lồng chim, chậu hoa, quần áo lòi loẹt giăng đầy. Dường như từ đó có thể thấy được cuộc sống tung bừng nhộn nhịp, tự tìm lấy niềm vui riêng của những người dân nơi đây. Tôi đi vào cửa số Ba của tòa nhà, khẳng khái nhận xét: “Mẹ kiếp chỗ này thật sống động!”

“Cũng không hẳn như vậy.” Lý Tiểu Thương vừa lên cầu thang vừa nói. “Chỉ là một lũ tiểu thị dân vô công rồi nghề tụ tập lại nói chuyện, nhà ai làm việc gì cũng biết, thật hết nói. Mà mẹ anh có khả năng đang ở nhà, lát nữa em nhớ phải chào bà một tiếng đấy!”

Lúc chúng tôi vừa bước lên cầu thang tầng Bốn, nghe thấy tiếng gọi, một cánh cửa mở ra. Một người đàn bà trung niên tóc hoa râm, nhỏ nhắn, mặc một bộ đồ ở nhà màu tía thò đầu ra nhìn. Tôi mau miệng chào: “Chào bác ạ!”

Người đàn bà đó đáp lại một tiếng, quan sát chúng tôi từ đầu tới chân một lúc rồi mới mở rộng cửa.

Phòng của anh hơi tối.

Lý Tiểu Thương khóa “tạch” cửa phòng, kéo rèm cửa lại. Cả gian phòng như được quét lên màu vàng sậm rất dễ chịu. Vừa vào tôi đã nhận thấy một dàn trống cũ, trên tường anh dùng bút màu viết một số khẩu hiệu như:

“Muôn làm tình, muôn tác chiển. Lúc hôn người yêu của bạn, tay không rời khỏi súng...”

Mọi người đều biết, những khẩu hiệu này đã không còn ý nghĩa kích thích người khác nữa. Bởi chúng đã quá cũ. Còn có một vài bức tranh được vẽ trên tường, trong đó có bức vẽ về một đứa bé đầu to mặc bộ quần áo màu đỏ, trông ngây ngô. Sau này tôi mới biết, đó là những bức vẽ anh mô phỏng theo trang bìa đĩa nhạc của một vài ban nhạc anh thích. Bởi tôi từng có một bạn trai là họa sĩ Lý Kỳ, cho nên mãi tới giờ tôi vẫn không có ấn tượng tốt đẹp về những người đàn ông vẽ vời. Bức tranh của Lý Tiểu Thương cũng không để lại ấn tượng tốt nào với tôi. Từ khi bỏ Lý Kỳ, tôi luôn cho rằng mọi họa sĩ đều là những động vật không hiện thực, là loại có tư duy pháp phù. Cuối giường Lý Tiểu Thương có một chiếc tivi. Gầm giường rất thấp, ga giường và gối đều cũ rách, đã được giặt nhiều tới mức bạc màu. Bên ngoài mưa vẫn rơi, tuy đã thưa hơn so với lúc về nhà. Đó là màu sắc kết hợp giữa màu xanh mơn và màu vàng sậm. Màu xanh là màu của cây cối, còn màu vàng là màu của bầu trời. Dường như chúng tôi nói với nhau mấy câu. Sau đó nằm xuống ngủ. Lúc tỉnh lại đã là bốn giờ chiều.

Bên ngoài mưa đã tạnh rồi. Bầu trời vẫn là màu vàng trong vắt đặc trưng của ngày hè. Ánh nắng ấm áp, không khí trong lành dễ chịu. Chúng tôi đi men theo con đường lớn. Những hàng cây xanh tới mức khiến lòng người biết ơn cuộc đời. Đây là phía tây khu Hải Điện của Bắc Kinh, khắp nơi là cơ quan của quân đội, chỗ chỗ lại thấy những sĩ quan và binh sĩ mặc quân phục. Đi ngang qua công khu quân đội có người canh gác. Có những khu quân đội còn tác tượng những nhân vật vĩ đại. Nhân vật vĩ đại đó vẫy tay. Có công chính của một vài khu quân đội còn dựng biển đỏ, thường thấy là “Vì nhân dân phục vụ”; còn có “Học tập theo đồng chí Lôi Phong”... Mỗi khi đi qua những nơi này, tôi và Lý Tiểu Thương đều thấy lòng rất

thư thái. Bởi chúng tôi là những đứa trẻ lớn lên trong khu quân đội, bố mẹ chúng tôi đều là bộ đội ở các vùng nông thôn khác nhau sau đó vào thành phố. Do vậy chúng tôi được sinh ra trong thành phố, từ nhỏ chúng tôi chơi đùa với lũ trẻ có xuất thân giống mình, có chuyển nhà cũng chuyển tới các khu quân đội khác nhau. Hàng sáng đều có thể nghe thấy những quân nhân gần đó hát hò, chạy bộ. Những đứa trẻ sinh ra và lớn lên trong những khu quân đội như vậy thường tương đối đơn giản và mù tịt về chuyện thế sự.

Chúng tôi đi tới một quán ăn xem ra khá sạch sẽ, suy nghĩ hồi lâu chỉ gọi mỗi một đĩa sườn. Trong khi chờ người phục vụ bê thức ăn lên, chúng tôi cùng quan sát lẫn nhau: Bởi dù gì chúng tôi cũng đã là người yêu của nhau, về mặt thể xác đã quen rồi nhưng về mặt tinh thần vẫn thấy xa lạ. Làm sao có thể quá độ từ thể xác sang tinh thần là vấn đề chúng tôi đang phải suy nghĩ trước mắt. Bữa cơm này chẳng có chút hứng thú gì. Những khi tôi cảm thấy khá vô vị, tôi thường đề cập chuyện về nhà. Cũng có thể do lần đầu ăn cơm không lãng mạn đã không hề sự tìm hiểu lẫn nhau giữa tôi và Lý Tiểu Thương.

2

Đây là con sông bị ô nhiễm. Màu nước sông gợn sóng xanh thẫm dưới cặp kính râm màu nâu của tôi, có chút gì đó yên ả, đang ẩn chứa động cơ nào đó. Gió vừa thổi có thể ngửi thấy mùi tanh ẩm ướt. Tôi liếc ra mặt sông rồi nhanh chóng nhìn về phía dãy núi xa xa. Trên sông có rất nhiều túi ni lông, túi đựng đồ phế phẩm, vỏ kem que hoặc là rác sinh hoạt bị người ta vứt ra đây. Mấy hôm trước có mấy trận mưa, bên đường còn có một vài vũng bùn ướt át bẩn thỉu.

Tôi cúi đầu bước đi cẩn thận, chiếc áo phong trần dính chặt vào người. Tôi qua bình nóng lạnh nhà Trùng Trùng bị hỏng, nên tôi không tắm được. Tôi có cảm giác cặp sách trên vai hơi nặng. Tôi

liền rút tai nghe của máy nghe nhạc ra rồi nhét ngay vào tai. Máy nghe nhạc phát một đĩa chuyên đề nhạc rock kiểu Anh tôi mới mua không lâu, tôi đang nghĩ lát nữa sẽ bắt xe thế nào. Không cần nhìn tôi cũng biết, trong ví tôi chỉ còn đúng ba tệ, trước mặt tôi chỉ có hai con đường có thể đi. Một là đi tuyến riêng của Bách Lợi Bảo tới Tây Đơn, sau đó đi xe buýt, tới bên Mộ Công Chúa xuống xe rồi đi bộ một chặng rồi lấy xe đạp ở cửa ga tàu điện ngầm đi về nhà. Hai là đi xe ngược lại bên tàu điện ngầm, sau đó đi tàu điện ngầm tới nơi để xe đạp rồi đi xe đạp về nhà. Đi theo kiểu thứ nhất có thể tiết kiệm một tệ. Bởi tôi vừa mới đổi vé xe buýt tháng này. Tôi lặc đầu nghĩ một lát, cuối cùng quyết đi bắt xe quay ngược lại đi tàu điện ngầm về nhà. Ánh nắng chiếu vào mặt tôi. Máy nghe nhạc hơi trục trặc, nhạc lúc có lúc không. Tôi chậm rãi bước đi, sau khi hỏi một phụ nữ trung niên xong, đi ngang qua đường dành cho người đi bộ qua đèn đỏ, đi qua cảnh sát giao thông, đi qua hầm dành cho người đi bộ rồi đi tới tuyến số mười bốn.

Tới bên Hòa Bình Môn tôi xuống xe, sau đó tới bên Tây Đơn đi tàu điện ngầm. Lúc đi qua cầu Hồ Phường. Con đường sửa từ mùa đông đến giờ đã xong, bây giờ đang trải lớp nhựa đường mới.

Sau khi về nhà tôi rửa mặt cẩn thận, thấy sáng khoái hẳn. Tôi liền vào bếp làm cà chua dầm. Khoảng hai mươi phút sau bụng tôi bắt đầu đau, tôi biết hành kinh tháng này đã đến. Máu đỏ tươi, giống như màu dưa hấu. Tôi nhanh chóng nhìn thấy khuôn mặt xanh xao của mình trong tấm gương ở nhà vệ sinh. Sau đó chống hai tay lên bệ bồn cầu rồi nôn thốc nôn tháo. Tôi trấn tĩnh lại rồi xả nước, sau đó rửa mặt lại, súc miệng lần nữa, đi vào phòng gọi điện cho một biên tập viên nữ. Chúng tôi hẹn gặp nhau lúc ba giờ để nói chuyện về việc lựa chọn chủ đề “Cô gái nhạc Rock” cho kỳ tạp chí lần này. Cô ấy nói sẽ mang tới cho tôi một quyền tiểu thuyết có ký tên cô. Sau khi kết nối điện thoại, tôi gắng chọn từ điển tả mình

không khỏe lắm, và hỏi cô ấy liệu có thể hẹn muộn hơn vào lúc ba giờ ba mươi không. Dường như cô ấy hơi buồn, nhưng vẫn dặn lại được thôi nhưng đừng tới muộn đấy, hôm nay cô ấy tuy sốt nhẹ nhưng vì công việc vẫn đi làm bình thường.

Căn nhà đó to tới mức khiến tôi ngạt thở.

Ngày hôm sau trừ việc Tiểu Đào nhắn tin cho tôi một lần ra, cái máy tra tấn của anh ấy không nhắn thêm lần nào nữa. Đôi khi mắt của tôi vô tình lia tới thứ màu lam nhỏ nhắn kia, trên đó luôn luôn thấy thời gian nhảy nhót, từng giây từng phút không hề ngơi nghỉ. Khi chúng tôi còn bên nhau, ngày nào anh cũng nhắn cho tôi mười mấy lần, còn tôi sẽ gọi lại cho anh ấy tùy theo tâm trạng tốt hay xấu. Có điều những ngày tháng đó đã đi không trở lại nữa rồi.

Một lát sau có điện thoại gọi tới, đó là của cô bạn biên tập kia. Anh ta với thái độ thành khẩn, nhã nhặn nói với tôi rằng chiều nay tôi không cần tới nữa bởi cô ta đã hẹn phỏng vấn người khác rồi. Tôi hơi ngỡ ngàng liền dập điện thoại ra phòng khách ngồi, xem bộ phim truyền hình vô vị. Chiếc ghế sofa này còn lưu giữ hơi ấm và mùi vị của cả gia đình bốn người, tất cả mọi thứ đều khiến tôi quay cuồng. Điều hiển nhiên là tôi thiếu tiền, nhưng vẫn ở chỗ không có ai giúp được tôi. Điều này khiến tôi mặc dù đã vắt óc suy nghĩ vẫn chưa nghĩ ra cách nào để lừa tiền. Tôi chỉ ước mong ai đó xuất hiện có thể nhanh chóng thay đổi tình trạng bị bết trước mắt mình, có thể khiến tôi ngay lập tức có một khoản tiền lớn, khiến tôi một phút sau có thể đi xe tới trung tâm thương mại mua quần áo, có thể ngay lập tức đi mua đĩa nhạc tôi thích nghe, mua được cuốn sách tôi thích đọc, có thể ngay lập tức đi đô t tiền. Để tôi có thể sống cuộc sống chỉ cần há miệng chờ bánh có nhân từ trên trời rơi xuống. Cái bánh đó rơi thẳng vào miệng tôi, không những thế lại là loại có nhân rau hẹ. Nhưng trên thực tế, mọi thứ rơi từ

trên trời xuông cơ bản là những thứ rác rưởi khiến người ta buồn nôn mà thôi, bạn sẽ trực tiếp nuốt vào bụng. Tôi cứ ngờ i lo nghĩ quặn ruột trên ghế sofa, cuối cùng quyết định tới thư viện quốc gia cùng với Tử Dư. Tôi mặc áo yếm màu đen, cười vui vẻ nhưng trong lòng hoang mang, không gì có thể an ủi được tôi. Từ đầu xuông dạ dày tôi trống rỗng. Trước lúc ra khỏi cửa, tôi còn gọi lại điện thoại cho cô biên tập kia:

“Tôi là người thích hợp viết đề tài đó. Chắc cô cũng biết điều đó, đúng không? Tôi thực sự đã hiểu... Ok. Cô đã hẹn người khác viết rồi? Đúng không? À, thế à, xin lỗi, xin lỗi... Vậy thì, tôi cúp máy đây.”

Này, em có chuyện muốn nói với anh.

Em nói đi!

Ừ. Việc này, thực ra em không biết phải nói thế nào, thực ra em không sao đâu.

Hả? Em nói đi!

Em... thôi được. Một lần sáu trăm. Hai lần một ngàn hai trăm đô ng.

Không khuyển mãi à? – Anh đùa (có lẽ không phải nói đùa).

Anh có thể học sinh không? Có thể học sinh được giảm giá!

Ha, ha, anh bóp chết em – đồ nhỏ nhen này.

Chúng tôi cùng cười phá lên.

Này, em nghiêm túc đấy.

Tôi dừng lại nói.

Cái gì kia?

Một lầ̀n sáu trăm. Hai lầ̀n một ngàn hai trăm đò̀ng.

Được thôi.

Anh có thể cho thêm không? Làm tròn số́ đi.

Một ngàn năm trăm, thế́ nào?

Được.

Lầ̀n thứ hai gặp anh, tôi đã đưa ra yêu cầu này. Tôi không sợ anh chưa chuẩn bị tâm lý, bởi từ trước tới giờ tôi cũng chẳng trong sáng gì. Tôi đã hát rấ́t nhiề̀u bài hát cho anh, trong đó phầ̀n lớn là những bài tôi hát năm 1999 tới năm 2000. Ngoài ra một số́ bài khiế́n tôi cảm động trào nước mắ́t. Tôi khẽ hát trong bóng tồ́i, mắ́t một khoảng thời gian tôi dường như đã quên mắ́t mình đang ở chỗ nào, dường như lúc này tôi mới là chính tôi, chứ không phải người khác.

Chị gái à, xin chị đấ́y, đừng hát nữa, còn hát nữa sẽ thu tiề̀n đấ́y.

Vớ vẩn! Em còn có dung lượng 10G vẫn chưa hát đấ́y.

Mặc dầ̀u nói vậy nhưng tôi vẫn ngậm miệng, duỗi chân tay cố gắ́ng ngủ. Tiề̀ng điề̀u hòa rấ́t nhỏ. Giường rấ́t mềm rấ́t dễ chịu, tôi nhẹ rơi vào giấ́c ngủ, mặc dù hơi mệt.

Ban ngày tới nhanh trong nháy mắ́t. Có thể nói giây tiế́p theo là ban ngày. Đã trưa rồ́i. Tôi rửa mặt, đánh răng, chải dầ̀u, đeo kính áp tròng cẩn thận. Lúc sắ́p ra khỏi cửa tôi còn nhắ́c anh những lời tồ́i qua tôi nói. Anh nói anh chưa quên. Chúng tôi lại cùng nhau mua đồ̀ ăn sáng tại siêu thị, tôi mua một hộp sữa ba tẹ, anh mua một hộp

sữa chua, tôi còn mua một bao thuốc “Trung Nam Hải”, còn mua một hộp cà phê nữa.

Lúc nào anh mới trả tiền cho em đây? – Tôi lên tiếng.

Em cần trong ngày hôm nay à?

Cũng không hẳn. – tôi nói dối.

Anh cúi đầu nghĩ một lát:

Gần chỗ này có ngân hàng Chiêu Thương không? Hiện giờ trên người anh không sẵn tiền. Đúng rồi, còn không biết thẻ của anh có thể rút được ở Bắc Kinh nữa không, bởi anh dùng thẻ ở Thâm Quyển.

Em biết ở Tây Đơn có ngân hàng Chiêu Thương, hơn nữa bây giờ các máy rút tiền đều đã liên kết ngân hàng rồi.

Anh nở nụ cười kỳ quái:

Thế à? Hôm nay anh vẫn muốn đi trung tâm thương mại, anh phải đi tới đó ngay. Vì em, anh đã ngủ tới mười hai giờ, chắc ông chủ anh sắp phát điên rồi.

Thực ra anh cũng chẳng phải vì em. Vì anh quá mệt mà thôi.

Hai ngày nữa đi, được không?

Tôi châm một điếu thuốc, lim dim mắt. Tôi có cảm giác tự thương hại mình. Chúng tôi đi về phía bên tàu điện ngầm.

Đây là sông gì? – Anh hỏi tôi.

Tôi cười đáp:

Sông bảo vệ thành phố.

Nước sông xanh biếc, một số nơi đã cạn rồi. Tôi nói một câu khiến bản thân rất xấu hổ.

Em cảm thấy lúc này em giống như con sông này, cũng sắp cạn rồi.

Em cực đoan quá. Em giống như biển thành một người khác vậy. Anh thấy rất xa lạ. Nếu em cần sự giúp đỡ của anh, thì ngày đầu tiên em nên nói với anh. Như vậy anh sẽ có chuẩn bị về mặt tư tưởng, anh có thể rút tiền ra, ok, không vấn đề. Em cũng biết giữa chúng ta không phải quan hệ đó, chúng ta chưa thỏa hiệp mà. Hơn nữa chúng ta căn bản cũng không cần kiểu quan hệ đó, không cần thiết mà. Em, lời nói của em khiến anh quá bất ngờ.

“Sorry!”

Tôi chỉ có thể nói vậy. Tôi thấy mình có lẽ thực sự đã mang tới sự phiền nhiễu cho anh. Tôi cứ hoang mang, mất phương hướng như vậy. Có lẽ là do tôi thiếu chỗ dựa. Nhưng tôi không đùa. Thứ tôi cần chỉ là tiền. Tàu của tôi tới trước, tôi lên tàu điện ngầm, anh còn rất nhiều từ vỗ vào sau vai tôi một cái.

Người đàn ông đó trở nên chạy luôn. Mãi tới khi anh ta tới Quảng Châu, tôi mới gọi được di động cho anh. Tôi đã nghĩ kỹ sau này trước khi tới sẽ nói rõ mọi thứ. Tôi sắp xếp lại từ ngữ của mình:

Chào anh, anh là Tiên Tranh hả? Em là Xuân Vô Lực. Em muốn xin lỗi anh vì những lời nói quá bất ngờ và thẳng thắn của em lần trước. Đúng là quá xấu hổ, không, em cần phải xin lỗi. Tuần sau anh về Bắc Kinh à? Được, tới lúc đó em sẽ gọi lại cho anh. Bye bye.

Lý Tình gọi điện tới, bảo tôi đi tìm anh. Chúng tôi giữ khoảng cách gặp nhau vào cuối tuần. Chúng tôi ngầm hiểu. Bình thường tôi không gọi điện cho anh, đương nhiên anh cũng sẽ không chủ động gọi

cho tôi. Tôi nhanh chóng gọi xe đi tìm anh. Giữa chúng tôi là quan hệ tình nhân thường thấy, chính là tôi thích anh hơn, và lại anh cũng đúng lúc cô đơn. Nhưng chúng tôi không muốn sống cùng nhau. Tối giờ tôi chưa từng nhìn thấy dáng vẻ của anh lúc ban ngày. Cửa sổ mở rộng, tôi bước vào bóng tối.

Em yêu, anh có thể đoán lại gặp được em.

Cả người tôi tỏa ra mùi mồ hôi và mùi nước hoa Yves Saint Laurent. Vừa đặt cặp sách xuống, anh đã bế tôi lên giường. Trên ti vi đang phát chương trình thể dục. Chúng tôi nhanh chóng, cuốn quýt quấn lấy nhau rồi hôn hít. Chúng tôi có khoảng mấy tiếng có thể tiêu khiển.

Sau khi làm tình xong, chúng tôi nằm riêng sang hai bên giường. Anh ngò i dậy châm một điếu thuốc, rít một hơi xong liền đưa cho tôi. Tôi vớ lấy điếu khiên ti vi bắt đầu chuyển kênh, lựa chọn bài hát. Nằm trên giường của Lý Tình, tôi lại nhớ tới cái giường to mẽ mại của Tiên Tranh và máy điếu hòa nhiệt độ chủ nghĩa hiện thực của anh ấy.

Dường như anh hơi thích em lắm rồi.

Anh bỗng dừng mở miệng khiên tôi giật nảy mình.

Thế thì cứ thích thôi.

Thực ra anh vẫn muốn nói tốt nhất đừng thích anh.

Anh tìm được bạn gái chưa?

Chưa.

Đừng vội, sẽ tìm được thôi.

Em được coi là một nửa bạn gái của anh chứ?

Có nhấ t thiế t phải vậy không?

Tôi cười phá lên.

Em rấ t thông minh, xách chiế c đèn lô `ng dễ vỡ...

Tôi hát theo bài hát “Bóng hình anh” của La Đại Tả trên ti vi. Trong buổi tồ i oi bức thê ` này, các người cũng nên cho phép tôi được đau buồ `n một lúc chứ?

Chúng tôi lại làm tình thêm mấ y lâ `n nữa. Khoái cảm xác thịt kia khiế n tôi điên đảo. Cánh cửa lớn của công ty bị ai đó mở ra, có tay chơi nhạc gầ n đó bước tới. Anh ta khế nói với tôi:

Xuyt, khế miệng thôi. Tôi là một quả quýt, em là con côn trùng, em yêu à chúng mình lên giường thôi.

Sau đó tôi kiên quyế t bỏ đi. Bô `n giờ sáng tôi rời khỏi căn nhà hầ m của anh. Bỗng tôi hoàn toàn mấ t hế t hứng thú với anh, quyế t định sau này sẽ không tới tìm anh nữa.

Tiểu Đào dẫn tôi tới công ty âm nhạc kia, tôi vừa tới đã nhìn thấ y nụ cười của người đó. Lúc đó anh đang quay đầ u lại, vừa đúng lúc bắ t gặp ánh mắ t của tôi. Tôi và Tiểu Đào ở cùng nhau khoảng sáu tháng. Một nửa quãng thời gian đó, tôi đã phải đau khổ suy nghĩ xem nên chia tay anh vào lúc nào. Cơ hội đã tới rồ i, một lâ `n anh một mình tham dự bữa tiệc trên Trường Thành, nhưng lại nói với tôi rằ ng anh tới thôn Thụ phồng vấ n ban nhạc Ngựa gỗ nào đó. Ngày hôm sau có người bạn nói cho tôi về ` sự việc này. Lúc đó tôi bỗng hiểu anh. Tôi vui mừng vì cuô i cùng anh cũng có cuộc sô `ng riêng.

Mắt và miệng của Lý Tình rất đẹp, nụ cười của anh khiến người khác đau lòng. Nụ cười rạng rỡ như hoa đào nhanh chóng qua đi, chẳng kịp để lại dấu ấn. Chúng tôi nhanh chóng làm tình lần đầu vào ngày thứ hai sau khi quen nhau.

Tôi rút một điếu “Trung Nam Hải”, tôi rất nghiêm túc nghĩ về vấn đề tiền. Ban đầu lúc bỏ học, tôi không hề nghĩ tới chuyện này. Mấy năm sau hoàn cảnh của tôi vẫn túng quẫn như thế này. Nhớ khi xưa tôi từng bưng bưng khí thế: Những thứ tôi muốn bây giờ chưa mua được, ắt có một ngày sẽ mua được thôi.

Vẫn chưa thực hiện được khí thế hùng hồn đó thì hiện giờ tôi không còn có thể hùng hục khí thế được nữa. Tôi cảm thấy vô phương cứu chữa đối với nỗi khổ tâm của mình.

Lúc Tiểu Đào tới tìm tôi đã là bốn, năm giờ chiều. Mấy ngày trước anh đến tới vào nửa đêm, sáng hôm sau mới đi. Chúng tôi ngồi ở một nơi nào đó ngoài sân nhà tôi, nói chuyện về cuộc đời thật nghiêm túc và thân thiện khác thường.

Sau một tuần chia tay, dường như ngày nào anh cũng gọi điện tới hỏi thăm tôi. Sau này mỗi lần nghe thấy anh nói muốn ra ngoài nói chuyện, tôi liền nhanh chóng thoái thác. Công việc lớn nhất của anh chính là lần nào cũng khóc lóc nỉ non, cứ như thể đang phải sống trong địa ngục vậy. Nhưng tôi lại không nghĩ ra anh có lý do nào để không vui vẻ. Rời xa hành động của tình yêu là chưa yêu. Hãy xem tôi hiểu rõ về chủ nghĩa tôn tại của câu nói này.

Anh ngồi trên giường tôi. Máy tính của tôi đang chạy CD của ca sĩ Phác Thụ lấy từ cặp sách của anh. Trên máy vi tính hiển thị cuốn tiểu thuyết tôi mới viết. Một truyện ngắn, tôi vốn lên kế hoạch viết một vạn chữ, nhưng vẫn còn thiếu tám ngàn chữ.

Em chưa làm gì với người khác đâu chứ?

Anh hỏi.

Chưa, vẫn chưa.

Ồ, anh cũng vậy.

Thế à?

Anh khẽ ôm tôi, hôn tôi, nước mắt trào ra như nước máy vậy.
Chính tôi đã dung túng anh lấy bao cao su từ trong cặp sách ra.
Chúng tôi nhanh chóng làm tình lần đầu tiên kể từ sau khi chia tay.
Tôi hôm nay tôi phải tới quán bar “Lạc Lạc Lạc” xem biểu diễn, hôm nay ở đó có ban nhạc “Nổ chết bạn” mà tôi thích.

Em không đi không được sao? Có cần anh đi cùng không?

Không cần đâu.

Thực sự không cần ư?

Không cần.

Đừng đi mà, xa lắm đấy.

Không sao.

Em nhất định sẽ đi?

Nhất định.

Hôm nay tôi muốn tỏ tình với tay ca sĩ chính trong ban nhạc đó.
Tôi muốn ở cùng anh ta. Tôi đã mời Tiểu Đào bữa tối bởi anh nói anh hết tiền rồi. Lúc ăn tối anh nhìn tôi đầy hàm ý:

Muốn không yêu em thật khó.

Tôi sợ anh lại nói ra những câu ớn như vậy, đành phải khuyên anh ăn nhiều lên. Lúc sắp đi anh rút ra một bao thuốc Mole xanh rồi nói:

Tặng em.

Em không hút “Mole”.

Không sao...

Anh muốn nói gì đó nhưng lại thôi.

Đây là thuốc anh ăn cả p. Anh cũng không hút “Mole”, không có ai hút “Mole” cả. Anh thò ở văn phòng đây.

Tôi nhận bao thuốc “Mole” đó. Trước đây chúng tôi thường làm việc này, thò tạp chí trên sạp báo, thò sách trong hiệu sách, thò nước hoa và son môi ở trung tâm thương mại.

Tuần lễ sau khi tôi và Tiểu Đào chia tay mà anh không hề liên lạc, tôi cùng Trùng Trùng thường xuyên ngán ngơ bên nhau. Cô ấy cũng chia tay với bạn trai. Chúng tôi ngồi trong quán “Real Brewed Tea”, ánh mắt mơ màng. Tôi phát hiện một chàng trai mặc chiếc áo đen mới ra của hãng Converse, nhưng tôi không còn thích nhãn hiệu Converse nữa rồi. Bây giờ tôi chỉ mặc “New Balance”. Tiểu Đào không hút “Trung Nam Hải” nữa rồi, bây giờ anh chỉ hút “Thất Tinh”.

Trước khi xem biểu diễn, có người kéo vai tôi từ phía sau, đó là Louis – một người bạn làm trong tòa báo. Vừa nhìn thấy cô ta, tôi giật nảy mình. Cô ta cũng tới “Lạc Lạc Lạc”, đó là nơi dường như mọi người đều có thể tới. Những thứ cô ấy muốn quả thật hoàn toàn trái ngược hẳn với những thứ ở đây có thể cung cấp.

Xuân Vô Lực! Mình vừa đoán liền nhận ngay là cậu. Bóng của cậu rất quen, mình nhận ra ngay. Mình nghĩ thường ngày cậu cũng hay tới chơi chỗ này.

Tại sao hôm nay cậu lại tới đây?

Ờ, là má'y người bạn kéo mình tới. Bọn mình là bạn bè trên mạng, chỗ này vô vị thật. Chắc cậu gâ'y đi đúng không? Trông cậu gâ'y quá!

Bọn mình đi ra ngoài đi!

Được thôi, đi ra ngoài thôi.

Không khí sau khi đi ra ngoài cũng không chắ'c tốt hơn bao nhiêu. Louis rất xinh đẹp. Cô ta mặc chiế'c áo ba lỗ sọc trắ'ng đỏ đáng yêu với chiế'c quầ'n dài trắ'ng, còn tôi mặc chiế'c áo phông màu đỏ cùng chiế'c quầ'n bò xanh. Tôi lập tức ngửi thấ'y mùi nước hoa Indecence của Givenchy.

“Mẹ mày...” anh chàng Nhật Bản Thôi Thầ'n Thủy đang cười đùa, nói bậ'y rắ't rành rọt với đám người cách đó không xa.

Này Xuân Vô Lực, em cũng tới đây à?

Ninh Văn nhào vô hỏi tôi, nửa bầ'u ngực lộ ra bên ngoài.

Tiểu Đào còn gọi điện cho chị nói rằ'ng hôm nay em tới, còn dặn chị chăm lo cho em nữa. Chẳng phải em bảo chị thăm dò điện thoại của tay hát chính ban nhạc “Nổ ché't bạn” đầ'y sao? Tô'ì nay họ biểu diễn ở đây đầ'y.

Chị nhìn thầ'y họ chưa?

Vừa đi qua, sao vậy, em không nhận ra anh ta ư?

Em mới chỉ xem họ biểu diễn có một lần, quả thực không nhận ra được... Em chỉ còn nhớ tay ca sĩ chính đầu trọc trong lần biểu diễn lần trước sau khi hát xong bài hát cuối đã nói với đám người xem phía dưới sân khấu rằng:

Các bạn còn ai tới giờ vẫn chưa phát tiết hết thì có thể lên sân khấu đánh tôi.

Kết quả là thực sự có người lên tát cho hắn một bạt tai. Trước khi ban nhạc “Nổ chết bạn” lên sân khấu biểu diễn, Ninh Văn đã dẫn tôi tới trước họ.

Đây là Xuân Vô Lực.

Xuân Vô Lực, đây là ban nhạc “Nổ chết bạn”.

Chào anh, chào anh!

Tôi đưa danh thiếp cho họ. Tóc của tay ca sĩ chính Ninh Văn giới thiệu đã mọc rồi, mặt anh ta hãy còn rất mịn màng và xanh xao. Anh ta cũng chẳng thèm nhìn tôi, chỉ xin tôi một điều thuốc.

Này, anh có bạn gái chưa?

Có một cô.

Ồ, rất bình thường. Bỏ cô ta, đến với em đi, em nghĩ là em hiểu anh hơn đây.

Bạn gái دوست với anh rất tốt.

Ồ... sau này nếu anh đổi ý thì gọi cho em bất cứ lúc nào nhé!

Tôi đề nghị.

Tôi thực sự không muốn nói những câu nói không chín chắn đại loại kiểu rất đáng tiếc, ngay từ đầu đã không nghĩ vậy. Tuy rằng tôi coi ban nhạc của anh là Rage thế hệ mới, còn anh ấy là Zack thế hệ mới. Nhưng tôi quyết không thừa nhận những điều anh nói rằng anh hoàn toàn không thích chơi nhạc, cũng chẳng thích những hình xăm trên người mình. Những câu nói như chỉ muốn sau khi có nhà, có xe thì kết hôn sớm thôi khiến tôi thất vọng. Con người không nên ảo tưởng. Trông anh rất tàn khốc, người gầy đét, âm nhạc bạo lực, ý thức tuyệt vọng. Lúc vừa lên sân khấu biểu diễn, anh liền ném chiếc cốc thủy tinh làm vỡ vụn chiếc đèn một trăm tám mươi tệ.

“Thành viên trong ban nhạc bọn anh đều muốn ra, anh cũng từng nói với họ về cách nghĩ của anh, nhưng họ không vui, cũng chẳng hiểu. Bình thường anh cũng không hay nói, cũng chẳng nhiều bạn bè. Chỉ là hôm nay gặp em nên mới nói nhiều vậy thôi.”

Tôi hôm đó tôi như ở trên mây. Sau khi buổi biểu diễn kết thúc, tôi, Thôi Thành Thủy, Ninh Văn với ba người đàn ông khác nữa đi ăn cơm. Tôi cười nói như điên. Hai người đàn ông cáo từ về trước lúc bốn sáng. Những người còn lại đều buồn ngủ lắm rồi, tivi của kí ốt tạp hóa không ngừng phát những ca khúc nhạc nhảy thịnh hành những năm 80. Ninh Văn than vãn:

Quá thời đại 80, quá hoài cổ, ôi trời!

Tôi chưa trải qua thời đại những năm 80 gì đó, những ca khúc nhạc nhảy đó chẳng có ý nghĩa gì với tôi, thời đại những năm 80 của tôi là thời đại quân đội vô vị. Tôi cười, hút hết một điếu liên châm ngay một điếu khác, vẫn vui vẻ mặc dù chẳng có tâm trạng, cũng chẳng hề quan tâm tới việc trả giá.

Hôm nay tôi quả thực rất vui, tôi chỉ muốn cười. Mọi thứ xung quanh đều rất đẹp. Tôi giống như một lần nữa phát hiện được ý nghĩa của cuộc sống, lại một lần nữa trở về thời kỳ thơ ấu. Punk muôn năm, Punk muôn năm! Tôi bay rất cao, tuy không hút tẩu nhưng lại có cảm giác như đang hút loại thuốc đó vậy.

3

Tôi sống cuộc sống như thế này từ khi bỏ học năm cấp ba: Xem ti vi, nghe nhạc, viết tiểu thuyết, phỏng vấn ban nhạc Rock. Khoảng sáu tháng lại thay bạn trai. Trước khi quen biết Lý Tiểu Thương, tôi cứ vương vít không rõ ràng với nhóm Tiểu Đào, Tiên Tranh, Lý Tình... Trước khi quen biết anh, tôi quá quyết không rõ ràng với người khác. Sau khi quen biết anh, tôi thấy rất vui vẻ. Chúng tôi thường xuyên đi xem biểu diễn, cùng nhau tới tìm Thanh Hà, Thôi Thân Thủy đi chơi. Mỗi lần nhìn thấy chúng tôi xuất hiện cùng nhau, Thanh Hà, Thôi Thân Thủy cùng đám ca sĩ đó cứ mắt tròn mắt dẹt. Họ rất kinh ngạc về chuyện chúng tôi vẫn ở bên nhau, càng ngỡ ngàng hơn là xem ra giữa chúng tôi chẳng có vấn đề gì. Mùa hè này và khác hẳn với những mùa hè trong quá khứ, hàng ngày tôi hưởng thụ cuộc sống cứ như thể cuộc sống rất gần gũi. Hàng ngày ngủ tới chiều, đài lúc nào cũng mở rất nhiều loại nhạc khác nhau, lúc không mở nhạc thì nghe đài phát thanh, bất kể là chương trình phát thanh dở thế nào, tôi cũng nghe. Tôi có cảm giác mình sống trong phim, xung quanh luôn xuất hiện vô số những loại âm nhạc khác nhau. Ngày nào tôi cũng vô âu vô lo, nổi phiến não duy nhất chính là không có tiền tiêu. Nhưng việc này dường như cũng không phải vấn đề gì lớn cả. Tôi dường như tìm được bản ngã của mình, trở lại thời thơ ấu.

Lại là một buổi tối bình thường giống như bao buổi tối khác. Buổi tối này, Trùng Trùng gọi điện hẹn tôi ra ngoài. Hiện tại chúng tôi ngồi trong quán có tên “Đài Bắc Tiểu Trạm” ở Vương Phủ Tỉnh,

ánh mắt cô ta mơ màng, khuôn mặt tôi tươi tắn. Cô và tôi nói về người yêu trước của cô, nói tới mức cảm động thật, nước mắt tuôn rơi lẫn lẫn. Tôi vừa an ủi cô: “Thôi! Vì một người đàn ông, không đáng đâu!”, vừa nhấp một ngụm trà hoa hồng cô gọi cho tôi.

Đây là quán chủ yếu kinh doanh đồ uống và đồ ăn vặt 24/24, tôi ngồi trên xích đu, chốc chốc lại đu đưa một cái. Xem ra Trùng Trùng không có tâm trạng vui vẻ như tôi, cô không thể quên nỗi người yêu cũ. Đôi mắt vốn rất đẹp của cô đang đầy vẻ dui dằng và nỗi buồn khiến tôi thực sự không biết phải an ủi cô không nên phụ một buổi tối mùa hạ đẹp thế này, không nên phụ bất kỳ một buổi tối thời trẻ trung. Trong quán mở nhạc của La Đại Tả, có hai chàng trai trẻ thu hút ánh mắt tôi. Họ đều mặc áo phong sạch sẽ và quần nhạt màu, kiểu tóc rất đơn giản. Họ đang ngồi trước quầy nói chuyện gì đó. Đúng lúc tôi chú ý tới họ, thì một chàng trai mặc áo phong xanh da trời cũng không ngừng quan sát tôi và Trùng Trùng.

Một lát sau, họ đi tới bắt chuyện với chúng tôi, Trùng Trùng rõ ràng không có hứng thú với họ, lông mày cô ấy hơi nhíu lại. Chàng trai mặc áo phong màu xanh lam lấy ra một bao thuốc “Marlboro”, đưa ra mời chúng tôi. Tôi rút một điếu, rồi để anh ta châm lửa giúp. Trùng Trùng nói luôn cô ấy không hút. Xem ra anh bạn của chàng áo phong xanh cũng không hứng thú gì với chúng tôi. Anh ta chỉ nói “chào” một tiếng rồi tung từng điếu về chỗ ngồi cũ. Chàng trai giới thiệu anh ta tên là Lục Ba, là người phương Nam. Anh ta có dáng người dong dỏng, da dẻ mịn màng, quả thực rất xinh trai, có nét đẹp gì đó không giống với bọn thiếu niên phương Bắc. Chúng tôi nhanh chóng nói chuyện với nhau. Anh ta khoe vừa thi đỗ vào một học viện quân sự nào đó ở Tây An, nghỉ hè tới Bắc Kinh chơi. Chúng tôi nói chuyện hơn nửa tiếng, tới khi Trùng Trùng và bạn của Lục Ba bỏ đi mới thôi.

Bọn mình ra ngoài đi dạo đi!

Tôi đề nghị.

Chúng tôi đi tới con phố Đông Trường An rộng thênh thang. Đèn đường vàng ruộm, đường cái xanh như màu trời. Anh ta kể cho tôi nghe một số chuyện về tình hình sinh hoạt và học tập. Còn nói về người con gái anh yêu. Anh nghĩ mọi thứ này đều là khúc đạo đả, là bước đệm là quá trình tất phải trải qua.

Chúng tôi ngồi bên cạnh đường ray nói chuyện một

lúc nữa, sau đó lại men theo con đường phía trước. Chẳng ai nói sẽ đi đâu, nhưng chúng tôi đều biết cuối cùng sẽ gặp nhau trong khách sạn thôi. Đầu tiên chúng tôi đi vào một hiệu sách phục vụ 24/24. Anh ta mua một bộ sách thơ Đường, Tống từ, Nguyên khúc tặng tôi như món quà lần đầu gặp gỡ. Tôi không ngờ anh ta lại giờ trò này, đeo mớ sách nặng chình chịch, tôi cảm thấy hơi ngượng, nhưng tôi không biểu lộ gì, chúng tôi tiếp tục đi về phía trước.

Cuối cùng chúng tôi tới thuê một phòng trong khách sạn gần đó. Viết tới đây tôi buồn cười quá, không thể viết tiếp được nữa. Tôi không giỏi miêu tả quá trình sự việc, tôi luôn cho rằng mọi thứ không có lý do, việc xảy đến sẽ xảy đến thôi. Tôi không biết viết như thế nào nữa, giống như ngày hôm đó tôi không biết sự việc xảy ra, phát triển thế nào nữa. Trước khi gặp Lực Ba, tôi vẫn chưa từng trải qua cuộc tình một đêm hay có cuộc gặp với người khác giới hấp dẫn nào đó. Tôi rất muốn thử, thử xem cuộc tình một đêm sẽ xảy ra, tiến triển, sau đó đạt được cao trào, cuối cùng hai người sẽ kết thúc trong vui vẻ thế nào. Cảm ơn Lực Ba, đã khiến tôi hiểu việc này. Trên thế giới tồn tại muôn hình vạn trạng kiểu cuộc tình một đêm, nhưng giữa các cuộc tình đó khẳng định có điểm giống nhau. Cho dù không phải là Lực Ba, thì tôi cũng sẽ gặp phải người khác để tiến hành mở mang cuộc gặp gỡ với người khác giới hấp

dẫn. Trong khi trò chuyện, tôi còn biết được đây cũng là “lần đầu tiên” của Lực Ba.

Trông anh giống như một đứa trẻ lỗ mãng, nhưng cử chỉ của anh ấy lại như thể một người đàn ông từng trải tình trường. Chúng tôi ôm chặt nhau, cười rồi nằm xuống chiếc giường lớn. Lúc đó điều duy nhất tôi nghĩ là: Chỉ thế này thôi ư? Tôi thấy vô vị và hụt hẫng vô cùng, tôi muốn trong cuộc sống xuất hiện những việc ngẫu nhiên, bất kể đó là việc tốt hay xấu, tôi chấp nhận hết.

Chúng tôi ở trong khách sạn tới chiều, sau đó tự động chia tay nhau. Chúng tôi đã xử lý rất tốt, cả hai bên tôi đều cảm thấy hài lòng.

Tối ngày hôm sau, Lực Ba gọi điện cho tôi. Lúc đó tôi đang xem biểu diễn ở quán bar “Lạc Lạc Lạc”, tôi nói quá muộn rồi, và em còn đang xem biểu diễn, lần sau gặp lại nhé. Tôi nghĩ Lực Ba sẽ về ngay thôi, sẽ nhanh chóng trở về Tây An học tập tiếp. Có lẽ tôi sẽ không bao giờ gặp lại anh nữa. Trong tay tôi lúc này đang nắm chặt một mẫu giấy ghi số điện thoại nhà anh.

Lực Ba.

Chương 2: Trải nghiệm nóng bỏng

Chủ nghĩa tôn tại – chủ nghĩa hư vô – chủ nghĩa tôn tại và hư vô

Dường như tôi thích sự kết hợp giữa hai chủ nghĩa này hơn

Xuân Thu “Thế giới tiểu thư”

1

Chỉ có mỗi mình tôi trong căn phòng trống rỗng, sau đó chỉ có đồ đạc. Chúng bị phủ vãi trắng lên đứng sừng sững như những ngôi mộ chôn lên nhau, chạm tay vào bất kỳ đâu sẽ chỉ thấy toàn bụi, thật giống như khảo cổ vậy. Đĩa CD của tôi chôn đồ ng trên sân thượng. Tôi không tìm thấy, cũng lười không muốn tìm nữa. Một bông hồng cắm trong cốc đánh răng trên bàn, lúc này bông hoa nở to. Tôi áp đầu trên lò sưởi hơi, cố gắng cảm nhận được không khí và hơi nóng ở đó.

Đây là thành phố ô nhiễm nghiêm trọng. Bầu trời xám xịt. Lúc tôi ra khỏi ga tàu, chưa phát hiện ra ai tới đón tôi. Tôi đeo chiếc kính râm màu vàng, đứng trong ánh nắng thành phố Thạch. Tôi bỏ kính nhìn ra bốn phía. D nói anh mặc áo jacket da có khóa. Thế là tôi tới bộ t điện thoại công cộng gọi điện cho anh. Tôi lo lắng chầm một điếu thuốc. Một phút sau tôi thấy D đang đi về phía mình, tay xách một chiếc đàn, mặt tươi cười hơn hờ.

Xách đàn hộ anh đi! Anh nói. Tôi đỡ lấy chiếc đàn, sau đó chúng tôi đứng im. Anh lại nói tiếp:

Bây giờ đi đâu đây? Ăn cơm trước, hay là...

Về nhà anh trước đi, em muốn nghỉ ngơi một chút.

Được thôi.

Anh nhìn tôi một cách kỳ quặc.

Không biết tại sao, thành phố này luôn tạo cảm giác khiên tôi chóng mặt vô cùng, tứ chi rã rời. Có một câu nói rằng: “Khi bạn cảm thấy không đúng, chính là lúc không đúng”. Có khả năng lúc đó sớm đã có gì không đúng rồi, nhưng điều này không do tôi quyết định. Sau đó chúng tôi lên xe taxi.

Cặp kính này không phù hợp với em đâu, nó khiên anh không nhìn rõ mắt em.

Thế ư? Em lại không cho là như vậy.

Tôi tháo kính ra đáp lại.

Anh đặt tay lên vai tôi, kéo tôi lại gần rồi hôn. Anh hôn rất kỹ thuật. Anh không nhắm mắt, cũng chẳng biểu lộ cảm xúc. Tôi cũng không nói năng gì.

Chúng tôi xuống xe, đi bộ tới một khu nhỏ, sau đó đi vào nhà anh. Mẹ anh ra đón, đó là bà mẹ xem ra rất hiền lành. Dường như bà rất vui khi thấy tôi tới. Tôi đặt hành lý xuống đất, quan sát phòng anh. Có một chiếc vi tính. D nói với tôi chiếc máy này không vào mạng được (lúc đó tôi cảm thấy đáng tiếc). Rèm cửa quả đúng như anh nói là màu xanh da trời, bên trên có mặt trăng và những ngôi sao. Những bức áp phích và tranh tuyên truyền dán đầy tường, còn có một tấm áp phích biểu diễn trên trang bìa tạp chí “Ca khúc thông tục” của ban nhạc anh. Thời điểm biểu diễn lúc đó anh mặc chiếc áo sơ mi đỏ, tóc tung bay. Còn có một bức ảnh khi anh nhuộm tóc vàng, đứng trước thảm cỏ xanh, đeo cặp sách, phóng ánh mắt rất có thần nhìn về phía trước. Sau đó tôi muốn nói với anh gì đó, nhưng nói gì bây giờ? Tôi chẳng biết phải nói gì nữa, nghĩ về quan hệ của

chúng tôi (trên điện thoại chỉ còn thiêu u thê non hẹn biển nữa mà thôi). Tôi hơi chóng mặt. Không hiểu sao nữa? Chúng tôi chẳng thân mật chút nào!

Tôi ngay lập tức có ấn tượng với ban nhạc đó của anh. Tôi từng nghe qua đĩa in thử của họ. Ấn tượng sâu sắc nhất là câu hát mà ca sĩ chính (cũng chính là D) luôn gào thét “Tôi chính là thích tuyệt vọng!!!” Tôi nhớ rất rõ rằng, bởi ban nhạc Bàn Cổ cũng có một ca khúc tên là “Tôi chính là thích tuyệt vọng.” Trời đất, giọng anh ta thật lạnh lùng.

Chúng tôi quen biết nhau nhờ ban nhạc Bàn Cổ. Ngày hôm đó tôi gọi điện hỏi ban nhạc Bàn Cổ về lời bài hát cho tạp chí “Ca khúc thông tục”, D nhắc máy. Anh nói bài hát đó anh phải đi xem đã, tôi hỏi tiếp:

Chỗ anh ngoài ca khúc “Thieu đồ t trong lửa tình” và một số bài hát đã được một số tạp chí đăng liên mấy kỳ ra còn có những ca khúc khác của ban nhạc Bàn Cổ không?

Anh đáp: Có, nhưng cần phải in ra đã.

In cho em một bản.

Em thích ban nhạc Bàn Cổ?

Anh hỏi tôi.

Mấy ngày đó nhà tôi đang sửa lại. Chúng tôi dọn lên căn phòng trống trên tầng, bố cục giống hệt, chỉ có điều mọi đồ đạc vẫn ở tầng dưới. Trên tầng chỉ có chiếc giường của chúng tôi. Tôi ngủ một mình trong gian phòng hai mươi mét vuông, chỉ có mỗi chiếc giường đơn và một chiếc bàn. Gian phòng đó khiến tôi có cảm giác đang đi nghỉ mát.

Ngủ trong gian phòng lớn trơ ng hoác, tâm trạng tôi có phần thấp thỏm. Tôi thỉnh thích một người. Tôi nhớ tới dáng vẻ anh trong ảo giác, đó là một việc rất tốt đẹp. Không hiểu anh ấy có nhớ tới tôi không? Tôi có thể tới làm việc tại thành phố nơi anh đang công tác, sống cùng anh ấy... Thật tốt biết bao! Tôi nghĩ chắc chắn tôi có ảo tưởng về ai đó, liệu anh ấy có là người đàn ông rất lãng mạn chăng?

Tôi tưởng tượng trong gian phòng ấm áp, dưới ánh đèn dịu dịu một người đàn ông hôn tôi, đã quá đi mất!

Điện thoại reo ở tầng dưới, tôi bảo D gọi điện cho tôi. Sau đó chúng tôi nói chuyện phiếm trên điện thoại, không có ai tới làm phiền tôi, chỉ có những đồ đạc im lìm, chúng im lìm đứng ở đó.

Anh thuộc chòm sao nào? – tôi hỏi.

xx.

Tuyệt!

Tôi khen anh.

Em rất thích.

Lúc nào em mới có thể tới Thạch Gia Trang thăm anh đây?

Tôi hỏi.

Có lẽ mấy ngày nữa anh sẽ tới Bắc Kinh.

Tôi phản khởi đô t hết ba mươi tệ mua thẻ điện thoại bộ t IC. Anh có vẻ cảm động khi tôi kể lại, có lẽ anh là người hiểu tôi.

Buổi sáng tôi lên mạng bằng máy tính trong tòa soạn tạp chí. Tôi nhìn thấy có một kết nối trên nick “Tôi yêu nhạc rock”. Kết nối

đó có dòng tin nhắn “Có phải Thạch Gia Trang không?”. Tôi còn chưa biết trông anh thế nào nữa.

Anh mời tôi tới làm việc tại tòa soạn tạp chí âm nhạc, mặc dù lương rất thấp, nhưng tôi vẫn nói em sẽ suy nghĩ.

Lúc này đã chạng vạng tối, gió thổi rất mạnh.

Bản gốc của bài “Underground Rock” có tên Hoang mạc. Tôi nhìn thấy một bài thơ tôi rất thích, cũng có thể đây là lời bài hát.

Bài thơ này viết vào lúc chín giờ ba mươi lăm phút hai mươi sáu giây ngày 16 tháng 2 năm 2001. Cảm xúc của tôi ngưng đọng lại trong thời khắc đó rồi thăng hoa. Tôi cũng đáp lại bằng một bài thơ, tôi không dùng nick mà D quen.

Em biết anh chắc chắn sẽ tới chỗ này...

Người ngồi trong bóng tối

Người đến từ băng tuyết

Em không có cách nào nhìn vào mắt anh trong ánh nắng ngập tràn.

Người bạn tới từ nơi băng giá

Còn mang theo mùi vị sâu thẳm lòng đất

Hỡi người tới từ bóng tối của em

Hỡi người tới từ băng tuyết của em

Người yêu đau

Em không có cách nào trở lại bầu không khí khi xưa

Người yêu em đã chết rồi

Người em yêu đang ở trên thiên đàng

Em, vẫn không có cách nào nói cho anh được

Em, cuối cùng vẫn không có cách nào nói cho anh được.

Đôi mắt vàng của em

Đôi mắt xanh thẳm của em

Đôi mắt lạnh lùng

Rốt cuộc em vẫn không có cách nào quên được anh

Em không cần yêu anh

Em không cần ôm anh

Sau đó tôi chưa thêm một câu: Em không phải là C của anh, em cũng không phải là C của bất kỳ ai...

Tôi hết lần này tới lần khác mở băng cát sét, nhạc nền vừa thực tại vừa dung tục như thế, luôn khiến tôi cười thành tiếng. Trời dần sáng. Đêm và ngày được hoán đổi nhanh như vậy. Mấy hôm nay, ngày nào chúng tôi cũng nói chuyện với nhau từ đêm tới tận sáng. “Chỗ anh có rất nhiều nhạc Hip Hop độc lắm, em mau tới đi”. “Trời Bắc Kinh sáng rồi”. Tôi nói với D. Sau đó mất tín hiệu do mẹ tôi đã xuống nhà bực bội gác máy điện thoại.

Tôi đã yêu anh ấy. Một đêm không thể tin được. Một tư thế gác máy điện thoại siêu hiện thực chủ nghĩa, nhưng lại cấu thành chuyện tôi đã yêu anh mất rồi, anh ấy cũng yêu tôi. Tình yêu luôn thân kỳ như vậy, nó khiến tôi cảm nhận được nhịp tim của cả tôi và anh, “thích, thích, thích,” đập rất mạnh.

Trái tim của tôi lúc này đang đập vì tình yêu. Mỗi câu anh nói đều khiến tôi mê. Ngọt ngào biết bao! Trong quá trình nói chuyện, tôi biết được anh là ca sĩ chính trong một ban nhạc. Nhưng tôi vẫn chưa hỏi đó là ban nhạc nào. Bởi tôi từ lâu đã mê các ca sĩ nhạc Rock rồi. Bạn trai trước đây của tôi dường như đều là người chơi nhạc hoặc là ca sĩ chính. Tôi đương nhiên đã quen thuộc tới mức cảm thấy nhàm chán. “Dựa vào ca sĩ chỉ bằng dựa vào đại gia, ít nhất như vậy cũng thực tế hơn một chút”

Tôi muốn đi thăm anh, có lẽ nhuận bút sẽ phát vào cuối tháng, nhưng tôi không chờ thêm được nữa. Tôi nhớ anh, tôi chỉ muốn đi thăm anh ngay. Nhưng tôi phải làm sao để kiếm chút tiền đi bây giờ?

Chúng mình nói chuyện chút đi! Có lẽ cũng nên tìm hiểu nhau một chút.

Tôi đề nghị.

Được thôi! Nhưng tìm hiểu thế nào đây? Bởi vì bạn anh là xx, sợ dĩ không thể miễn cưỡng bản thân, chỉ có thể tuân theo nguyện vọng thiết thực nhất từ nơi sâu thẳm cõi lòng.

Tôi nghĩ có khả năng anh hiểu nhầm ý của tôi. Anh vừa cười qua loa vừa nhìn tôi nói:

Come on!

Anh hôn tôi, nhìn thấy chiếc lót màu trắng của tôi, anh liếc nhìn tôi, sờ soạng ngực tôi, sau đó ngấm ngĩa, hít hà rồi hỏi:

Chắc hẳn là đồ hiệu CK, đúng không?

Sau đó tôi mệt mỏi đổ người lên giường.

Em yêu anh, em muốn có anh.

Tôi đáp.

Chúng tôi thiếu sự giao ước ngầm, cần tìm hiểu lẫn nhau.

Anh đứng dậy nhận xét. Anh nói anh và tôi nghĩ khác nhau (vớ vẩn thật, đương nhiên không thể giống nhau được, nghĩ kia mà), sau đó cảm giác không tìm thấy?

Anh vẫn yêu mọi tình đầu của mình.

Tôi nói gì cũng vô dụng, tôi nên nói gì thì hợp đây? Tôi thăm nghĩ.

Chuyện cũ không nên nhắc lại.

Tôi nhắc nhở anh.

Tôi nghĩ thăm chúng tôi không phải người xa lạ, cũng không phải loại ngẫu nhiên gặp nhau. Chúng tôi có nên tặng, từng nói rất nhiều chuyện với nhau qua điện thoại kia mà. Tôi còn gửi cho anh ấy một tấm thiệp và một bức thư nữa. Anh từng đọc những bài văn tôi viết, đã thực lòng khen hay. Anh từng thưởng thức sự hài hước và châm biếm của tôi, kỳ nào tôi cũng đọc tạp chí anh biên tập. Anh từng nói nhà anh chính là nhà của tôi, tới nhà anh giống như trở về nhà tôi vậy. Những điều này đã khiến tôi hạnh phúc biết bao! Anh còn nói có rất nhiều đĩa Hip – Hop, sẽ mở cho tôi nghe, anh sẽ dạy cho tôi mọi tư thế làm tình mà tôi chưa biết. Anh nói yêu tôi, thế vẫn còn chưa đủ sao? Sao lại có thể nói giữa chúng ta chưa từng tận mắt nhìn nhau chứ? Mọi thứ đã biến thành bong bóng bay trong không khí, tôi chỉ có thể ngóng trông không thể chạm vào được.

Được thôi, em cho anh đọc tiểu thuyết của em. “Anh thích”. Anh nói: “Có cảm giác nhật ký. Này, em còn có một cô em gái nữa à?” “Hư

cá u thôi mà”. Tôi lười chẳng muố n nói nhiề u nữa. Sau đó chúng tôi lại xem một bộ phim cá p ba, đó là một Party lớn, rô i chúng tôi lại làm tình. Cũng có thể giữa chúng tôi chỉ tô n tại tình dục mà thôi, có lẽ anh cho rằ ng làm như vậy có thể an ủi tôi.

Chúng tôi quyế t định ra ngoài ăn cơm. Thạch Gia Trang trong màn đêm, bà u không khí ngột ngạt tới mức tôi không chịu nổi. Nế u như không khí có chút sắ c màu, lúc này nhấ t định nó sẽ là màu vàng. D muố n gọi một người bạn của anh tới. Anh ta cũng là ca sĩ chính trong ban nhạc underground rock Trung Kiên của Thạch Gia Trang. Thê là chúng tôi rẽ vào một khu nhỏ tìm anh á y. Anh á y không có nhà. Mẹ anh á y tiế p chúng tôi. Bà cho chúng tôi xem một tờ báo, cả một mặt tờ báo của Thạch Gia Trang được dùng để giới thiệu về má y ban nhạc của họ. Thậm chí chúng tôi còn đi dạo tay trong tay, giồ ng như hai người đồ ng tính vậy. Tôi nghĩ nế u chúng tôi là đồ ng tính, sự việc có lẽ dễ giải quyế t hơn. Không khí giữa chúng tôi sẽ không ngột ngạt như lúc này.

Tôi nói với D rằ ng tôi hiểu anh. Bởi bất luận dáng vẻ của tôi thế nào cũng đề u khiế n anh thất vọng, bởi trái tim anh tro ng rỗng, trái tim đầ y máu được lắ p vào chỉ biế t chảy đi, trái tim anh á y căn bản không thể nhét thêm thứ gì. Tôi hiểu anh, rô t cuộc hiểu cái gì? Tôi hoàn toàn chưa thâm nhập được vào nhóm của họ, chưa từng cùng nhau tập luyện, chưa từng biểu diễn cùng nhau, chưa hiểu được chấ t underground rock Thạch Gia Trang, chưa từng tới tạp chí tôi muố n tới để cô ng hiế n chút ít cho nhạc rock (tôi biế t có người đọc tới đây sẽ cười nhạt). Chẳng làm gì cả, thậm chí còn chẳng có được người tôi yêu, chẳng có được tình yêu tôi muố n có. Những thứ tôi muố n có đề u không thực hiện được, nhưng tôi đã chẳng bận tâm nữa. Từ lâu tôi đã qua cái tuổi thích ca sĩ rô i, tôi có rấ t nhiề u thứ muố n có nhưng lại không có được. Từ lâu tôi đã không còn ở độ tuổi

thiếu niên điên cuồng nữa, anh biết tôi hoành hành hông hách như vậy là vì ai chứ?

Thành phố này giống hết với các thành phố khác, giống với thành phố tôi đang sống, đi ra khỏi quán KFC, bên ngoài cửa có đám bán hoa hồng. Tôi phải tránh bọn họ, những bé gái bán hoa vừa đáng thương vừa đáng yêu kia để đi tới chỗ bọn ăn mày, cho bọn đó một đồng.

Tôi hỏi D từng vào trang web của Underground rock Thạch Gia Trang chưa, có biết chủ forum Hoang Mạc không. Anh nói Hoang Mạc là bạn của anh, mấy hôm trước vừa nói chuyện điện thoại với anh. Không biết bài thơ đó do ai viết.

Sau khi về nhà anh, anh lấy chiếc ghi ta gỗ ra rồi hát mấy bài trong ban nhạc, tôi nhớ được mấy câu: Tình yêu là sức mạnh duy nhất, ai có thể cho tôi một niềm hi vọng; hận là năng lượng chân chính, tôi chỉ yêu mỗi tuyệt vọng thôi. Bài hát này tôi đã nghe qua từ lâu.

Sáu giờ sáng ngày hôm sau, chúng tôi thức dậy, mặc quần áo. Anh khen chiếc áo khoác đen của tôi rất Gothic. Sau đó chúng tôi đi mua vé tàu cho tôi, vé tàu lúc bảy giờ ba mươi, vé tàu về đắt hơn vé tàu đi. Sau đó tôi mặc chiếc áo khoác Gothic của mình, đội chiếc mũ nhưng kiểu người Anh và đeo cặp kính vàng. Rồi khỏi nơi này, tôi từ lâu chán ghét nơi của nợ này.

Từ đầu tới cuối tôi chưa từng nhỏ một giọt nước mắt cho việc này, nhưng mắt tôi vẫn đỏ.

2

Không ngờ nửa năm sau, tôi lại tới đây lần nữa.

Tôi đi cùng Thôi Thôn Thủy tới một tòa báo tại thành phố Thạch Gia Trang để làm việc. Đã là mùa hè, ánh nắng vẫn rực rỡ như trước, nhưng không còn cảm giác mờ sương nữa rồi. Mọi thứ giống như đã được rửa bằng nước vậy. Tôi mặc chiếc áo phông màu đỏ, vui vẻ nhảy chân sáo. Lúc ngồi trên xe buýt, tôi ngó ra ngoài cửa xe ngắm cây cối ở đây. Trời oi nóng, khắp nơi là cảnh tượng tràn trề sức sống. Việc đó đã qua từ lâu rồi. Có khả năng tôi từ lâu đã không còn để ý tới. Bình thường nếu như không nghĩ, tôi đã quên mất còn có một người tên D. Không biết tại sao, tôi phát hiện khả năng lành vết thương của tuổi này rất nhanh. Tôi vô cùng lo sợ sẽ thực lòng yêu ai đó, hoặc nói thật rằng không thể rời xa ai, nếu vậy thì hết thuốc chữa rồi. Huống hồ tôi là người hay tâm trạng thế này, nếu gặp phải những chuyện nghĩ không thông, tôi thực sự sẽ nghĩ quần mất thôi.

Chủ biên tòa tạp chí Chu Gia Phúc ra đón chúng tôi. Sau khi ăn cơm trưa xong, anh dẫn chúng tôi tới văn phòng. Nơi này rất giản dị, nhưng vẫn dễ chịu, đẹp hơn so với tưởng tượng của tôi. Tôi đứng trên sân thượng rộng rãi nghe nhạc vọng ra từ chiếc radio, nhìn ngắm bầu trời bên ngoài cửa sổ, bỗng tôi cảm thấy vui và menh mang kỳ lạ. Lúc đó tôi dường như quên mất mình đang ở đâu.

Chúng tôi đã ở lại đó cả một buổi chiều. Thôi Thôn Thủy mệt, nằm ngủ trên sofa, còn tôi lật giở tập thư của độc giả gửi tới. Tôi còn lật bức thư tôi đã viết cho anh. Tôi nói với chủ biên Chu Gia Phúc, trước đây cảm giác tới Thạch Gia Trang chẳng vui chút nào, rất cô đơn, cứ như thể đây là thành phố khó có thể hiểu nổi vậy, nhưng hiện giờ cảm giác dường như thay đổi rồi, nơi đây trở nên thân thiết hơn. Anh cười nói: Có khả năng có liên quan tới người em gặp. Tôi nghĩ một chút rồi đáp: Anh nói rất đúng! Không sai, đúng là như vậy.

Anh bảo tôi về nhà tự kiểm điểm trước gương, tôi nhất định sẽ làm theo. Tôi quả thực nên tự kiểm điểm. Tôi không những thích mà còn cảm thấy ngưỡng mộ anh từ đáy lòng. Anh cảm hận bạo lực và tin rằng tình yêu mạnh hơn nỗi thù hận. Khi anh để độc giả đọc tạp chí “Phương nam cuối tuần” trong giờ nghỉ văn chán phèo, khi anh nói cảm thông sâu sắc với hai thành phố hủ bại xx và xx, vô thường với cả nhân gian và địa ngục, người bình thường chắc không chịu nổi. Tôi có thể cảm nhận được tinh thần trách nhiệm mạnh mẽ của người công tác trong ngành tin tức, của một người dân thành phố như anh. Chính vì điều này, tôi yêu anh. Đã từng có ai đó nói rằng, chúng ta yêu một người, là vì trên người anh ấy hội tụ thứ phẩm chất nào đó khiến chúng ta kính phục.

Vào buổi tối tôi và Thôi Thân Thủy rời khỏi Thạch Gia Trang, chúng tôi uống bia trên quảng trường. Từ trước tới giờ tôi không thích uống bia, tôi không thích mùi đó. Nhưng lúc đó tôi muốn uống vô cùng, tôi thậm chí còn không ghét bia nữa. Tôi uống một mạch mấy cốc liền. Tôi chưa từng thấy thanh thoi như thế bao giờ. Tôi lập tức chinh phục được bia. Trên quảng trường cách chỗ tôi không xa có một người đang hát karaoke, có một vài người đi lại, trông rất nhàn rỗi. Tôi nghĩ có lẽ chính là vì Chu Gia Phúc mà Thạch Gia Trang mới trở nên thân thiết, đẹp đẽ như vậy. Lúc sắp đi, Thôi Thân Thủy nói muốn mua thuốc lá Thạch Gia Trang mang về cho bạn bè ở Bắc Kinh. Anh còn hỏi tôi: Xuân Vô Lực à, em đã mua gì mang về cho bạn bè ở Bắc Kinh chưa? Tôi đáp: Chưa ạ.

Chu Gia Phúc bỗng dưng nói xen vào: Đây chính là điểm em không giống với Thôi Thân Thủy. Nhược điểm của em chính là điều này đây. Tốt hơn em hãy về nhìn vào gương tự kiểm điểm đi.

Tôi sững sờ trước câu nói của anh, hồi lâu không đáp lại gì cả. Khuôn mặt của tôi, dường như đang đỏ ửng... Tôi buồn vì từ trước tới giờ tôi chưa từng nghĩ tới việc làm thứ gì đó cho bạn bè. Tôi càng

buôn hơn vì chuyện tôi không có người bạn nào đáng để tôi làm thứ gì đó cho họ... Tôi vừa đi vừa nghĩ, không chỉ một lần muốn thét to với anh rằng:

Không! Không phải như vậy, không phải như anh nghĩ đâu! Em không phải là người ích kỷ như anh nghĩ đâu!

Nhưng khuôn mặt kiên định của anh khiến tôi không nói được gì, cứ như thể nói ra sẽ trở thành cái cớ, như thể muốn giải thích vậy. Tôi phải giải thích gì chứ? Tôi không phải loại người thích giải thích. Huống hồ anh nói đúng. Anh tức khặc nhận ra nhược điểm chí mạng của tôi. Lời nói của anh quá sắc bén, quá sỗ sàng. Tim tôi đập rộn ràng. Tôi bị anh chinh phục hoàn toàn, tôi yêu anh. Tình yêu này hiện tại trở nên thuần khiết, chỉ mong có thể nhìn anh thêm một lần nữa, có thể được lưu lại ở đây thêm chút nữa.

Lúc qua cửa soát vé, Chu Gia Phúc và Thôi Thân Thủy còn ôm tạm biệt nhau, tôi cười ngây ngô bên cạnh, lúc tới lượt tôi, tôi chỉ giao tay về phía anh. Chúng tôi bắt tay tạm biệt. Tôi nghĩ có lẽ là do tôi quá sùng bái anh nên đã không cho phép mình và anh tiếp xúc quá nhiều về mặt thể xác. Mọi thiện cảm tốt đẹp của tôi đối với anh chỉ cần tiếp xúc là bùng phát. Tôi sợ sẽ mất kiểm soát. Chúng tôi được biết thứ hai tuần sau là sinh nhật Chu Gia Phúc. Tôi nghĩ mình sẽ trở lại Thạch Gia Trang đón sinh nhật cùng anh. Tôi thậm chí nghĩ sau này có lẽ nên làm một vài việc với Chu Gia Phúc, một số việc mà cả hai chúng tôi đều thích và nên làm.

Trở về Bắc Kinh, tôi thường xuyên gặp gỡ Lý Tiểu Thương. Thịnh thoảng tôi lại tới ở chỗ anh ấy. Chúng tôi cùng xem ti vi, băng đĩa, nghe nhạc. Trong nhà Lý Tiểu Thương có rất nhiều rượu vang, dường như là của đơn vị bố anh ấy phát. Chúng tôi thường xuyên uống rượu cùng nhau. Có mấy đêm, chúng tôi vừa xem ti vi vừa uống say mềm. Tối lúc thân trí rệu rã, tôi mở toang cửa sổ, trăn

trườn g thờ đầ u xuôn g tầ n g dưới nôn thố c tháo. Ngày hôm sau nhà hàng xóm đen đũi nào có sân thượng bị bắn bởi đố n g nôn ọ e của tôi liề n ngoác miệng chửi đổng. Họ muố n tìm xem rồ t cuộc là đũa khố n khiế p nào đã nôn. Tôi và Lý Tiểu Thương bị đánh thức bởi tiế n g chửi, sau đó lại co người gắ n g ngủ tiế p trong không khí căng thẳng.

Sau khi không qua lại với Lý Tình, anh vẫn thường xuyên gọi điện cho tôi. Anh nói trước đây anh đã nhìn lâ m tôi. Anh còn nói tôi là cô gái rấ t biế t suy nghĩ. Anh nói yêu tôi, muố n tôi làm bạn gái anh. Ban đầ u tôi thấ y kỳ quặc, đã bao lâ n tôi cảm thấ y đây chính là tính xấ u của đàn ông. Cảm giác này có lẽ rấ t nhiề u bạn gái đã trải qua, những nhà triế t học lớn cũng đã có nhiề u cách trình bày tường tận, đủ sức thuyế t phục nhiề u người. Tôi cũng mấ y lâ n nhận lời gặp lại Lý Tình. Một lâ n tại bờ sông bên nhà tôi. Vừa nhìn thấ y anh, tôi thấ y xa lạ vô cùng, không hiểu thiện cảm mạnh mẽ dành cho anh â y trước đây đã chạy đi đâu. Tôi bắ t đầ u hô ã nghi khả năng của nụ cười mỉm trên khuôn mặt anh trong lâ n đầ u tiên gặp mặt. Anh thực sự có nụ cười rạng rỡ, thuầ n khiế t như vậy sao? Hay tôi đã quá dựa vào trực giác? Nụ cười đó và con người xa lạ trước mặt tôi lúc này chẳng ăn khớp gì với nhau. Lý Tình có ý thuyế t phục tôi tới qua đêm ở chỗ anh, tôi cười nhạt từ chố i. Dưới ánh đèn vàng tồ i tắm, tôi nặng nề ã nói: Em đã cho anh cơ hội, nhưng lúc đó anh đã không nắ m bắ t, bây giờ hô i hận cũng không kịp nữa rồ i. Nói xong tôi vừa cảm thấ y trong lòng dâng lên nỗi khoái cảm, vừa thấ y vô vị. Thực ra tôi cũng muố n nói chuyện với anh. Tôi thực sự muố n anh biế t tôi đang nghĩ gì. Còn một lâ n nữa, là ở trước cửa trung tâm mua sắ m, tôi nhìn thấ y anh â y từ xa tới, anh đã không còn là một thiế u niên nữa. Cảm giác hài hước một lâ n nữa lại xuấ t hiện trong tâm trí tôi.

Chúng tôi ngồi trên thảm cỏ bên ngoài trung tâm mua sắm, dưới ánh đèn chúng tôi là đường Tràng An với những làn xe ngược xuôi và ánh đèn nhấp nháy. Gió mùa đông ở Bắc Kinh hơi giống với gió biển, điều này càng khiến chúng tôi nhớ biển.

Hôm nay anh phát hiện ra một chuyện.

Lý Tình lên tiếng.

Chuyện gì vậy?

Anh phát hiện ra anh chưa từng gặp em lúc ban ngày bao giờ.

Tôi quay mặt ra nhìn anh, quá muộn rồi. Bây giờ nói gì cũng đã quá muộn rồi. Tôi đã không còn chút hứng thú nào đối với anh nữa. Tôi nghĩ, tôi không thể thay đổi được, ban đầu tôi đã như vậy rồi, ban đầu tôi đã có tư tưởng như hiện tại, tại sao anh không cảm giác được chứ? Sự đắm say ban đầu đối với anh đã tan thành mây khói rồi.

Tôi lại đi dạo cùng anh một lát nữa trên đường phố Tràng An. Chúng tôi còn ăn mấy viên thịt cừu nữa. Chúng tôi ăn ở quán trước đây khi tôi còn ở cùng Tiểu Đào thường tới ăn. Tôi vừa uống coca cola vừa quan sát Lý Tình, bỗng tôi nhớ tới Lục Ba. Tôi liền quyết định tới quán phục vụ 24h kia ngồi một lát. Có lẽ có thể lại gặp lại Lục Ba một lần nữa. Đương nhiên Lý Tình không thể cùng đi với tôi được. Tôi nói: Em phải đi đây. Anh đáp: Em không thể ngồi thêm với anh một chút nữa sao? Coi như anh cầu xin em vậy. Lúc này lòng tôi như sắt đá, tôi kiên quyết: Không được, em phải đi tìm một người, bây giờ em phải đi rồi. Sau đó để mặc anh ta một mình trên đường, tự ngồi xe buýt tới Vương Phủ Tỉnh. Nhìn dáng vẻ tội nghiệp đứng bên đường của anh, tôi lại mềm lòng, nhưng hãy nghĩ tới lúc đó anh đối xử với tôi thế nào, chút áy náy trong tôi tan biến luôn.

Tôi rất nhớ Lục Ba. Từ trước tới giờ tôi chưa từng tiếp xúc với người nào như anh cả, một cậu bé phương Nam, trời ạ, thật là hay. Là ai, đã là sinh viên rồi mà còn chọn bài hát “Câu chuyện thời gian” của La Đại Tả, tôi càng giống học sinh cấp hai. Lý Tình muốn tôi đi cùng anh nhưng tôi từ chối, bởi anh không phải là đại gia, tôi cũng không phải gái bao. Từ lâu tôi đã mệt mỏi với kiểu quan hệ hai bên cùng khiên cưỡng như vậy. Không những cảm thấy phiền phức mà còn chán ghét nữa. Trên cổ tay tôi buộc miếng vải lụa xúc nước hoa, dấm chút đồ uống. Tôi hỏi lương làm việc ở đây, lương cơ bản là bốn trăm bốn mươi hai tệ, nhưng phải làm việc cả đêm. Có lẽ tôi có thể làm việc ở đây một tháng, dù gì cả ngày tôi cũng rảnh rỗi, làm thế tôi còn có thể dùng tiền lương mua một lọ nước hoa. Tôi nhớ ra hiện giờ tôi đánh mắt xanh, dưới ánh đèn chắt chắt rất đẹp.

Lý Tiểu Thương nhắn tin cho tôi, tôi ra ngoài gọi điện lại cho anh. Anh nói một lát nữa sẽ tới tìm tôi. Tôi nhìn đồng hồ: Bây giờ đã sắp một giờ đêm rồi, xe buýt đã hết từ lâu rồi, anh tới bằng phương tiện gì chứ? Anh nói đừng lo vội vã nữa, có lẽ một lát nữa anh tới, nhưng chắc không thể nhanh được.

Chẳng có điều gì không tưởng.

Chẳng có quần áo màu vàng.

Con người không nên có ảo tưởng. Bao gồm ảo tưởng đối với xã hội không tưởng (xã hội mà ở đó mọi thứ đều hoàn hảo), ảo tưởng đối với sự hoàn hảo, sự thuần khiết, sự lý tưởng. Có hết sức để làm, nhưng đừng trông mong vào kết quả. Bao gồm tôi nay cũng đừng trông mong Lý Tiểu Thương tới đúng giờ và sự xuất hiện bất ngờ của Lục Ba. Thái độ! Quan trọng là thái độ! Thứ hai tôi nên đi tìm Chu Gia Phúc, tôi sẽ đi cho dù Lý Tiểu Thương không muốn tôi đi. Dù sao tôi cũng nên giữ quan điểm của mình, chứ không phải nghĩ

cho người khác. Đúng vậy, kiên trì không đối với quan điểm của mình, cho dù là ai cũng đừng mong can thiệp vào cuộc đời tôi.

Cuối cùng Lục Ba cũng không xuất hiện như dự đoán của tôi. Còn Lý Tiểu Thương phải khoảng hai tiếng sau mới xuất hiện trước tôi. Tay anh ta cầm một ván trượt. Anh nói đầu tiên anh phải đi xe đêm, sau đó trượt ván tới. Trong lòng tôi dội lên cảm giác bất an, xúc động, áy náy, nhưng chủ yếu vẫn là tâm trạng tê dại. Việc đã thế rồi, chúng tôi cũng chỉ còn biết chờ trời sáng rồi mới đi thôi. Bởi nếu có góp tiền của cả hai đưa lại cũng chẳng đủ để bắt taxi về nhà.

Sống cùng với Lý Tiểu Thương khiến tôi càng trở nên vô vọng. Nếu cứ tiếp tục như chúng tôi, mãi cũng không thể có tiền được (ý tôi là tiền đồ cá nhân). Tôi không có tiền nhưng lại ghét nghèo hèn. Tôi chẳng có cách nào mượn tiền của người khác. Tôi không muốn sống cuộc sống vô vọng, bởi tôi không muốn sống tạm bợ. Tôi không muốn tiêu hao thời gian. Cũng không muốn bị gò ép trời buộc. Trong ngày sinh nhật vào thứ hai của Chu Gia Phúc, tôi đã không thể tới Thạch Gia Trang. Tôi không muốn Lý Tiểu Thương biết tôi thích người khác, cũng có thể là do tính trệ không muốn thay đổi của tôi. Nhưng trong lòng tôi vẫn cảm thấy tôi nên đi.

Chu Gia Phúc đón sinh nhật mới được mấy ngày thì có người gọi cho tôi một cú điện thoại kỳ quặc. Người đó nói anh ta là người ăn cơm cùng bàn với tôi, Lý Tiểu Thương và Thôi Thân Thủy, sau khi xem xong biểu diễn ở quán bar “Lạc lạc lạc”. Anh giới thiệu tên là Trương Dương, là người Vũ Hán, ca sĩ chính trong một ban nhạc Punk. Anh nói mấy ngày nữa sẽ cùng mấy thành viên khác trong bốn ban nhạc Punk Vũ Hán đi chơi Vân Nam, hỏi tôi có muốn đi cùng không. Tôi đáp có tiền thì đi. Thời điểm đó Trương Dương thường xuyên nhắn tin cho tôi, đôi khi tôi cũng nhớ gọi điện lại cho

anh. Anh sống ở nhà bạn, một đồng người sống trong một gian phòng. Sau đó chúng tôi nói điện thoại một lúc. Lần nào tôi cũng nói rất nhiều, nói về động thái tư tưởng mới nhất của tôi, về những cuốn sách và bộ phim mới xem. Thực ra tôi biết anh chẳng có hứng nghe mấy chuyện này. Có một lần, tôi vừa dán tranh vừa nói với anh: Anh biết không? Bây giờ em vừa gọi điện cho anh vừa dán tranh đấy. Trương Dương liền nói: Nói chuyện với em nhiều lần thế rồi, anh mới thấy câu nói này của em còn tương đối ổn, tương đối giống lời nói của người. Thực ra trong lòng Trương Dương muốn gì, tôi biết tổng, nhưng tôi lại giả vờ không biết.

Hiện tại càng ngày tôi càng vui.

Tĩnh táo.

Mặc dù tôi luôn cảm thấy chóng mặt.

Thôi Thận Thủy thường xuyên tới tìm tôi, đôi khi còn xem phim bằng máy tính nhà tôi nữa, xem xong phim thì tìm một nơi yên tĩnh ngồi thư ra. Trời xanh xanh, chúng tôi vừa hút thuốc vừa nghe Ska, vừa ngắm sông. Cùng ngâm nga bài “It’s a good good good good day” và “I like coffee I like tea”. Hễ hút là thường xuyên hút hai tiếng, đầu óc trở nên rỗng. Sau này tôi sẽ không hút thuốc nữa bởi quá lãng phí thời gian. Khi anh không tới tìm tôi, tôi và Lý Tiểu Thương liền đi tìm anh. Trong khoảng thời gian đó, tôi dường như đã gặp tất cả những người chơi nhạc sống bên sông Thanh. Sau khi xem xong buổi biểu diễn nào đó, chúng tôi liền tập hợp nhau tới sông Thanh, tìm nơi nào đó ăn cơm nói chuyện. Lý Tiểu Thương luôn nói những câu rất buồn cười. Ví như có người hỏi anh bao nhiêu tuổi rồi, anh trả lời theo thông lệ: Anh thấy tôi bao nhiêu tuổi thì tôi bấy nhiêu tuổi thôi. Kết quả là người kia nói tiếp: Cậu chắc hẳn hai mươi tám rồi? Lý Tiểu Thương nhanh chóng đáp trả: Hai mươi tám sao? Tôi còn xe đạp đây. Tôi chỉ ở một lần ở sông Thanh.

Hôm đó tôi và Lý Tiểu Thương ở nhờ nhà một ca sĩ và bạn gái anh ta. Họ còn nuôi một con chó con. Thôi Thôn Thủy sau này kể cho chúng tôi biết, ngày hôm sau cô gái đó đã rất tức giận khi nhìn thấy con chó tha chiếc bao cao su mà tôi và Lý Tiểu Thương đã dùng.

Thôi Thôn Thủy vốn là lưu học sinh Nhật Bản tới Trung Quốc du học, kết quả nghe nhạc Underground của Trung Quốc thì mê luôn. Vừa thích loại nhạc này liền không đi học nữa, hàng ngày sống tạm bợ qua ngày đoạn tháng với một ban nhạc. Lại còn bịa mình sinh ra ở Quảng Châu, lớn lên ở Phúc Kiến, hiện giờ sống ở Bắc Kinh, cho nên nói chuyện lẫn khẩu âm. Nói thật, những người trong giới đều có những lời bất mãn về anh. Có người thậm chí còn cho rằng anh có tâm nhìn thiên cận, nhưng tôi lại thích anh. Tôi thấy anh thực ra là một người rất nghiêm túc, hiền lành, có cách nghĩ riêng, có điều cách diễn đạt của anh luôn khiến người khác hiểu nhầm. Điều duy nhất khiến tôi thấy anh thú vị đó là mỗi lần nói về lịch sử, anh liền nói mình là người theo chủ nghĩa vô chính phủ. Dùng lời của Lý Tiểu Thương nói thì: Thôi Thôn Thủy! Tại sao cứ nói tới vấn đề lịch sử, cậu lại vô chính phủ như vậy chứ? Thực ra Thôi Thôn Thủy học chính trị quốc tế, anh ấy đương nhiên rất hiểu lịch sử. Mỗi lần bên anh và Lý Tiểu Thương không có ai, chốc chốc cả hai lại lôi “Tư bản luận”, “Tuyên ngôn Đảng cộng sản”, “Phê phán cương lĩnh Goethe” để bảo vệ lập trường của mình. Những người xung quanh đều cảm thấy đầu óc họ có vấn đề. Tôi còn vô cùng tự ti hỏi Thôi Thôn Thủy: Chủ nghĩa Bakunin là gì vậy?

3

Cuối cùng tôi và Trương Dương cũng lên được tàu hỏa. Chúng tôi dự định tới Vũ Hán trước. Trương Dương muốn về lấy chút đồ, sau đó mới đi Đại Lý, cuối cùng sang Việt Nam. Người ta nói Vân Nam có nhiều thuốc, phải hút đã đời ở đó. Trương Dương nói với tôi rằng Punk A hiện vừa hút thuốc vừa uống rượu, hút tẩu cũng

đã lắm, trong khi trước đây anh ta rất ghét người khác đồ đồ n như vậy. Nghe nói có một lần A đi Vân Nam chơi, thầy có hai người nước ngoài hút thuốc trên đường Đại Lý, A liền xông lên phía trước, hấn học hét lên:

Tôi hận bọn Hippy, lũ Hippy chết đi!

Hai người nước ngoài sợ hết hồn trước hành động của A. Sự việc này được đồn đại thành giai thoại.

Lúc chúng tôi tụ tập cùng nhau, tôi thường xuyên nghe thầy Trương Dương nói rất nhiều chuyện khác nhau về những ca sĩ khác nhau. Có một người đã lưu lại ấn tượng tương đối sâu sắc cho tôi, bởi vì đó là hai thành viên Punk khá nổi tiếng của Bắc Kinh. Tôi vẫn dùng hai chữ cái A và B thay cho họ: Lúc ban nhạc Niết Bàn mới nổi, A rất thích xem VCD của ban nhạc Niết Bàn, nhưng nhà anh ấy lại không có, nhà B có. Nhưng quan hệ giữa bố mẹ A và bố mẹ B lại không tốt lắm, do vậy A không có cách nào xem được cái đĩa kia. Một hôm A không kiên nhẫn nữa, liền chạy xuống gian bếp nhà mình, cầm con dao thái chặt liên tục vào thớt, vừa bấm “chát, chát, chát” vừa ngoác miệng hét:

Con xem Niết Bàn! Chát, chát, chát, con xem Nirvana!

Kết quả là ông nội A về nhà thầy cháu đích tôn vừa nghiến răng nghiến lợi chặt mạnh vào thớt, liền hỏi:

Cháu sao vậy, A?

Chát, chát, chát... Cháu muốn xem Nirvana!

Nhà ai có đĩa đó?

Nhà B có.

Vậy... vậy thì hai ông cháu mình sang nhà tìm B nhé!

Kết quả là ông nội A phải dẫn A đi tìm B. Lục Ba nghe thấy có người gõ cửa, vừa mở cửa phát hiện thấy A và ông nội A hơi thộn ra, B liền gãi gãi đầu nói:

Ôi, ông... ông có việc gì thế?

Thằng này nhà ông muốn xem đĩa VCD của Nirvana!

Vậy thì xem đi...

B mở rộng cửa.

Kết quả là VCD của Nirvana được ông nội A, ông nội, bà nội và bố mẹ B cùng xem.

Lý Tiểu Thương không đi cùng tôi. Anh ấy không có đủ tiền. Thực ra tiền của tôi cũng đều đi vay cả. Tôi thực sự rất muốn tới một nơi khác. Trước khi tôi đi Vũ Hán, Lý Tiểu Thương cũng khá nghiêm túc nói chuyện với tôi một lần. Anh biết chúng tôi là kiểu người rất tùy tiện, luôn chăm chăm chờ đợi cơ hội buông thả. Anh nói tôi có thể lên giường với người khác, nhưng tốt nhất tránh để anh phát hiện và biết được. Tôi thất vọng:

Đó chẳng phải là lừa mình dối người đó sao? Nếu em là anh thì sẽ yêu cầu có quyền được biết hành vi của đối phương, đương nhiên em cũng chẳng để ý đâu, nhưng ít nhất trong lòng cũng rõ ràng một điều. Lẽ nào chúng ta không thể học theo Simone de Beauvoir và Jean-Paul Sartre chứ?

Lý Tiểu Thương không nói gì. Tôi lại nói tiếp:

Được thôi, được thôi, nếu em có bất cứ chuyện gì, em sẽ cố gắng hết sức để giấu không cho anh biết.

Hôm tôi đi, Lý Tiểu Thương tới tiễn tôi. Khi chúng tôi gặp nhau lúc năm giờ sáng tại ga tàu điện ngầm, tôi phát hiện anh đúng là người rất hợp với tôi. Nhìn thấy anh, tôi rất vui. Chúng tôi cùng nhau ăn sáng ở gần ga phía Tây. Lý Tiểu Thương nói anh học tiểu học ở chỗ này. Ánh nắng buổi sáng sớm đã đậm. Lúc chúng tôi ăn sáng, tôi luôn thấy rất dễ chịu và ổn định. Lý Tiểu Thương cứ dằn dò đi dằn dò lại tới Vũ Hán rồi phải gọi điện cho anh, tốt nhất về sớm, và không hề nhắc gì tới Trương Dương. Chúng tôi đều biết tổng, giữa tôi và Trương Dương chắc chắn sẽ xảy ra chuyện gì. Đây rõ ràng là sự thật chẳng cần phải nghĩ. Tôi nghĩ về chuyện này, nghĩ vậy nhưng tôi thực sự chẳng có cách nào thay đổi điều này, bất giác tôi thấy buồn.

Trương Dương rất lâu sau đó mới xuất hiện trong dòng người trên ga. Anh đeo ba lô to, tay cầm một túi đồ ăn to đùng, trên mặt mang vẻ ngây ngô. Tôi vừa nhìn đã cảm thấy chẳng phù hợp chút nào, nhận thấy anh dường như biến thành người khác, hoàn toàn khác biệt với người tôi từng nhiều lần nói chuyện qua điện thoại. Quả nhiên, anh bắt đầu tìm cách gây sự khi nhìn thấy cặp sách tôi đang đeo trên lưng:

Sao em lại có thể mua cặp sách xấu như thế này chứ?

Chiếc cặp sách này đẹp thế này kia mà, đây là kiểu mới nhất của hãng Reebok, chắc anh chưa nhìn thấy?

Tôi nhanh chóng phản kích.

Vẫn chưa nhìn thấy đúng không?

Trên tàu, Trương Dương đưa cho tôi một quyển tạp chí Underground bòn anh ấy biên tập có tên “Chaos” và một quyển tạp chí Hồng Kông có tên “Bắt đầu từ số 0”. Hai tạp chí trên đều được làm rất tốt. Có lẽ do nguyên nhân ngôn ngữ (quyển “Bắt

đầu từ số 0” là tạp chí song ngữ Trung – Anh, có rất nhiều bài được viết thuần bằng tiếng Anh, tôi thích xem quyển tạp chí “Chaos” hơn bởi tôi thấy nội dung tường tận, phong phú hơn). Trên tàu, Trương Dương giải thích cho tôi Straight Edge là gì. Anh nói họ không hút thuốc, không uống rượu, không hút ma túy và cũng không quan hệ tình dục bừa bãi. Tôi thậm chí chắc chắn mình không thể làm được Straight Edge rồi. Nghĩa thuần khiết ban đầu của Straight Edge chính là sự không chế tuyệt đối với bản thân cũng như cuộc sống của bạn, có tư tưởng thuần khiết và tinh thần trách nhiệm. Còn nữa là không cần mượn hút ma túy và uống rượu mới khiến bản thân vui vẻ. Làm một Straight Edge đồng nghĩa với việc bất bạn phải trưởng thành hơn những bạn cùng lứa tuổi, có sự khác biệt với người bình thường. Trong tạp chí còn giới thiệu về một số tay trượt ván và lực lượng nòng cốt Thái Lan, cùng sự lên án những hành động đối xử cực đoan của phiến quân Taliban đối với phụ nữ Afghanistan, những yêu sách chính nghĩa với những phương thức không thể chấp nhận được... Tạp chí này khiến tôi một lần nữa ý thức được những khẩu hiệu được nói tràn lan trước đây như “Do it yourself”, càng khiến tôi tràn đầy nhiệt huyết với Punk. Không nghi ngờ gì tôi thích câu nói: “Thực ra tinh thần Punk chính là kiểu tinh thần rất độc lập.”

Trương Dương luôn đeo phone nghe nhạc, còn tôi ngó ra ngoài cửa xem phong cảnh. Ngắm nhìn những cảnh tượng không giống với nông thôn phương Bắc, tôi thấy rất vui. Tôi đang đi về nơi trước đây tôi chưa từng đi. Không những thế người đồng hành không phải là người quen, là người hay quản lý tôi. Chỗ chỗ chúng tôi lại đi tới cửa nôi các toa để hút thuốc, rồi sờ mó lung tung lên người nhau. “Đây chính là nguyên nhân tại sao anh thích tới cửa nôi các toa tàu như vậy,” Trương Dương nói. Tôi không nói, chỉ cười.

Vũ Hán là thành phố đã được cuộc sống hóa quá mức, có thể nói những thứ cần có đều có đủ, giao thông rất thuận tiện, phong cảnh rất đẹp. Nhưng ở đây rất nóng, lại đông người, cứ nhan nhản, đồ ăn nhiều không kể xiết. Vừa xuống tàu, chúng tôi đặt hành lý xuống, Trương Dương liền dẫn tôi đi ăn đồ ăn Vũ Hán. Đã nửa đêm rồi, nhưng đường phố vẫn rất đông người, có người ngủ ngay trên đường, chỉ đắp mỗi manh chiếu mỏng.

Buổi tối tôi còn tranh thủ thời gian viết nhật ký. Bởi tôi cảm thấy khi dừng lại ở một thành phố xa lạ, tôi phải viết thứ gì đó. Ngày thứ hai sau khi tới Vũ Hán, Trương Dương dẫn tôi tới chơi nhà một ca sĩ chính trong ban nhạc Vũ Xương. Trong tủ sách nhà anh ta, có rất nhiều cuốn sách tôi đã đọc và chưa từng đọc. Còn chiếc đài không ngừng phát những bài Punk mới thập kỷ 90 ở Mỹ. Có rất nhiều người tới nhà anh. Sau đó lúc chúng tôi ăn cơm gần Học viện mỹ thuật, mặt trăng treo lơ lửng bên phải bầu trời, bầu trời xanh đậm trong trẻo. Cảnh tượng này khiến tôi muốn viết một bài thơ nhưng lại không viết được. Chúng tôi húp canh đậu xanh, ăn thịt nướng. Tôi phát hiện người đó trông rất giống một người bạn ở Bắc Kinh của tôi.

Ban ngày, Trương Dương dẫn tôi thuê các loại phim. Anh nói em nên xem những bộ phim này. Một đêm, tôi xem phim ở phòng khách nhà Trương Dương. Dư vị ma quái của bộ phim khiến tôi run sợ. Tôi không ngủ được.

Lần này tới Vũ Hán, buồn vui lẫn lộn. Tôi vẫn không có cách nào hiểu được họ. Rồi cuộc vẫn cảm thấy hụt hẫng. Máy nhắn tin của tôi ở nơi đây không nhận được tin, nhưng tin dự báo thời tiết thì vẫn nhận được, không những thế ngày nào cũng nhận được hai lần tin khác nhau. Quả thật quá kỳ quái. Tôi hơi nhớ Bắc Kinh. Tra tổng đài phát hiện Trung Trung nhắn tin cho tôi hai lần. Lúc gọi điện thoại lại cho anh, tôi bất giác nhớ tới Lục Ba. Trời ạ, sao tôi lại vẫn

nhớ tới môi tình một đêm đó chứ? Tôi ở lại Vũ Hán một tuần, hàng ngày ra khỏi cửa cũng nhìn thấy một đám người tụ tập dưới cây cổ thụ trong sân, họ vừa phe phẩy quạt nói chuyện vừa đánh cờ. Tôi thực sự ghét kiểu sống của đám người tiểu thị dân này. Một hôm, tôi không kiên nhẫn nổi nữa liền gọi điện cho Lục Ba. Số điện thoại nhà anh là số thật. Mẹ anh gọi anh tới nghe điện thoại, sau khi nghe tôi tự xưng mình là ai, anh ta lạnh nhạt hỏi:

Có chuyện gì thế?

Tôi đáp, Không có chuyện gì, rồi cúp máy.

Sự lạnh nhạt đúng như trong dự liệu của tôi. Quá bình thường, bình thường chết đi được. Tôi không nên oán trách, mà lẽ ra nên làm vậy. Đó chỉ là do tổ chức tâm lý của tôi không đủ kiên cường mà thôi.

Có lẽ tôi nên phần nộ?

Bị dồn vào chỗ chết nhưng vẫn sống!

Tôi nên kiểm điểm bản thân, tôi vẫn không đạt được ngưỡng quên tiệt, vứt bỏ khỏi đầu sau một đêm, tôi cũng không muốn chịu trách nhiệm. Vậy thì sau này việc lang chạ lung tung kiểu này nên càng ít càng tốt.

Trời ạ, đã tới lúc kết thúc mọi chuyện.

Đến cả Lục Ba, tôi cũng không còn yêu được nữa rồi.

Muốn viết một bài thơ mà không viết nổi. Viết một bài thơ. Viết không nổi. Không có cách nào sáng tác. Không phát tiết được. Tìm tới cái chết thôi. Nghĩ thoáng chút đi. Phải lý tính. Không được ảo tưởng. Những thứ không dựa vào được, thì đừng nên ảo tưởng.

Không chế t nổi, muô n chế t mà không chế t được. Con ác mộng này từ lúc bắt đầu vẫn đang tiế p tục kéo dài. Nói cách khác đó không gọi là ác mộng mà gọi là cuộc số ng. Mặt trời giồ ng như cục thiế c mề m nhũn nằ m ép trên bằ u trời, trên mặt đầ t trắ ng xóa, hỗn loạn, ánh sáng như cái bóng có mặt ở khắ p mọi nơi, giồ ng như dịch tả, giồ ng như bệnh Aids lây nhiễm trái tim bắ t ôn mà điên cuồ ng, hơn nữa đang đeo đuôi sự mạo hiểm tiế p theo. Các bạn thắ y đầ y, tôi đã rơi vào cơn ác mộng lớn, mệnh mang không bờ không bắ n. Tôi cảm nhận, trải nghiệm, hế t cơn ác mộng này lại bắ t đầ u một cơn ác mộng khác, vĩnh viễn không ngừng.

Hoàng Quố c Đô ng đang bàn chuyện làm ăn với một người khác nữa trong căn phòng giồ ng hệt như bớ n triệu căn nhà khác. Tôi ngồ i hút thuố c trong phòng khách với khuôn mặt vô vị nhạt nhẽo. Tôi từng nói tôi thích nhắ t thuố c “Million” (bởi tới giờ tôi vẫn nhớ ban đầ u Lục Ba đưa cho tôi một điế u Million). Nhưng giờ này tôi lại hút loại thuố c rẻ tiề n nhắ t là Đô Bảo. Cũng không tới mức bi đát lắ m bởi vị thuố c Đô Bảo cũng tuyệt, vẫn thắ y mùi vị Bắ c Kinh. Đám bằ ng tuổi tôi ở Bắ c Kinh thường chỉ hút “Trung Nam Hải” và “Đô Bảo”, bọn có nhiề u tiề n hơn một chút mới hút “Thắ t Tinh”. Linh hồ n của hai người trồ ng rồ ng kia cứ bay bổng trên trời, tuyệt vọng muôn phầ n không nơi nương tựa, ghét nhau tới cùng cực.

Đây là khách sạn vô cùng thô tục và khó chịu. Sàn phòng khách được trải thảm Đại Lý Thạch tục tũu, trên ghế sofa có vải ren hoa (không hiểu có phải rèm cửa không?), ngọt ngạt giồ ng hệt như bên ngoài cửa sổ. Tôi không chút hoài nghi, cái thành phố tầ m thường có một triệu khách sạn kiểu này khiế n người ta buồ n nôn.

Tôi vẫn phải ở lại thành phố này một ngày hoặc hơn nữa. Nghĩ lại tôi hận không đánh mình một trận. Tôi đúng là đứ a đại dột không có ý chí, là con ngồ c bắ t lực không thể điề u khiển và thao túng cuộc số ng của chính mình. Tôi có cảm giác mình giồ ng như con ruồ i và

con kiêu n bị lòng ham muôn vô cùng vô tận dày vò tới mức điên đảo. Nói thực tôi vẫn chưa trưởng thành thực sự, còn xa mới trả được giá cuộc sống phóng túng không có điểm dừng này. Phòng tiêu chuẩn của khách sạn thô tục tận cùng này vẫn có điệu hòa, nếu không thực sự không biết phải chống chọi một lần nữa với mặt trời bên ngoài cửa sổ thành phố W kia thế nào. Trên đường phố từng đoàn từng đoàn người tập nập đi lại, vô vàn những chiếc xe đã khởi động và đang khởi động. Cảnh tượng khiến người ta phát điên này ngày nào cũng diễn đi diễn lại với tư thế lâu ngày thành quen.

Tôi bảo Trương Dương dẫn tôi tới một quán Internet gần nhà để lên mạng. Quán Internet ở thành phố W rõ ràng nhiều hơn so với ở Bắc Kinh. Điều tỉ lệ nghịch với một thành phố kinh tế phát triển chính là số lượng của quán Internet và mức độ phân bố của thành phố đó. Nguyên nhân số lượng quán Internet của Bắc Kinh không nhiều có khả năng là ở nơi đó dường như mỗi người đều có thể lên mạng ở công ty hay ở nhà. Quán Internet chỉ được coi là một bộ phận điều tiết có hay không có cũng được. Sau khi lên mạng được một tiếng, tôi trở về chỗ ở, cũng chính là chỗ ở của Trương Dương. Từ sau đêm đầu tiên anh không còn ngủ cùng tôi nữa. Anh nói phải lên tầng trên ngủ, vì người nhà anh ấy sợ hàng xóm nói ra nói vào.

Em có thể tắm ở bên ngoài.

Anh nói.

Anh ngồi trên giường của mình. Chiếc giường đó trải chiếu cói, trong phòng tản ra mùi ẩm thấp đặc trưng và mùi cây đay. Thứ mùi đó từ nhỏ ngày nào tôi cũng ngửi thấy nhưng không thể nào quen được. Bây giờ lại ngửi thấy mùi này nơi anh ở. Trong phòng vang lên tiếng nhạc. Đó là ban nhạc cả hai chúng tôi đều rất thích. Lần đầu tiên tôi được nghe ban nhạc này lại là ở chỗ Trương Dương.

Mấy ngày tới thành phố W này, tôi được nghe mấy ban nhạc rât hay mà trước đây chưa từng nghe. Điều này càng khiến tôi thích nhạc Punk hơn.

Buổi tối thả p hương muỗi đi, trong phòng này có muỗi đấy.

Anh quan tâm nhắ c nhở.

Vâng.

Thế thì anh lên trước nhé!

Anh ngăn ra một lúc rồi nói.

Được thôi.

Thực ra tôi vẫn muốn làm tình với anh. Được làm tình với Trương Dương là niềm vui thú lớn của tôi. Anh ấy là người khiến tôi có cảm giác khoái nhất trong số rât nhiều người đã ân ái cùng, kích thích hơn so với D, dịu dàng hơn so với Lực Ba. Tôi muốn nói dừng đi, dừng để em lại một mình ở đây! Đây là một nơi xa lạ, em sợ cô đơn. Em không muốn ở một mình. Nhưng tôi lại chẳng nói câu nào, đến cả ám hiệu cũng không có. Tôi đứng bật dậy từ trên giường, cầm xà phòng thơm, dầu gội đầu, thuốc đánh răng, bàn chải đánh răng, sữa tắm và khăn tắm rồi đi ra ngoài tắm. Đó là một vòi nước lộ thiên, Trương Dương nói trước đây anh và bạn gái thường ôm nhau cùng ra ngoài tắm, còn làm tình ở đó. Người dân thành phố W không thích quản việc linh tinh. Chỉ có một lần âm thanh họ tạo ra quá lớn khiến người ở tầng trên phải đi xuống xem rốt cuộc có chuyện gì. Tôi từng gặp bạn gái anh. Hiện cô ta đang cặp với tay ghi ta trước đây ở ban nhạc của anh và bây giờ đã là ca sĩ chính một ban nhạc khác. Cô ấy cặp với tay ca sĩ kia xem ra hợp hơn là với Trương Dương. Trên ngực của Trương Dương vẫn còn hình xăm của cô ấy. Cô ấy luôn mỉm cười trên da anh. Tôi cởi áo ngủ, cầm chậu

lấy nước, nước ấm vừa đủ, không lạnh cũng không nóng, rất dễ chịu. Cuối cùng tôi vui vẻ cầm cả chậu nước dội từ đầu xuống chân. Tuy đang có một công nhân ngủ ở trên nóc tầng hai cách đó không xa, lúc ngủ dậy có thể nhìn thấy tôi nhưng tôi vẫn không hề do dự. Văn minh hiện đại phút chốc bị vứt về phía sau. Nhìn một hồ i những cuốn sách trên giá, tôi sạch sẽ với mái tóc xõa đang còn ướt thơm mùi đầu gội đầu năm lần ra giường ngủ thiếp đi lúc nào không biết. Nửa đêm tỉnh giấc do muỗi cắn. Muỗi ở nơi đây nhiều kinh khủng. Tôi vớ lấy khăn phủ lên mặt rồi tiếp tục ngủ.

Tôi vẫn chưa tỉnh anh đã tới tìm tôi, gọi tôi dậy ăn cơm. Mẹ anh ấy làm những món điển hình của phương Nam. Thức ăn được đựng trong bát chứ không phải đĩa. Họ đều giục tôi ăn nhiều hơn. Tôi hưởng ứng lời hiệu triệu, ăn thêm mấy miếng. Tiễn tôi mượn cho chuyến đi lần này không phải chỉ để đi Vũ Hán. Tôi còn muốn tới Quê Lâm và Côn Minh. Nhưng tôi đã trả lại vé đi Côn Minh rồi. Tôi không định cùng Trương Dương tới một nơi khác nữa. Mặc dầu mấy ngày ở Vũ Hán có thể coi anh khá quan tâm tới tôi, nhưng tôi luôn cảm thấy có hố ngăn cách sâu sắc với anh. Buổi tối trước hôm tôi về Bắc Kinh, tôi đã gặp Hoàng Quốc Đống. Đó là ở một quán net. Anh viết trên QQ rằng có thể mời anh đi ăn đêm không. Tôi liền đáp, Được thôi. Trước khi viết dòng chữ trên, anh đã đánh những hàng chữ sau:

Em là cô gái màu đỏ.

Đúng vậy.

Tôi cúi đầu nhìn chiếc áo ngắn hở rốn màu đỏ cùng đôi giày New Balance cũng màu đỏ, thấy anh rất nói đúng. Anh lại đánh tiếp;

Anh màu trắng.

Tôi nhìn về phía trái, ở đó có một người đàn ông nhỏ nhắn mặc quần áo trắng đang ngồi gõ chữ.

Tôi thấy vô vị nên đã quyết định từ Bắc Kinh tới Vũ Hán chơi, nhưng khi tới đây chỉ cảm nhận được đồ ăn ở đây còn khá, có canh đậu xanh rất ngon, một bát to nhưng chỉ có một tệ, trung tâm thương mại rất tuyệt, chỉ có điều những thứ không mua được ở Bắc Kinh thì tiếp tục lại không thể mua được ở đây. Tôi vốn định đi mấy nơi nữa, nhưng do sống với bạn đồng hành không tốt nên quyết định về Bắc Kinh, trong lúc buồn mới tới quán net chat. Người mặc áo trắng ở phía trái tôi, chính là nhân vật nam chính hiện giờ của chúng ta, cũng chính là nhân vật nam chính trong đêm đó.

Tôi châm một điếu thuốc.

Hút thuốc không tốt cho sức khỏe đâu.

Anh lên giọng giáo huấn.

Nhưng tôi vẫn hút hết điếu thuốc đó. Sau đó chúng tôi offline, lòng thầm hẹn đi ra ngoài. Mọi thứ đều không thay đổi gì. Trên con đường lớn của thành phố W vẫn có rất nhiều người hóng mát rồi ngủ lịm đi, mặt trăng vẫn xa tít treo trên bầu trời. Một thay đổi duy nhất là tiền cơm tôi nay, tôi không phải trả. Có khả năng anh sẽ nói tôi nên có chí lớn, không nên bán mình vì một bữa cơm. Nhưng tôi chỉ là không muốn ở một mình. Hoàng Quốc Đống đeo tôi bằng xe máy. Tôi quả thực rất sợ anh ấy sẽ chở tôi tới nơi nào đó rồi bán tôi. Nhưng lúc này đầu óc tôi đã trống rỗng rồi, không thể nghĩ thêm được gì nữa. Trong đêm đó, anh đeo tôi bằng xe máy, còn mời tôi ăn cơm. Tôi còn dùng di động của anh gọi điện cho bạn ở Bắc Kinh báo đã tới nơi an toàn. Chúng tôi tới chơi tại một công viên ở một thị trấn khác trong thành phố W. Trời đã tối, tôi cũng hơi chóng mặt, tay trái kẹp thuốc, tóc tung bay trong gió.

Em quả thực rất giống với cô người yêu nhỏ bé đã u

tiên hồ i anh còn mười bảy, mười tám tuổi. Vào mùa hè bọn con gái trang điểm rất đẹp, xách túi xách đỏ, mặc áo ngực Reebok hở rốn, mặc quần bò cô ý lộ diềm trắng của đồ lót bên trong, chẳng thèm để ý tới ai, nhuộm tóc đỏ lừ, lại còn đi đôi giày thể thao đỏ đáng yêu chết

đi được.

Trước đây bọn em cũng thường ăn mặc, trang điểm như vậy. Lúc bả ng tuổi anh, bọn bạn em thường xuyên đeo bạn gái bả ng xe máy đi ăn uống chơi bời. Từ nhỏ bọn em đã biết lái xe.

Tuổi thanh xuân của bọn em đẹp biết bao!

Chính vì anh là người đàn ông Quảng Châu, sống ở thành phố ven biển, nên có thể sống cuộc sống tiêu tốn hơn bọn em mười năm u? Tại sao? Dựa vào cái gì mà hiện giờ tôi vẫn đang bị nỗi đau khổ đeo bám.

Tôi ngờ i xuống xe của Hoàng Quốc Đông. Những đám cây san sát và cao lớn cách đó không xa cùng mặt hồ phẳng lặng như đá quý gòn đỏ. Tôi biết sáng sớm mai tôi sẽ rời khỏi thành phố W, còn tới lúc nào trở lại thì vẫn chưa biết.

Buổi tối này được trời định sẽ rất nhẹ nhõm, ấm áp, dạt dào đây. Mấy buổi tối tới thành phố W này, tôi chỉ thấy mặt trăng ở đây sáng hơn ở Bắc Kinh. Nhưng tôi vẫn không viết nổi bài thơ nào ca ngợi mặt trăng. Ngờ i bên cạnh một vài ca sĩ Punk cũng giống như cảm giác ngờ i trên xe của Hoàng Quốc Đông vậy. Đó là cho dù tôi có cố gắng thế nào cũng không biểu đạt được cảm xúc. Tôi không thể nào ca ngợi được sự khác biệt của thành phố W, cũng không thể nào ca ngợi nổi mặt trăng bị lấp trong mây mù.

Tôi đi tới bờ sông. Tôi lại bắt đầu ngắm mặt trăng. Nước sông không lạnh không nóng, bãi cát rất mềm, có lẽ nước rất sâu. Cách đó không xa một vài người dân thành phố đang ăn dưa hấu. Nói tóm lại mọi thứ giống hệt như trong tưởng tượng.

Anh tiêu mất mười tệ để thuê một chiếc ghế thư giãn giống như xích đu. Chúng tôi cùng ngồi lên, xung quanh là cỏ cây, còn có cả côn trùng, muỗi nữa. Không biết tại sao, tôi thấy không thể hòa nhập vào cảnh vật xung quanh, luôn có cảm giác “sống ở nơi khác”. Ngồi một lát chúng tôi đi về. Lúc nhìn anh, tôi lại nhớ tới một người con trai phương Nam đầu tiên tôi biết – Lục Ba. Tôi gặp anh ở Bắc Kinh, yêu anh, đôi khi cũng nhớ tới anh.

Anh kéo tôi tới một khách sạn, chúng tôi thuê phòng tiêu chuẩn. Chỗ này rất gần nơi tôi ở. Tôi bắt đầu hòa, trời đất, cuối cùng lại có thể ở trong một căn phòng có điều hòa và nhà vệ sinh riêng rồi.

Đông vừa tắm vừa gọi to:

Này! Vào đây tắm cùng đi!

Tôi cười khó hiểu, hồi lâu mới chịu đi vào. Anh vui vẻ gọi đầu, xoa sữa tắm cho tôi. Sau đó cùng đi ra, cùng quấn mình trong thảm rồi nhảy lên giường.

Trước khi tỉnh lại vào buổi sáng, tôi đã bảo anh hẹn giờ trên điện thoại. Tôi không thể dậy muộn hơn bảy giờ. Dường như tàu chạy vào tám giờ không ba phút. Đông từng bảo tôi suy nghĩ về chuyện ở thêm vài ngày, tôi đáp không chút do dự, Không được. Tôi thực sự không muốn ở thêm một phút giây nào ở thành phố W nữa. Hơn nữa quan hệ giữa bọn tôi không thích hợp hiểu quá tường tận về nhau, không cần thiết phải có trách nhiệm về thể xác người kia. Nhưng tôi đã dậy muộn. Lúc sáu giờ ba mươi, Đông bắt đầu gọi

tôi, nhưng lúc tôi tỉnh đã là tám giờ rồi. Chuyến tàu của tôi sẽ chuyển bánh trong ba phút nữa. Tôi buồn bã vô cùng, tức tởm mức tí chút đã rơi xuống giường. Tôi thấy thất vọng với mình khôn xiết. Hóa ra tôi là cô gái không biết tự điều khiển được vậy. Hóa ra tôi chỉ là một cô gái trong hàng vạn cô gái luôn cho mình là đúng. Hóa ra, hóa ra tôi lại không chín chắn như vậy! Tôi suýt khóc. Đáng không biết được sự đau tranh tư tưởng mãnh liệt của tôi. Anh khẽ ôm tôi vào lòng rồi an ủi hôm nay đừng đi nữa, ngủ thêm chút nữa đi, mai anh sẽ đưa em ra ga.

Đây căn bản không phải là vấn đề tiền hay không tiền... lòng tôi thâm nghĩ, tôi hận chết đi được. Tôi quá trẻ con rồi, tôi nên đi mới phải. Hôm nay là một ngày giống hết ngày hôm qua, tôi phải làm sao để giết thời gian đây?

Đáng nhanh chóng tới công ty làm việc. Tôi không thể ngủ tiếp được nữa, điều hòa vẫn đang bật, nhiệt độ khá thấp. Tôi muốn ra ngoài ăn McDonald's, thế là tôi liền đeo kính đi ra ngoài. Trời và đất đều trắng xóa, người đông đúc... Con người lúc chán nản thì nhìn thứ gì cũng không vừa mắt. Tôi ghét đàn bà ở thành phố W. Họ có thân hình nhỏ nhắn điển hình, chân rất thon, thẳng, da mịn màng. Rõ ràng khiếm khuyết người ta phải ghen tị. Nhưng họ không xinh đẹp, không thu hút được ánh mắt người khác, bởi sự biểu cảm trên mặt họ không phong phú, mắt trống rỗng không có suy nghĩ, nguyên nhân nữa là họ ăn mặc rất bình thường. Tôi ngờ họ chờ Đáng trong phòng, anh vẫn chưa quay về. Trong túi của tôi còn năm trăm tệ, hoàn toàn có thể trả tiền phòng.

Buổi tối tôi tới quán net lần đầu tiên gặp anh để lên mạng, online tới tận mười một giờ. Nhưng nghĩ tới việc ngày mai còn phải đi tàu nên tôi về. Tôi lại nhớ tới câu nói khi cùng Trương Dương làm tình lần cuối đã nói. Anh nói tôi có kinh nghiệm làm tình vô cùng

giỏi, giống như lửa, giống như lửa. Cái gì giống lửa, là sự nhiệt tình? Hay là cảm giác bị lãng quên?

Ngày hôm sau tôi sẽ đi rồi. Nhóm Trương Dương có khả năng đã tới Vân Nam, Côn Minh sống cuộc sống tốt đẹp của họ rồi. Ha ha! Bà đây đáp tàu về Bắc Kinh, bà đây vẫn chưa chết. Bà đây lại về thủ đô! Cũng được, sáng nay sớm chút nữa lại lỡ tàu, sao gọi là kích thích.

Tôi phát hiện thấy mình không thể nhớ nổi dáng vẻ của Lục Ba, anh tan biến giống như cái bóng cao quý mà mờ ảo. Mà tôi không muốn để anh đi, nhưng...

Mấy tháng ròng chỉ ở nhà.

Rất muốn đi đâu đó, đi đâu đó chơi.

Tới nơi chưa từng đi qua, nơi đã từng đi qua cũng được,

Tôi còn muốn đi lại một lần nữa.

Cứ được đi trên đường như vậy, vừa đi vừa nghe nhạc,

Trong đầu xuất hiện một vài ý nghĩ lung tung, thật hạnh phúc biết bao!

Cuộc đời chỉ có một lần

Nếu để tôi được làm.

Tôi muốn luôn được ngắm phong cảnh bên đường.

Chương 3: Nghe thấy tin nhắn

Những thứ tôi muốn còn nhiều hơn nữa, còn tốt hơn nữa

Còn đau khổ hơn đau khổ

...

Một buổi tôi hút thuốc

Hàng tôi cứ như vậy

Lại hát lại mỗi một bài hát.

Xuân Thu “Viết một bài thơ mới”

1

Tôi và Lý Tiểu Thương lại quấn quýt bên nhau. Hàng ngày khi tôi còn mơ màng trong giấc mộng lại bị những tiếng hô, giọng hát bài Giải Phóng Quân của doanh trại gần học viện dưới tầng đánh thức. Ngủ tới trưa, tôi tỉnh giấc, hoặc đi tới chỗ Lý Tiểu Thương hoặc anh lại tới tìm tôi. Nếu như đi tới chỗ Lý Tiểu Thương, tôi lại xem ảnh ở chỗ anh, sau đó lại đi dạo. Hàng ngày chúng tôi chẳng có việc gì làm, sống vật vờ chuỗi ngày thanh xuân. Tôi rất ít khi qua đêm ở chỗ Lý Tiểu Thương, chỉ thích căn nhà nhỏ của tôi, ở đó có mùi quen thuộc của tôi. Trên tường dán đầy áp phích, tôi thường nằm trên giường đọc sách, nghe nhạc. Đôi khi bỏ tới máy vi tính làm thơ. Một ngày ngoài việc ở cùng với Lý Tiểu Thương hoặc với đám bạn chúng tôi quen ra, tôi gần như sống qua ngày với kiểu nửa ngơ nửa nằm trên chiếc giường con.

Sáng tác thơ trở thành niềm vui mới của tôi. Tôi thường trao đổi một chút với Lý Tiểu Thương về cảm giác đối với một bài thơ nào đó hoặc đọc cho anh nghe bài thơ tôi mới sáng tác. Nói thực, lúc đó tôi vẫn chưa lên mạng. Thế giới xung quanh tôi trừ anh ra chẳng có ai dung túng cho tôi đọc thơ. Dần dần Lý Tiểu Thương cũng thích ứng được, anh trở nên giống tôi đã đề cao thơ tới mức thần thánh. Ví như tôi khoe, hôm nay em sáng tác được một bài thơ mới, mấy câu đầu như sau:

“Những thứ em cần còn nhiều hơn nhiều, còn ít hơn ít...”

Lý Tiểu Thương liền nhanh chóng đọc câu tiếp theo:

“Kết quả là em còn đau khổ hơn cả đau khổ”.

Tôi phát hiện, về phương diện ngôn ngữ, anh đúng là một thiên tài. Lúc chúng tôi đang đi xe buýt, chúng tôi còn chơi trò như sau: Nhìn thấy những câu biểu ngữ trên đường phố Trường An, đầu tiên phải nghiêm túc đọc lên, sau đó thay đổi cấu trúc của những câu đó. Chẳng hạn có một câu: “Giành giật, gây họa tai bay vạ gió/ Nhường nhịn, tạo ra bầu trời rộng lớn.” Chúng tôi liền đọc: “Tiến trước một bước bầu trời rộng lớn, lùi sau một bước tai bay vạ gió”. Trong số những câu biểu ngữ này, câu ngộ c nhất là: “Lái xe một giọt rượu, người thân hai hàng lệ.”. Có một lần tôi hỏi Lý Tiểu Thương rất kỳ quặc rằng tại sao những câu biểu ngữ này lại ngộ c như vậy chứ? Nghe nói còn được viết bởi một nhà văn nổi tiếng nữa kìa. Trên mặt anh rạng ngời nụ cười áp áp hạnh phúc như mùa thu: “Điều này em không hiểu đâu, bởi còn phải gieo vãi nữa.”

Tôi chẳng nói gì, nhanh chóng bị khuất phục.

Tôi còn suýt nhập ngũ nữa. Hồi đó tôi mất việc, cũng không học tiếp. Mẹ tôi khuyến khích tôi hay là vào bộ đội cho xong, nhưng bị tôi bác bỏ tại chỗ. Bây giờ nghĩ lại, cũng nên vào bộ đội. Tôi đã lớn lên

trong khu quân đội, vào bộ đội sẽ khiến tôi có nhận thức cảm tính. Huống hồ từ trước tới giờ tôi luôn có thiện cảm với quân nhân, có thể sau này lập gia đình cũng nên chọn một sĩ quan. Tôi là một người đầu óc hay quên, mặc dầu rất thông minh nhưng hay bỏ đầu quên đó, nói chung giá trị quan của tôi khác hẳn với mọi người. Ví như, hiện giờ tôi luôn bị những bộ phim cổ khiến cho sứt sùi. Những bộ phim cổ tôi nói phải thực sự là phim cổ kia “Khô Thái Hoa”, “Anh lính Trương Ca”... Đêm khuya ngồi xếp bảng trên ghế sofa, tôi lại càng muốn xem những bộ phim cổ yêu nước loại này, chứ không phải là những bộ phim của Ý, Pháp về thời tương lai, làn sóng mới.

Lần đầu tiên tôi đăng nhập vào trang web “Thơ giang hồ” là khoảng tháng 7. Trên đó ngoài quen biết Thẩm Hạo Ba, A Bùi, A Tư, Man Man ra, tôi không biết ai nữa. Chính A Bùi đã dẫn tôi tới chơi nhà A Tư. Anh nói có một cô gái sáng tác một bài thơ rất hay, Man Man cũng ở đó. Trông cô ấy nhỏ nhắn xinh xắn, mái tóc dài nhuộm đỏ, quần áo màu sắc sặc sỡ. A Tư đeo kính, xem ra rất sang, có sự chín chắn không giống với những người cùng lứa tuổi. A Bùi để đầu cua, anh ấy vừa tốt nghiệp đại học tự nhiên chưa được một tháng. Tôi vừa vào nhà A Tư liền chạy vào nhà vệ sinh, lúc đó Man Man và A Tư đang ngồi trên ghế sofa xem tivi, tôi còn chưa kịp chào họ. Sau này tôi và A Tư, Man Man trở thành bạn tốt của nhau. Man Man nói vừa nhìn thấy tôi, thấy tôi giống con gái anh. A Tư lại nói ngày hôm đó tôi mặc chiếc áo trắng cổ tròn chui đầu và chiếc quần bò rộng trông rất giống con trai. Tôi nghe họ bàn luận thơ, cảm thấy mới lạ vô cùng.

Cậu là bạn gái cũ của Lý Kỳ à?

Man Man bỗng mở miệng hỏi.

Tôi hơi ngượng đáp lại:

Cũng không hẳn như vậy. Sao hỏi vậy?

Cô ấy khoe hiện là bạn gái của Lý Kỳ, nghe nói tôi và Lý Kỳ có thời đi lại với nhau, vốn không định kể cho tôi, nhưng hiện giờ rất quý tôi, cô ấy hỏi Lý Kỳ là người như thế nào?

Loại người ô hợp.

Tôi đáp.

Man Man cười phá lên:

Cậu thật đáng yêu!

Thế cậu đang kết bạn với Lý Kỳ à? Anh ấy có người yêu rồi?
Cậu biết không vậy?

Biết. Mình cũng thường xuyên tức giận vì chuyện này. Nhưng Lý Kỳ nói cô gái đó không rời anh ấy được. Anh ấy cũng không muốn như vậy. Đạo trước bạn gái của anh ấy còn tự sát vì chuyện này đây, cô ấy luôn muốn kết hôn với Lý Kỳ.

Tôi đáp:

Cậu thực sự không nên dính vào mối quan hệ lũng nhùng này, mình cho rằng họ sẽ không buông nhau đâu. Cô gái đó có phần ngốc nghếch một chút, có điều cô ấy đủ can đảm.

Cậu sẽ không vì chuyện mình yêu Lý Kỳ, hơn nữa Lý Kỳ lại là kẻ thù của cậu mà không vui chứ?

Không đâu. Ngoài ra mình muốn dính chính một chút. Anh ấy không phải là kẻ thù của mình, mình không hận anh ấy nữa rồi. Không cần thiết mà. Ngoài ra mình rất thích một vài bài thơ của anh.

Một lát sau, tôi hỏi cô ấy:

Anh ấy đã nói “anh yêu em” với cậu chưa?

Nói rồi.

Tôi cũng người một lát, không nói gì nữa.

Lúc đó tôi vẫn chưa sáng tác thơ, nhìn thầy trên trang web “Thơ giang hồ” có một “Album thi nhân” liền nói với A Tư:

Em cũng upload một bức ảnh của em, được không vậy?

A Tư cười đáp lại:

Ha Ha, em là ai hả? Em không sáng tác thơ, cũng rách việc như vậy làm gì chứ?

Tôi nghe thầy vậy bị kích thích cao độ. Lời nói của anh thực sự đã khích lệ và gợi mở cho tôi, từ đó tôi bắt đầu sáng tác thơ. Chùm thơ đầu tiên tôi đăng trên “Thơ giang hồ” được viết xong chỉ trong có một ngày, đồng thời còn upload hai tiểu thuyết ngắn nữa. Ngoài Thẩm Hạo Ba gửi lời nhắc cho tôi, chẳng có ai để ý gì tới tôi cả.

2

Có một câu hát rất hay rằng “cuộc đời không cho phép chờ đợi”. Lần đầu tiên nghe, tôi đã thích câu hát này. Có chút dung tục bởi đây là câu của một người tôi thích từng nói với tôi. Không những thế sau khi anh ấy nói xong, tôi đã một lòng một dạ thích anh ấy. Bởi người thốt ra câu nói có ý nghĩa này nhân lúc người khác không phòng bị gì cũng không đơn giản. Hôm đó tôi đang bàn chuyện với một người bạn. Bạn tôi muốn làm ông trùm trong ngành viễn thông Trung Quốc. Nghe bàn chuyện tới mức đau đầu nhức óc, ý nghĩ sau cùng của tôi chính là sự thay đổi trong lý tưởng. Người đó đã nhắc

tin cho tôi, tôi vừa trả lời điện thoại, nhân viên tổng đài liền nói: “Người đàn ông bạn này nhắn rằng: Cuộc đời không cho phép chờ đợi”.

Chuột thì thế là cùng! Tôi nghĩ, nếu như cuộc sống không cho phép chờ đợi, vậy thì bây giờ tôi nên đi tìm anh ngay. Để tránh trường hợp cái gọi là cuộc đời chờ đợi.

Tôi liền đi. Lúc tôi quyết định đi, người bạn làm trong ngành viễn thông vẫn mắt tròn mắt dẹt chưa hề lại thân xác. Anh đã im lặng đi theo tôi hai tiếng đồng hồ, không ngờ tôi bỏ đi chỉ vì một câu nói của người khác. Lúc đi tôi còn tìm lý do: Đi tìm hiểu những người trẻ tuổi giai đoạn hiện tại của Trung Quốc đang nghĩ gì. Bởi hai người, một người sinh năm 80 một người sinh năm 81, cũng được coi là thế hệ sau 80 rồi.

Vừa gặp, đúng là mẫu người tôi thích. Trẻ, có ý tưởng, dũng cảm, chỉ có điều hơi vô tri. Cuộc sống thường nhật của anh ấy gắn liền với thuốc lá, âm nhạc, tàu thuốc, đôi khi còn chơi ván trượt với bạn. Cho nên cũng hơi vô vị. Có điều lúc đó tôi chẳng để ý, bởi vì anh rõ ràng thuộc về một kiểu mẫu điển hình, không những thế còn là kiểu mẫu điển hình khác biệt. Tôi phải giải thích một chút, ở đoạn này tôi hoàn toàn không có bất kỳ nghĩa xấu nào, đích thực anh thuộc loại khác biệt. Đó là kiểu có ý tưởng chết trong điếu tẩu, không hẳn ai cũng có thể có ý tưởng như vậy. Anh ta thậm chí đến tính mạng còn vứt bỏ như vậy, còn có thể keo kiệt cái gì chứ? Nhưng tôi đang ở giai đoạn không tiếp nhận bất cứ điều gì. Tiểu thuyết của tôi đang trong giai đoạn bàn luận xuất bản, nhưng khi nào xuất bản vẫn rất mờ mịt. Tôi ngoài thơ ra, đến một chữ cũng chẳng viết ra nổi. Tôi thích anh, kiểu thích này thuộc dạng thương thức, không phải kiểu thực dụng. Tôi cũng đang giãy dụa. Lý tưởng sau này của anh và tôi nằm ở thế đối đầu, mặc dầu tôi cũng muốn chết trong tuổi thanh xuân, nhưng vẫn chưa hiểu thế giới này... Tôi với

anh dường như chỉ có cuộc i tuầ n mới có thể gặp được nhau. Hàng ngày anh làm gì tôi không hề hay biế t, nhưng tôi vẫn không tìm được anh. Người trong câu lạc bộ “Đánh giáp lá cà” nói: Vứt bỏ mọi hi vọng chính là tự do. Ngao Bắc từng nói: Sự tuyệt vọng chân chính là vẫn còn một chút gọi là hi vọng ở phía trước. Mắ t anh hão huyền nhìn về một điểm nào đó. Không phải cái điểm đó tức là không tồ n tại, mà là chẳng có thứ gì có thể lọt vào mắ t của anh, hình thành tầ m nhìn. Rõ ràng chúng tôi không cùng ở một múi giờ.

Được thôi. Tôi chỉ nghĩ một điề u, đó là chúc anh mãi trẻ trung, anh nên số ng mãi trong tuổi trẻ của mình.

3

Dưới ánh nắ ng chiề u tà, tôi ngô ì bên ngoài sân lớn của “Báo Giải Phóng Quân”, nghe một người nói về tư tưởng thế hệ thanh niên thời đại mới. Anh ta phân tích cho tôi rằ ng trẻ con hiện tại hứng thú với cái gì, chăm chăm vào mở rộng thị trường mà chúng thích.

Em đã nghe anh nói hơn bô n mươi phút rồi, Tiểu Đào à, hôm nay tha cho em được không?

Ngô ì thêm năm phút nữa thôi.

Được thôi.

Tôi tiế p tục ngô ì xuố ng. Tiểu Đào nói rồi, bây giờ là thời đại thông tin, nhưng tôi thậm chí đế n cả di động cũng không có. Anh lôi một danh thiế p ra đưa cho tôi. Tôi nhìn rõ trên đó viế t: Công ty hữu hạn thương mại ngành thông tin NNN.

Đúng lúc này máy nhắ n tin của tôi reo lên.

Em đi trả lời điện thoại đây.

Tiểu Đào đã ṃm đ̣uội nhìn theo tôi đi về phía bột điện thoại IC cách đó không xa.

Anh là ai?

Tôi thặ́c mặ́c.

Anh là 555. Em từng ăn kem của anh, em còn nhớ không vậy?

Chỗ anh dường như vẫn vang lên tiệ́ng nhạc, dường như vẫn còn có người khác ở lại.

Anh... anh chính là ca sĩ chính trong ban nhạc đó ư?

Ừ, tới chỗ anh chơi đi. Nhà anh ở đường Ngũ Lộc. Cậu Lỗi – tay bass đậ̀u trọc trong ban nhạc bọn anh cũng ở đó.

Tôi nghĩ một lát rồi nói:

Có thể chơi gì được chứ? Bây giờ đã sặ́p sáu giờ rồi, nếu có tới chỗ anh cũng phải tám giờ. Tới nhà một người đàn ông xa lạ có thể chơi gì được chứ?

Ai cơ?

Tiểu Đào hỏi tôi.

Không có chuyện gì.

Tôi đáp lại.

Một lát sau máy nhặ́n tin của tôi lại reo lên, lần này Tiểu Đào nói:

Lặ́y điện thoại của anh gọi lại đi.

Tôi cầm lấy điện thoại của anh, gọi cho tổng đài, nghe thấy lời nhả n: Ngài 555 nói với cô: Cuộc đời không cho phép chờ đợi.

Câu nói này khiến tôi rung động. Từ trước tới giờ, tôi chưa từng nghe một câu nói hay như thế lại trực tiếp nói ra được chân lý tuyệt như vậy. Tôi cảm động bởi câu nói này. Tôi yêu câu nói này. Quả thực nó rất hay. Cuộc đời không cho phép chờ đợi. Tôi ngò i ở đó, bất động hờ i lâu. Sau đó tôi liền ngắ t lời Tiểu Đào:

Em phải đi đây. Em cũng muố n biết giới trẻ thế hệ mới đang nghĩ gì.

Tôi mang lý do muố n tìm hiểu giới trẻ thế hệ mới rồ t cuộc đang nghĩ gì tới nhà 555. Tim đập dờ n đập, họ đúng là “đám thanh niên” không tài nào hiểu nổi. Tôi ngò i trong toa tàu điện ngầ m, vừa hoang mang vừa phấ n khích. Cuối cùng tôi đã tới nhà 555, đi xuyên qua ngõ nhỏ tồ i tắm, đi qua hàng cây trong bóng tồ i, trèo lên vài tầng lầu, tôi gõ cửa nhà anh. Lúc tôi vào trong phòng anh, phát hiện còn có một người nữa. Điều này khiến tôi không quen lắ m. Đố i với tôi, gặp mặt một người lạ không phải là chuyện dễ dàng gì, huống hồ lại là hai người. “Đây là Lỗi đầu trục” – 555 giới thiệu, sau đó cúi đầu không để ý tới tôi nữa. Lỗi đầu trục cười. Trông anh ta còn gầy hơn cả 555. Anh ta mặc chiếc jacket ngắ n và chiếc quần bó đen, tóc được húi hai đường tạo thành ba phần. 555 cũng ăn mặc như vậy, họ đều đi ủng cao. Tôi nhìn lại mình. Tôi mặc quần trắng thể thao, áo phông, giày du lịch màu đỏ. Không sai, trông chúng tôi cứ như hai loại người khác nhau. Nhưng họ lại là kiểu người tôi muố n trở thành. Đài vẫn mở nhạc của Unti – Flag. Tôi theo thói quen lại nhìn lên tường nhà anh. Trên tường không dán quá nhiề u áp phích, chỉ có một bức vẽ cây đay được xé ra từ tạp chí nước ngoài, và hai bức vẽ đàn ông Nhật Bản toàn thân đầm máu. Căn nhà nhỏ của 555 rất gọn gàng, chỉ có một chiếc giường, một chiếc bàn, một chiếc đài có thể chạy đĩa và băng cát sét cùng hai cửa sổ. Từ đó có thể

nhìn thấy cây ngô đồng dưới nhà. Có điều trong nhà anh không có sách gì. Bên ngoài cửa còn có một chiếc bảng đen. Tôi đi tới đó, xóa hàng chữ viết bằng phấn: “The night is always young. Always young.”

Lát nữa bọn anh tới Hào Vận biểu diễn đây, em cũng đi chứ?

Họ nhanh chóng xuất phát, tôi đi theo. Tôi ngồi trên xe đạp của 555, một người bạn khác của anh tên là Lưu Cát cũng có ở đó. Anh ấy vừa cao vừa gầy, trông rất lạnh lợi.

Đó là buổi biểu diễn chán ngắt. Người tới xem hơi tạp một chút, không khí cũng không hào hứng lắm. Nhưng tôi vẫn rất phấn khởi. Tôi nhìn thấy ban nhạc của 555 và Lưu Cát, đúng là ban nhạc rất hay. So với 555, tôi thích phong cách trên sân khấu của Lưu Cát hơn. Trông anh phóng khoáng hơn trên sân khấu, trẻ trung vô cùng, rất lôi cuốn, rất khỏe khoắn. Tôi nghe thấy những ca từ như sau: Phản nghịch thay thế tất cả! Phản nghịch thay thế tất cả! Phản nghịch đại diện cho tuổi trẻ.

Tôi nổi da gà liên tục.

Nhạc của anh ấy thật hay! Tôi giống như vừa uống một cốc rượu vậy, tôi không cưỡng lại lắc lư theo nhạc.

Dưới sân khấu tôi nhìn thấy một vài người từng gặp và quen biết ở Vũ Hán, nhưng không nói gì nhiều với họ. Kể từ khi tới chuyển đi Vũ Hán, tôi lại khó chịu và nhục nhã. Đương nhiên rồi, bởi tôi không tìm được cảm giác tập thể mà tôi muốn có. Họ chỉ coi tôi là “quả nhĩ”, chẳng có gì khác biệt so với những cô gái khác. Điều này khiến tôi uất ức và tức tối. Tôi từng viết một bài phản bác trên tạp chí “Tôi yêu nhạc rock” về những fan nữ hâm mộ nhạc rock.

Nếu nói trong giới nhạc rock Trung Quốc không có nữ quyền, e rằng bản thân chúng ta những người phụ nữ cũng không dám nói ra. Bởi đáp án rất dễ nhìn thấy, chỉ theo đuổi nêu ra câu hỏi và sự ngượng ngịu về giới tính được đề cập trong câu hỏi này. Nói tóm lại, bài báo đó của đại sư Cát Tường viết rất hay. Ít ra chủ đề của bài viết rất tích cực, cuối cùng Cát Tường vẫn khẳng định “tình yêu”, đồng thời cũng biểu lộ thái độ coi khinh kỳ lạ và cũng rất hiếm thấy đối với trò chơi lưỡng tính, mạnh mẽ dùng chứng cứ quả trách quan điểm “Tình dục có thể có phản tác dụng với âm nhạc”.

Nhưng sau đó vẫn có một vài quan điểm bất đồng khiến tác giả đọc xong như bị mắc trong họng, không khạc ra không chịu nổi. Trong bài viết đó đã dùng hình ảnh thông tục “Quả nhĩ” của Bắc Kinh để hình dung một cô gái trẻ. Sự hình dung đó khiến người ta có cảm giác giới nữ xuất hiện trong bài viết có liên quan tới âm nhạc đề u là “Quả nhĩ” (fan hâm mộ), toàn bộ là “Cốt nhục bì” (nhóm các cô gái đi theo cổ động các ban nhạc. Họ không giống như các fan thông thường. Ngoài việc theo đuổi ca sĩ ra, họ còn mong muốn nảy sinh quan hệ tình dục với ca sĩ họ hâm mộ), có đề u mức độ phân cao thấp, cách điệu có nhã tục, nói tóm lại toàn bộ đề u là sản phẩm kết hợp của hư vinh và dung tục. Tôi vốn là một người say mê nhạc rock, một người có muôn vàn mối liên hệ kỳ lạ với giới nhạc rock, cũng theo lý mà nói là một “quả nhĩ”, một người theo đuổi những thứ phụ thuộc của cuộc sống hư giả khác biệt nào đó. Đề u này đối với tất cả, bao gồm những cô gái say mê âm nhạc và chân lý, là một sự sỉ nhục. Nhưng loại thuốc kích dục đáng buồn này hiển nhiên lại chính là nhạc rock. Những cô gái này không có tình yêu với những tay ca sĩ nhạc rock, không có tình bạn, có người chỉ là lợi dụng lẫn nhau, chỉ là sex. Hiện thực bị bóp méo này rốt cuộc là đáng buồn hay đáng cười đây? Khi một fan nữ đi xem một buổi biểu diễn mà cô thích, khi cô hét lên, khi cô cảm thấy rung động vì âm nhạc, thân phận của cô ấy là “Quả nhĩ”. Những cô gái chiếm tới 1/2 giới tính

này ở chỗ này thậm chí không còn là người nữa, mà chỉ là các quả nhĩ, đúng là hể t sức nhảm nhí. Ngài Cát Tường còn phân chia họ ra thành: Cấ p thấ p, cấ p tiế n bộ và cấ p chuyên nghiệp. Theo cách phân chia này (phầ n trước đã nói chúng tôi đề u là quả nhĩ rô i), tôi có thể thuộc cấ p thấ p kiêm cấ p chuyên nghiệp. Bởi tôi rõ ràng phù hợp với kiểu miêu tả của hai loại này, che giấ u tung tích trong các Party underground, hành vi phóng đấ ng, ăn mặc kỳ dị mà đặc biệt, thuộc về trạng thái fan cuồ ng, chỉ muồ n phát tiế t qua vui chơi. Kẹp giữa là cấ p tiế n bộ, chính là cấ p mà theo ngài Cát Tường bình luận là cấ p “có chút đầ u óc”. Tôi trái lại thích cấ p thấ p mà ngài Cát Tường coi khinh, bởi họ rấ t chân thực. Theo ý của ngài Cát Tường thì đám con gái vây quanh các ca sĩ đề u vì hư danh. Tôi không phủ nhận mình có lòng hư danh. Nhưng nếu một người con gái chỉ có hư danh thì không nhấ t thiế t tìm các ca sĩ nhạc rock, chỉ bắ ng trực tiế p dựa vào đại gia, như vậy càng có thể đáp ứng được sự hư danh của họ.

Khi tôi xem biểu diễn, thấ y có người nhìn tôi bắ ng ánh mắ t lộ rõ vẻ coi khinh, như thể không phải tôi tới nghe nhạc, mà có mục đích khác (rấ t có thể họ chỉ muồ n xem sau khi buổi biểu diễn kě t thúc, tôi theo ai về nhà), khiế n tôi chẳng có đường thoái lui. Tôi không thể cứ đi đâu cũng phân bua rằ ng “thực ra tôi là một nhà văn.” Họ căn bản chẳng tôn trọng những người phụ nữ có học chút nào. Tôi từng nghe câu nói nhảm nhí vô liêm sỉ nhấ t là: “Quả nhĩ là quả nhĩ, bạn gái là bạn gái, tôi sẽ không tôn trọng một quả nhĩ, nhưng tôi sẽ tôn trọng bạn gái của tôi.” Rõ ràng không coi quả nhĩ là con người. Mức tô i thiế u họ tôn trọng có lẽ chính là xem người con gái đó có nề n nề p không, từ đố i nghĩa với từ trên chính là hành vi phóng đấ ng. Họ không thể chấ p nhận những cô gái không giồ ng với đám đông, có tư tưởng riêng. Tôi từng nghĩ tìm được tình yêu trong giới tiên phong chật hẹp này the ́ nhưng họ lại chỉ coi tôi là một quả nhĩ.

Cuối cùng tôi chỉ muốn nói: Mẹ kiếp, bà vừa làm tình với mày, không những thế bà còn làm với ông khác nữa kìa!

Đàn ông có thể lên giường với rất nhiều quả nhĩ. Vậy thì chúng tôi những người được coi là bị ô nhục, bị tổn thương, bị hiểu nhầm, bị đả kích tại sao không thể lên giường với mấy tay ca sĩ được chứ? Nếu họ đều rất đẹp trai, nếu đôi bên đều cảm thấy vui, đều cam tâm tình nguyện. Hiện tại tình hình trong giới đang là như vậy, dù gì cũng chẳng có cách nào thay đổi, thế thì hãy để cho bản thân được vui vẻ. Cũng giống với một số quả nhĩ nước ngoài, nếu số ngạ tằm ở nước ngoài, cả đời họ chưa từng nghĩ tới việc ngủ với một ngôi sao. Nhưng ở Trung Quốc, không những có thể ngủ, còn có thể ngủ với không chỉ một hai người. Làm sao mà không yêu Trung Quốc được chứ? Sở dĩ tôi cảm thấy chúng tôi cũng có thể có thái độ như vậy còn bởi “tôi là quả nhĩ rồi, tôi còn phải sợ ai?”. Dù gì lũ đàn ông ngu xuẩn kia cũng không hiểu chúng tôi. Được thôi, hy vọng biểu hiện trên giường của họ khá khảm một chút.

Buổi biểu diễn lần này, tôi còn nhận được một tin chẳng vui chút nào: Quán bar “Lạc Lạc Lạc” sắp bị dỡ rồi. Hôm tưởng lại quãng thời gian tươi đẹp từng có ở Lạc Lạc Lạc, tôi không cầm lòng liên tưởng những thứ tốt đẹp đều sắp biến mất. Bao gồm cả thời gian hiện tại. Liệu đây có phải là số mệnh của người tiên phong? Hoặc nói cách khác rằng, đây chính là định luật mọi vận động của sự vật? Đó chính là chẳng có định luật nào cả.

555 đưa tôi về nhà anh. Lỗi đầu trục nói nửa đùa nửa thật lúc tôi sắp lên tầng rằng:

Xuân Vô Lực à, hay là em lên nhà bọn anh đi! Nhà anh to hơn nhà 555.

Tôi chỉ lờ mờ anh ta một cái. Tôi thà nghĩ, Lỗi đầu trọc à, anh không hiểu rồi, thực ra em ở nhà ai cũng vậy thôi, đề không nhận được đáp án em đang nghi ngờ. Người trẻ tuổi đang nghĩ gì? Họ không sao. Tôi cũng là một người trẻ tuổi giống như họ thôi, tôi hoàn toàn giống với họ.

Tới lúc nằm trên giường của 555, tôi vẫn đang nghĩ ngợi chưa chắc sẽ xảy ra chuyện gì với anh, nếu tôi không thích anh lắm. Các bạn có thể chế giễu tôi giả tạo bởi tôi đã nằm lên giường anh rồi. Nhưng tôi nghĩ cho dù có giải thích thế nào, các bạn cũng không hiểu đâu, cho nên tôi không nói gì nữa. Chẳng phải từ đầu tới giờ tôi vẫn vậy sao? Tôi luôn có hứng thú với những gì tôi chưa biết, không tiếc lấy bản thân để cảm nhận mọi thứ. Anh đã bắt đầu hành động, tôi chững lại, rất buồn cười, trước đây dường như đề là đối phương chủ động, tôi kháng cự, cuối cùng vẫn chấp nhận. Đáp án tôi đưa ra cho mình là cuối cùng tôi bị khuất phục bởi sự kích động của anh. Tôi vẫn bạc nhược như vậy. Tôi hỏi 555 thích người như thế nào? Anh trả lời hoặc là người rất hiểu về Punk hoặc là người chẳng hiểu chút gì về Punk, không thích loại người hiểu một chút hay một phần. Tôi nhận ra mình thuộc loại anh vừa nói, bập bôm biết về Punk. Tôi nghĩ mình là loại người theo đuổi sự hưởng thụ và đa sầu, có lẽ thuộc loại người bọn anh miệt thị, bài xích. Nhưng tôi đích thực muốn hiểu nhiều hơn. Tôi muốn biểu đạt lòng đam mê với nhạc Punk chắc hẳn rất dở hơi, nhưng trái tim chân thành dành cho Punk của tôi hoàn toàn xứng với tinh thần Punk. Nếu Punk mang nghĩa tích cực là tự lực cánh sinh, tinh thần chủ yếu chống lại sự phản bội, tôi nghĩ mình phải cố gắng hơn chút nữa. Cho dù tôi là một Punk đi chăng nữa, thì sao nhỉ? Tôi chỉ muốn chân thực hơn, để tiện cho việc có thể bình tĩnh đối mặt với nội tâm mình lúc thanh tĩnh trong đêm khuya.

Tôi nhận ra nhóm 555 ăn mặc rất Punk. Chỉ thích trang điểm ăn mặc Punk, đó là một hành vi đáng hổ thẹn. Trong cuộc sống của họ, có lẽ tôi đã nhận thấy sự rạn nứt.

Cậu ấy nói với em kìa. Tôi nói chưa từng nghĩ tới chuyện sẽ sống lâu dài cùng ai. Lúc nói tới đây, tôi nhớ tới Lý Tiểu Thương. Nhưng tôi nhanh chóng kìm chế không nghĩ về anh ấy. Tôi không thể sống lâu dài cùng ai được. Tôi quá rõ điều này.

Nhưng rất nhanh sau đó, tôi nhận ra mình đã nhầm. Cuộc sống của 555 và đám bạn anh ta có cảm giác như hấp dẫn tôi từng phút một. Cho dù tôi ở nhà một mình cũng sẽ thỉnh thoảng nhớ tới gương mặt anh, âm nhạc và các biểu lộ cảm xúc trên mặt anh. Thôi Thân Thủy ghi âm cho tôi rất nhiều chuyên đề nhạc của nhóm Old School, Ska. Ngày nào tôi cũng nghe, và phát hiện câu hát “Cuộc đời không cho phép chờ đợi” là câu hát của ban nhạc Rancid. Tôi còn mượn một vài băng cát sét của nhóm nhạc đó ở chỗ Lý Tiểu Thương. Anh thấy kỳ lạ là tại sao tôi thích loại nhạc đó. Chuyện của tôi và 555 nhanh chóng bị mọi người phát hiện. Chính Lý Tiểu Thương khẳng định cũng nghe qua chuyện này. Tôi đề nghị chia tay với Lý Tiểu Thương, tôi muốn sống cùng 555. Lý Tiểu Thương chắc chắn sẽ không chấp nhận. Tôi nhận ra có nói hay không nói với anh về chuyện chia tay cũng như nhau cả, tôi không làm thế nào để yêu anh được. Tôi và anh giống như bạn tốt hay anh em tốt hơn, hoặc như chiến hữu tốt nhưng không phải là người yêu. Chúng tôi bàn luận về chủ nghĩa tôn tại, cùng xem phim, cùng xem biểu diễn, tới nhà anh hay tới quán bar lên mạng. Hàng ngày chúng tôi đều gọi điện thoại cho nhau. Anh không tới tìm tôi, tôi liên tục tới nhà tìm anh. Mẹ anh như không thích tôi lắm. Từ trước tới giờ tôi vẫn không được lòng các bậc phụ huynh. Điều này có thể nhận thấy rõ từ mọi mối quan hệ với các bậc phụ huynh của bất kỳ người bạn trai nào trước đây của tôi.

Tôi năng đi tìm 555 hơn trước, nhưng vẫn chỉ giới hạn vào cuộc i tuần. Tôi muốn sai lầm của tôi chính là, tôi cho rằng với bản thân đã tìm được một “tâm gương”, đồng thời định đi theo anh để tìm thấy chính mình. Nhưng họ hoàn toàn không nên để tôi quỳ gối cúi đầu, tôi chỉ cần làm tốt việc của tôi là được rồi. Mỗi lần tới nhà 555, anh đều hút thuốc. Đôi khi chúng tôi cùng hút tẩu, đôi khi chúng tôi đi hái lá ở xung quanh rồi hong khô, sau đó hút. Có lúc trong khi rán trứng, chúng tôi cho vào đó rất nhiều lá bồ đề tươi, ăn xong rất dễ bị đi ngoài. Mọi thứ đối với tôi đều rất mới mẻ. Đôi khi chúng tôi biểu diễn, đôi khi đi trượt ván, tôi chỉ đứng ở bên cạnh nhìn thôi. Ngoài những việc này ra, bọn tôi chẳng làm gì nữa. Có lúc tôi cũng không quen với sự buông thả này, liền nói với 555 rằng anh đừng hút nữa, bởi sẽ không tốt cho sức khỏe đâu, nghe đâu còn ảnh hưởng tới trí nhớ nữa. 555 thản nhiên đáp: Anh chỉ muốn hút chét trong đây luôn.

Lúc đó tôi rất xem thường câu nói này. Tôi không muốn bất cứ thứ gì không quan trọng không chế mình, bao gồm thuốc, bao gồm tình cảm. Khi cuối cùng tôi hiểu được tại sao hàng ngày anh làm bạn với thuốc, và khi tôi cũng hi vọng được hút chét ở trong đó thì đã mất rất nhiều thời gian. Tôi lại nhớ tới sự kiên định lúc đó của 555. Đôi khi tôi cũng vắt óc nghĩ, rốt cuộc việc gì đã khiến lòng tin của tôi dao động, rốt cuộc là điều gì đã khiến tôi bị không chế bởi những thứ vớ vẩn, nhưng tôi không nghĩ ra. Mọi thứ rõ ràng giống như chưa từng xảy ra vậy, dường như ngay từ đầu tôi đã hút thuốc hàng ngày. Hàng ngày sau khi thức dậy, khi không ngủ được vào buổi tối, sau khi tắm xong xúc chút nước hoa, tôi đều quen tay châm một điếu thuốc. Nhưng tôi tin nhất định có chuyện gì đó thay đổi tôi, chuyện đó khiến tôi thay đổi hoàn toàn. Tôi thật sự không nhớ nổi đã xảy ra chuyện gì nữa.

Tôi đang nghĩ, tình yêu nõng thả m tôi dành cho 555 đã hình thành và bộc phát thế nào? Sau này tôi không còn nảy sinh sự rung động như vậy với bất kỳ ai. Sở dĩ họ khiến tôi rung động là vì dục vọng và sự phát tiết tuổi trẻ của họ. Ít nhất tôi thấy được sức mạnh vô năng và sự giãy dụa trong tuyệt vọng từ người họ. Vô năng nhưng có sức mạnh, giãy dụa nhưng tuyệt vọng.

Punk Bắ c Kinh bàn tán xôn xao. Tôi không thể không thích họ cũng giống như việc tôi không thể không thích Bắ c Kinh, bởi tôi sống ở đây. Điều này với những giáo dục truyền thống tôi được nhồi nhét chẳng có liên quan gì với nhau. Tôi cũng thích tín ngưỡng đau khổ, nhưng tuyệt đối không thể nói không thích họ, bởi không biết chính là yêu đương. Tôi còn có một vài ban nhạc ưa thích nữa, những ban nhạc đó không liên quan gì với Punk.

Nhưng Tiểu Đình bạn tôi lại không thích Punk Bắ c Kinh. Cậu ta đưa lời một câu hát tới hết thấy người hâm mộ được ví như bầy cừu khoác tấm da sói rừng: Con dao nhọn của anh là một cột cờ trời sinh, đạn dược của anh là kẻ phản bội trời sinh, anh có một cái tên để gọi. Anh còn hát cùng một bài hát với một tỉ ba người.

Tôi nói thích Punk Bắ c Kinh, đó là quá khứ tôi không thể phản bội.

Tiểu Đình nói cần phải xem đó là quá khứ gì – em từng thích ăn bánh mì thương hiệu A, nhưng sau này em nhận thấy bánh mì thương hiệu A không còn ngon nữa. Nguyên nhân đơn giản chỉ là lúc nhỏ em luôn ăn bánh mì thương hiệu A. Anh thực sự không thể hiểu nổi. Đương nhiên, nếu em tới giờ vẫn cảm thấy bánh mì thương hiệu A ngon, vậy thì tiếp tục ăn nó. Đó là việc của em.

Không thể phủ nhận, 555 quả thực hấp dẫn tôi mạnh mẽ, cũng có thể là do những thứ mà tôi luôn theo đuổi, mãi tới khi quen biết họ –

tấm gương sống của tôi – thì tôi đã bùng phát. Việc này không giống với bánh mì thương hiệu A hay không phải A. Hiện giờ tôi không chắc nghe nhạc như thế, nhưng không thể nói rằng tôi chưa từng yêu mến loại âm nhạc đó.

Nhưng tôi biết, tôi là một fan hâm mộ của 555. Có lẽ thời điểm đó tôi quá trầm mặc, hoặc cũng có thể từ trên mặt tôi không thấy tư tưởng gì, hoặc anh cho rằng tư tưởng của tôi quá cũ kỹ và mục nát. Đây là sự thật đáng buồn biết bao.

Nguyên nhân tôi thích 555 là vì anh ấy là Punk của Old School. Tôi thích Punk thích Old School, cho nên tôi yêu anh. Nhưng anh lại chỉ coi tôi như một fan hâm mộ. Có khả năng tôi đã liên hệ giữa tình cảm và cuộc sống tôi muốn sống với nhau, hậu quả của cách làm này thường khiến người ta phải bị thương. Tình cảm chân thực và tình cảm ngụy tạo cùng nằm trên một đường thẳng, nếu như anh, họ không hiểu, tôi cũng không thể giải thích được.

Tôi không muốn để người ta biết sự việc này và tình cảm của tôi. Bị một Punk từ chối là chuyện khiến tôi tan nát cõi lòng. Việc này giống hết với việc bạn bị cuộc sống mình hằng theo đuổi từ chối vậy.

Bởi vì hận,

Bởi vì yêu,

Bởi vì những nguyên nhân không có nguyên nhân.

Tôi yêu Old School!

Tôi hét toáng lên, trong tiếng hét của tôi có chút buồn bã, đau khổ.

Sao vậy Xuân Vô Lực?

Đới Hoa hỏi tôi.

Anh cũng là một người bạn làm thơ mà tôi quen biết trong hội “thơ giang hồ”. Chỉ có điều hiện giờ gần như đã không còn sáng tác nữa. Tôi nhìn vào màn đêm tĩnh mịch trước mắt, tâm trạng mệt mỏi và bất lực xâm chiếm tôi.

Anh đi cùng em đi!

Tôi nói. Tôi nhớ tới lúc mấy ngày trước ở bên 555, chúng tôi và một vài anh em mua Hish ra về, không có tiền bắt taxi đành phải đi bộ. Đúng lúc chúng tôi vừa khát vừa mệt, anh hỏi tôi có thể sống như thế này không. Tôi đáp nếu phải sống một mình chắc chắn sẽ không muốn sống thế này. Anh nói còn có anh nữa mà. Tôi liền đáp, thế thì sống được, tại sao không thể sống thế này chứ? Em bảo lòng.

Nhìn bóng hình anh đi cách một quãng xa trong ngày nắng gắt, tôi muốn mãi được ở bên anh như lúc này, tinh thần của anh chỉ dẫn cho tôi. Tôi mong anh mãi trẻ như vậy, giống như mong muốn của anh. Anh nói hiện giờ anh còn chẳng có đĩa VCD. Khẩu khí của anh khiến tôi khổ sở.

Tôi nhớ 555, nhưng anh không nhắn tin lại cho tôi. Thôi Thân Thủy cũng khuyên tôi không nên nhớ về anh ta nữa:

Họ chỉ coi em như một fan hâm mộ... 555 cũng vậy, Lỗi đâu trọc cũng vậy, có lẽ bạn của họ xem ra cũng đều cho là như vậy.

Tôi và Thôi Thân Thủy nằm trên thảm cỏ bên sông nhà tôi. Anh nhét thuốc vào túi rồi đưa cho tôi.

Em không để tâm đâu. Chỉ cần em không nghĩ như vậy là được rồi.

Tôi nghĩ một lát rồi nói rất nghiêm túc.

Thầy kệ, bây giờ em sẽ gọi điện cho anh ấy rồi nói em thích anh ấy xem tình hình thế nào? Cho em mượn di động của anh một chút.

Tôi vừa bấm số, máy nhắn tin của tôi đã kêu. Tôi gọi điện lại, là 555. Anh lạnh lùng hỏi:

Có chuyện gì?

Chương 4: Bỗng dưng thấy lạnh

Một vài bài hát tôi không hiểu lời

Nhưng sức mạnh tiềm tàng trong đó

Sức mạnh còn lạnh hơn sắt thép

Là sức mạnh không cần dùng ngôn ngữ để hiểu.

Xuân Thu “Cuộc đời không cho phép chờ đợi”

1

Tôi tìm được một công việc mới, là phóng viên và biên tập một tờ báo học sinh. Do công việc mới này, tôi và Tiểu Đào trở thành đồng nghiệp, dường như ngày nào cũng gặp anh. Tôi ở tờ báo học sinh, Tiểu Đào ở một tạp chí âm nhạc. Tình cờ hai đơn vị này lại trực thuộc một công ty, không những thế văn phòng lại chung hành lang, đúng là không có đường lui. Hai đơn vị này đều trong tòa báo “Quân báo giải phóng”. Đây là khuôn viên rất to đẹp với những cây cổ thụ cao to, những con đường nhỏ bê tông thẳng tắp, thảm cỏ xanh mỡ màng. Tôi có cảm giác nơi đây mang hơi thở của khuôn viên quân đội quen thuộc. Tôi thường lên mạng trong giờ làm việc. Tôi thường vào trang web âm nhạc có tên “lọ hoa” để xem lời mời của họ, cũng thường ghé trang web “thơ giang hồ” để add thơ. Tôi mất hai ngày trời để tìm hết mọi lời mời trong trang “lọ hoa”, bất ngờ phát hiện tên của chủ forum Hoang mạc. Anh nói mấy ngày nữa sẽ tới Bắc Kinh, những người muốn gặp bạn anh có thể trả lời hoặc nhắn tin cho anh. Tôi gửi lời mời tới anh, sau đó lưu lại số máy nhắn tin của mình, nhắn rằng nếu tiện có thể tìm tôi.

Tôi và Lý Tiểu Thương gần đây luôn cãi cọ. Tâm trạng của anh càng ngày càng trở nên không thể kiềm chế được. Có lẽ anh giống như một con dao rất dễ thương tổn người khác, hiện giờ con dao này đã rạch lên kế hoạch. Là bạn tốt đồng thời là người tình đã qua của Lý Tiểu Thương, tôi nhạy cảm nhìn thấy trước điểm báo không hay này. Lý Tiểu Thương đã rơi vào hố sâu được cấu thành từ ảo tưởng, nhiệt tình, tín ngưỡng, kết cục chưa đoán định được. Tôi từng muốn cố gắng thay đổi, nhưng Lý Tiểu Thương ngày càng kỳ quặc. Anh thường nhắc tới chuyện được sống mãi mãi bên tôi. Anh nói bọn mình đi Vân Nam mua súng, sau đó cướp ngân hàng, cuối cùng vượt biên khỏi Trung Quốc. Anh ngày càng tâm trạng hóa, thường xuyên chỉ vì một câu nói vô thưởng vô phạt của tôi mà đau khổ hoặc cười vui. Nhưng sự đau buồn của anh lớn hơn nhiều sự cười vui của anh. Thỉnh thoảng khi tâm trạng tốt, tôi còn yêu cầu anh giống như xưa nắm tay tôi, nhưng chúng tôi không còn qua đêm ở nhà anh nữa. Cho dù muộn thế nào, tôi cũng đều cáo từ. Tôi biết sau khi tôi đi, Lý Tiểu Thương sẽ buồn bã. Từ trước tới giờ tôi chưa từng quyết định luyên với căn phòng nhỏ của tôi như bây giờ, căn nhà thuộc về tôi.

Trong buổi sáng tinh mơ mát mẻ và buổi chiều nóng nực mùa hạ, tôi thường đi xe đạp đi làm, vừa đi vừa nghe bài hát “Thủy mẫu” của một ban nhạc nữ Nhật Bản. Tôi nghe nhiều tới mức đến giờ hề nghe thấy “Thủy mẫu”, tôi lại nhớ tới mùa hạ và cảm giác đi làm. Buổi tối trở về từ nhà Lý Tiểu Thương, đi trên con đường Năm cây thông bằng phẳng dài miên man, ngắm nhìn những bông hoa lớn bị ánh đèn chiếu thành màu xanh, ngắm đầu thấy máy bay nhấp nháy đèn đỏ bay qua, tôi luôn thấy mê mẩn, cảm thấy sự mỹ mãn không thật.

Tôi gọi điện cho 555 đề nghị:

Chúng mình làm người yêu chính thức của nhau đi!

Tôi không để ý tới ánh mắt buồn buồn của Thôi Thập Thủy.
Đường như lúc đó 555 đang cười:

Được thôi! Vậy hãy để tình yêu làm chủ.

Anh đừng cợt nhả như vậy được không?

Tôi hơi bực mình.

555 nói với tôi rằng anh đã lâu không ở cùng với một cô gái nào, cần thích ứng một thời gian, hi vọng tôi có thể cho anh một khoảng thời gian. Tôi đáp không vâng đề, không vâng đề gì. Tôi cúp máy, phẫn khởi tới mức khua chân múa tay, Thôi Thập Thủy chỉ biết lắc đầu, thở dài nhìn tôi.

Hiện giờ tôi đang trên đường tới tìm 555, tôi hơi khát và nóng. Không hiểu tâm trạng lộn xộn này gặp tôi của anh có khác gì mấy lộn trước không. Đây là lần đầu tôi tới tìm anh sau khi chúng tôi xác định quan hệ. Tôi vừa đi tàu điện ngầm vừa căng thẳng. Tôi xúc rất nhiều nước hoa Paris mê tình Yves Saint Laurent. Đó là lọ nước hoa tôi mua trên đường từ Vũ Hán về Bắc Kinh. Tôi thích màu hồng phấn của lọ nước hoa và kiểu tạo hình lung linh, đặc biệt là mùi thơm trẻ trung chua chua ngọt ngọt giống như màu hoa lựu của nó, rất giống với mùi hoa cây lựu ở nhà cũ thời thơ ấu của tôi. “Paris Mê tình”, Paris, Paris hoàn toàn không phải là nơi tôi muốn tới. Nơi đó quá xa, quá đẹp, không thiết thực chút nào. Thậm chí đến cả Thượng Hải, tôi còn không đi được, sao có thể nói tới chuyện đi Paris được chứ? Nhưng đã xúc lên người loại nước hoa này có thể cảm thấy sự mê tình của Paris, còn gì phải ảo tưởng chứ?

Về tương lai của mình, tôi thực sự thấy mơ hồ. Thật không biết một năm sau sẽ thế nào, lúc đó tôi sẽ ra sao nhỉ? Liệu có vô vọng giống như hiện giờ? Cũng không biết một tháng sau sẽ thế nào. Sự trống rỗng của quãng thời gian dài đang đẳng.

Lúc nhìn thấy 555, tôi vẫn chưa định thần lại. Anh đang trượt ván với Lỗi đầu trục, Lưu Cát. Đây là khoảnh khắc trống, có bồn hoa và đài phun nước, lát đặc có vài đôi tình nhân cùng đám ba người bộ hành. Có thể nhận thấy kỹ thuật trượt ván của 555 không tốt lắm. Tôi ngồi xuống bên cạnh, chăm chú ngắm nhìn họ. 555 chơi được một lúc thì đi tới chỗ tôi hỏi:

Em tới rồi à?

Vâng.

Tôi đáp.

Chỉ có vậy thôi, cách biểu lộ cảm xúc của anh vẫn giống hết trước đây, chẳng vui vẻ chút nào trước sự có mặt của tôi. Tôi vẫn giống như loại trai gái bừa bãi chứ không phải là người yêu. Thực ra cũng chẳng kém hơn là lắm. Tôi thấy hụt hẫng. Điều khiến tôi thất vọng là có một lần tôi muốn có một chiếc áo phông của ban nhạc anh, thực ra không được có thể bỏ tiền ra mua. 555 và Lỗi đầu trục nhìn nhau cười, nói chuyện riêng với nhau cứ như thể tôi không nên có quần áo của họ vậy. Bỗng tôi thấy mình rất ngốc. Sau này 555 tặng tôi chiếc áo phông của anh, phía trước chiếc áo phông bản thủ đó là hàng chữ in: “An Anarchist Is Ejesting Police Wagon”, đằng sau in: “NO CAPITAL COP!”. Tôi từng mặc chiếc áo đó khi xem buổi biểu diễn của ban nhạc Nghịch tử. Tại sao lại thích ban nhạc Nghịch tử? Là do tôi trẻ người non dạ không biết hay là bị chóng mặt vì ngồn nhiệt huyết ban đầu hun đốt? Chắc không phải vậy? Tôi nghĩ ngay cả Khâu Đại Lực, Bành Hông Vũ – những nhà phê bình âm nhạc cũng đều hi vọng nhìn thấy đáp án. Đúng! Tôi thích họ bởi họ trẻ trung, điên cuồng, còn bởi vì tôi tin vào sức mạnh tinh thần kia nữa, biết rõ sẽ va vào tường nhưng vẫn cố gắng, vẫn chống chọi. Tôi muốn nói rõ điểm này. Điều này có thể sẽ chẳng liên quan gì tới Punk Bắc Kinh cả. Tối tận hôm nay, tôi vẫn có thể điều động

tư duy của mình bất cứ lúc nào, liên tưởng trả lời câu hỏi này, nhưng đã không có cách nào đối diện với khuôn mặt thể thống thành khẩn của mình. Lẽ nào tôi thực sự thích điểm này của họ? Lẽ nào họ thực sự xứng đáng để tôi thích? Họ có sức mạnh và khả năng tôi không có ư? Họ có phản bội không? Khi tôi tận mắt nhìn thấy sự đau khổ và phần nộ của họ trên sân khấu, nghe thấy họ không chút để ý tùy tiện hạ thấp quan hệ nam nữ, tôi đã m chìm trong trạng thái quay cuồng giống họ, tôi còn có thể xác nhận vẫn yêu họ không? Lẽ nào tôi lại không “hiểu nhầm” họ? Cho dù tình yêu này khiến tôi phải chịu nhiều sức ép như vậy, cho dù nhìn thấy họ bẻ gãy xương bẻ gãy thịt khiến tôi rơi lệ. Nhưng họ trong hiện thực và họ trong lúc ca hát không hề giống nhau. Sau buổi biểu diễn hôm đó, tôi và 555 cãi nhau một trận, nắm tay đi trên đường tìm xe buýt đêm, cuối cùng tôi cũng ngẫm ra một điều: Tôi không còn yêu mê n họ nữa!

Lúc đó 555 sầm mặt lầ u bầ u một câu:

Anh còn cho rằng tô i nay em ở nhà bọn anh kia!

Thôi Thầ n Thủy nghe nói tôi muố n đi, khuyên tôi về ở với họ ở Thanh Hà, tôi đáp muố n ở một mình. Anh nói, Vậy cho em năm mươi tệ để bắ t xe. Tôi nhìn chiế c áo phong trên người, rồ i nói không dùng nó nữa, tôi có thể tự về . Cho dù có phải bỏ thì tôi cũng phải rời khỏi chỗ này. Rời khỏi cái nơi ô nhiễm này, rời khỏi những buổi biểu diễn đã nhầ n chìm cả lý tưởng của tôi. Tôi đi rấ t lâu trong bóng tô i, cuối cùng nhìn thấ y một bế n xe, trong đó có một trạm tới Lục Lý Kiề u. Tôi nghĩ chắ c là nó rồ i, tôi chẳ m một điề u thuố c, đứng chờ xe ở đó. Một lát sau xuấ t hiện thêm một cô gái đợi xe, tôi ngửi thấ y mùi nước hoa nô ng xộc trên người cô á y...

Tôi đập “choang” chiế c cô c của anh xuố ng đấ t, xóa hế t những lời tôi viế t trên bảng đen, đứng cạnh bàn, ngừng tay không

biết sẽ làm gì tiếp theo. 555 chẳng nói gì, nhìn tôi làm những việc trên rồi lấy chổi quét hết những mảnh vỡ tung tóe dưới đất. “Đừng đánh chó con nhà tôi”. Nghe thấy lời này, tôi lại muốn xé tờ áp phích trên tường. Tôi nhìn chiếc khóa đồng anh đang đeo trên cổ, sau đó mở cửa bỏ đi. Tôi ôm vai bước đi trên đường chói chang ánh nắng, vừa đi vừa ngắm vô số người trên đường. Sau này tôi sẽ không bao giờ tới nơi này nữa.

Tôi đổ sập lên giường, đồng tử giãn to, ban này tôi đã liên tục hút tẩu.

Rất lâu sau đó, lại đi ngang qua chỗ này, lại nhìn thấy 555. Anh vẫn mặc chiếc jacket da đen, uốn đầu xù. Tôi gọi to 555, xe phóng vù qua.

Rất lâu sau này, tôi đọc được về họ trên một tạp chí rock rất hay: “Bố Kinh có hai ban nhạc Punk, một là ban nhạc AU, một là ban nhạc Nghịch tử. Một hôm ca sĩ chính của hai ban nhạc gặp nhau, một người để tóc màu gà tím, quyết định đi xe buýt, bởi vì thường ngày họ rất ít khi đi xe buýt, hoặc là đi xe đạp, hoặc đi bộ hoặc bắt taxi. Hai người này lên một xe buýt, ghé sát vào người bán vé nói: Này, bọn này không mua vé. Người bán vé sững sờ hỏi lại: Tại sao? Hai người này đáp: Bởi vì bọn tôi là Punk. Người bán vé lại sững sờ hỏi lại: Punk là gì? Thế là bọn họ liền trả lời: Anh không phải quan tâm Punk là gì, dù gì Punk không mua vé, chúng tôi chính là Punk như vậy đó, sau này có gặp những người giống như bọn tôi, thì họ cũng không mua vé đâu. Người bán vé đó nhìn hai tên, thầm nghĩ: Hai đứa này chắc hẳn có vấn đề! Thế là hai bọn họ không mua vé. Tôi nhớ lại dường như trước đây 555 từng kể cho tôi nghe chuyện này rồi, nhưng ngữ khí lúc đó của anh rất tự hào.

Hoang mặc bước vào ánh nắng lả lơi. Anh tới Bắc Kinh đã tìm được tôi. Chúng tôi nói về rất nhiều chuyện hay ở trên trang “Lộ hoa”. Tôi nói gần đây đúng là rất vô vị. Anh nói ngày nào tôi rồi có thể tới Thạch Gia Trang tìm anh. Tôi đáp vâng ạ.

Nói đi là đi. Sau đó mấy ngày, tôi đi thật. Lần này không nhìn thấy sự vui vẻ của Chu Gia Phúc, nhưng cũng không thấy sự quá đà của D. Lần này rất bình thường, tôi đã chơi mấy ngày ở thành phố Thạch Gia Trang, trong thời gian đó đã lên mạng rất nhiều. Tôi hỏi Hoang Mạc bài thơ trên diễn đàn của họ là do ai sáng tác, anh đáp không biết. Còn nói hôm đó tôi sử dụng tên “Dưa hấu đường”, nghe hay hơn nhiều so với tên hiện giờ. Anh nói hôm đó tôi gửi cho anh rất nhiều lời nhắn vô nghĩa khiến anh khó xử.

Tôi chỉ là người đàn bà ủ rũ, tôi nên uống say mềm. Ngày tháng sẽ trôi nhanh, không có điểm cuối, không có đích tới, ngoài cái chết và kỳ tích ra, không có gì có thể thay đổi điều này.

Mùa thu Bắc Kinh đến rồi. Hôm nay đã mưa một trận, một trận mưa thế nào nhỉ? Tôi muốn trang điểm ăn mặc giống như một người phụ nữ chân chính, đi boots cao gót, minijup, áo da, còn đeo cả găng tay da dài nữa.

Từ tấm gương Starbucks sẵn mở nhìn ra ngoài, tôi thấy bên ngoài cửa sổ là vô số bụi trần bay mù mịt. Hiện tại tôi đang sống ở khu vực có tên Quốc Mậu. Khắp nơi là những người đàn ông thắt cà la vát, mặc áo vest, mặt mũi thanh tú, và giới nữ văn phòng trang điểm cầu kỳ, quần áo rất đơn điệu, mùi nước hoa tinh tế.

Ánh nắng vào lúc bốn, năm giờ ở chỗ này giống như đường mật, tràn đầy cảm giác mê hồn người. Ánh nắng lung linh trên mặt khiến tôi nhớ lại thời trẻ, tôi cùng Tử Dữ đi qua con đường quốc lộ mới xây đi thông Hương Sơn. Con đường đó quả thực rất kỳ

lạ, không có đèn, người sống ở đó rất ít. Giống như ở nước khác vậy, bất kỳ một nước nào, thì cũng không phải là Trung Quốc. Không biết sẽ đi tới đâu, vậy thì cứ đi đi! Mặt trăng (là mặt trăng phải không?) giống như tiền đồng, to mà tròn, nhưng không giống thật. Tôi và Tử Dữ ngồi trong im lặng. Thân người nhìn mặt đất trống rỗng, sàn nhảy, thời gian thay đổi đến mức vỡ vụn thành từng mảnh nhỏ. Chúng tôi chiêm ngưỡng, không biết đôi phương đang nghĩ gì. Từ xa vọng tới tiếng tàu hỏa, màn đêm dần buông xuống. Trong phòng rất lạnh, tĩnh lặng tới mức có thể nghe thấy tiếng tim đập của người kia. Tôi cẩn thận cất bức bản đồ của một vài nước xã hội chủ nghĩa Đông Âu đã ngả vàng và rách nát trên tường, cùng một đĩa hoa giả vào trong túi. Những tháng ngày mười bảy tuổi này trôi đi thật nhanh. Dường như tuổi trẻ ngay lập tức đã không còn thuộc về chúng tôi nữa.

Tử Dữ nói anh thích gần với thiên nhiên hơn. Ví như trong mỏ hoang không có người, trong đại học đầy sinh viên, hoặc trong thư viện. Hoặc đi trên con đường Mùa thu thuộc dải đất Ngọc Tuyên Sơn, nhìn thấy những ngọn núi cao xa. Hoặc tới thôn Á Vận, dùng quãng thời gian xa xỉ đó để thử nghiệm mộng tưởng, ảo tưởng và thực tế.

Tôi và sếp tờ báo học sinh sở tại kia hay nói chuyện với nhau. Anh nói những thứ tôi biên tập quá nổi trội, không thích hợp với học sinh trung học cơ sở. Anh sếp đó không lớn tuổi hơn tôi là mấy, mới tốt nghiệp từ học viện chính trị, nói chuyện luận điệu cũ rích, rập khuôn, đúng là “Người trẻ tuổi già cỗi”. Tôi chỉ làm ở tòa báo đó một tháng thì viết đơn nghỉ việc. Tôi phát hiện rằng mình không thể hòa nhập với họ được. Những người này đều có kế hoạch tối thiểu đối với cuộc đời mình, muốn kiếm tiền, được phân nhà, học tiếng Anh, kết hôn. Tôi chẳng ăn khớp gì với họ, nên tốt nhất là ra đi. Trước khi đi, tôi cùng với một vài đồng nghiệp tới chơi ở hồ

Nam Đới, cũng có thể coi là không thiết thời lắ m. Ở hô` Nam Đới, chỉ có mình tôi là nữ nhưng cũng bơi. Tôi không mang áo tắ m, mặc nguyên áo phong không tay và quầ n bò bó nhảy xuố ng hô`. Nước hô` rắ t lạnh, tôi còn bị sặc. Ngày cuố i cùng lắ y lương, tôi tiêu sạch sẽ, mua một sớ` đồ` lót, mắ y chuỗi vòng cổ và một chiế c áo khoác bò mặc trong mùa đông, với chiế c cổ lông, xem ra rắ t xa hoa. Hai mươi tề còn lại, tôi mua một bao thuố c “Đô Bảo” rô i cùng Lý Tiểu Thương bắ t xe về` nhà.

“Bởi vì bệnh của tôi không có cảm giác.” 555 ngồ i bên giường nói câu này.

Thứ đó gọi là tuổi trẻ.

Không hiểu tự lúc nào tôi cảm thắ y xa lạ với nó,

Có lẽ từ trước tới giờ tôi chưa từng cảm nhận được tuổi thanh xuân gì.

Nhưng lại gián tiế p phác họa ra một trò hê` tuổi trẻ tàn khố c.

Điề u tôi sợ hơn là biế t rõ đố i phương chân thành nhưng bị tôi hiểu lắ m.

Một tắ m chân tình bị tôi dẫ m đạp.

Việc đó khiế n tôi nhớ lại chính mình trong quá khứ.

Tôi sợ sự ích kỉ, tề đại của họ sau khi bị tổn thương.

Tôi sẽ thắ y có lỗi với họ, thực ra tôi không cô ý làm vậy.

3

Tôi và Thôi Thắ n Thủy ngồ i trong hành lang nhà tôi, hành lang lộng gió. Đêm đầ u thu cũng khá lạnh. Nhà tôi không có ai, mẹ tôi

không biết đã đi đánh mặt chược ở đâu. Tôi sờ túi, lại quên mang chìa khóa. Xuất phát từ hiểu biết của tôi đối với việc đánh mặt chược của mẹ, tôi biết có khả năng bà đánh tới sáng sớm mai. Thế là tôi và Thôi Thôn Thủy lùi về phía hành lang. Hút xong một điếu thuốc, Thôi Thôn Thủy đề nghị tới nhà anh ấy. Tôi đáp: Không đi. Anh phân vân: Em muốn đi tìm Lý Tiểu Thương phải không? Chẳng phải bọn em đã chia tay rồi kia mà? Tôi đáp: Không tìm anh ấy. Đã chia tay nhau rồi, nhưng dường như ngày nào cũng gặp nhau. Anh thông cảm: Nếu không anh sẽ ngồi ở đây với em tới khi nào mẹ em về thì thôi.

Tôi nói theo phản xạ có điều kiện: Không cần đâu, cảm ơn. Tôi không biết tại sao lại từ chối lời đề nghị của anh nhanh như vậy. Tôi biết rõ Thôi Thôn Thủy nói vậy hoàn toàn xuất phát từ ý tốt, anh luôn là bạn tốt của tôi. Cho dù có tới nhà anh ngủ, quyết định chủ động vẫn thuộc về tôi. Nói một cách khác, nếu như tôi không muốn, anh cũng sẽ không quấy rối tôi. Tôi đã đuổi anh đi, cuối cùng tôi vừa lạnh nhạt vừa nghiến răng nghiến lợi bảo anh đi nhanh đi. Không hiểu có phải do nhìn thấy anh đau lòng, hay là do sau khi thấy anh khóc, tôi đã chủ động lau nước mắt cho anh. Lúc Thôi Thôn Thủy rời khỏi hành lang vừa lạnh lẽo vừa tĩnh lặng kia còn dằn dò, nếu em không tìm được nơi nào để đi, thì phải gọi điện cho anh đấy. Anh sẽ tới đón em, hoặc sẽ nói với em phải đi xe nào để tìm được anh.

Sau khi Thôi Thôn Thủy đi, tôi ngồi ở hành lang thêm mấy phút nữa, ngẫm ngợi xem có nên đi tìm Lý Tiểu Thương hay không. Thôi đi, sự nhiệt tình của anh khiến tôi khó chịu. Tôi đi xuống, bỗng nhớ tới Man Man, à, mình có thể đi tìm cô gái này. Tôi nhìn vào túi, còn khoảng mười tệ, đủ để đi xe. Tôi dùng điện thoại công cộng dưới nhà gọi điện cho Man Man, vừa nhận ra tôi, cô ấy rất vui. Tôi hỏi cô liệu tôi nay có thể ở nhà cô ấy được không. Cô đáp hiện giờ

đang ở nhà trong nhà Trương Lạc, cô ấy phải hỏi Trương Lạc xem có đồng ý không. Tôi nghe thấy tiếng cô ấy hỏi Trương Lạc trong điện thoại, sau đó cô ấy nói tiếp: Cậu tới đi, đi xe tuyến 22, tới bến Tiểu Tây Thiên, mình và người yêu mình sẽ chờ cậu ở đó. Bỏ điện thoại xuống, tôi nhẹ nhõm rảo bước về phía ga tàu điện ngầm.

Man Man và bạn trai cô ấy đón tôi bên ga, tôi ấm lòng vô cùng. Tôi đi cùng họ tới trước một khu kiến trúc chỉ có một tòa nhà hai tầng trong một sân lớn, leo cầu thang lên trên. Họ gõ cửa một căn nhà. Một người đàn ông nãy giờ bò trên bàn viết thứ gì đó (sáng tác thơ chăng?), đèn bàn vẫn đang sáng. Anh ấy nhìn chúng tôi bước vào, chẳng nói chẳng rằng lầm lũi bước vào phòng trong. Người đó là ai thế? Tôi hỏi Man Man. Là Mát mẻ đây. Cậu biết anh ấy không? Sáng tác thơ đây. Biết. Mình có đọc một vài bài của anh ấy trên trang thơ giang hồ. Mà này Xuân Vô Lực, mình thấy khí sắc cậu đợt này không tốt như đợt trước. Để mình nhìn kỹ một chút nào. Man Man kéo tôi tới trước đèn. Trông cậu xấu lắm, sao trông giống như hút thuốc phiện thế này, cậu có quàng mắt nữa. Vớ vẩn, sao mình lại hút thuốc phiện chứ? Cậu thật chẳng hiểu mình chút nào. Tôi phản bác. Vậy thì tốt, tốt nhất cậu đừng đụng vào thứ đó nhé. Man Man khuyên nhủ. Tôi chỉ muốn được vui vẻ? Làm gì có chuyện đó chứ? Cô ấy có thay đổi đôi chút, vẫn mái tóc nhuộm đỏ, dáng vẻ nhỏ nhắn, nhưng dường như gầy hơn trước. Một lát sau, Man Man lại hỏi tiếp: Cậu phải cẩn thận với người tên Mát mẻ này, mình rất ghét anh ấy. Anh ấy là bạn trai trước đây của mình, tính khí anh ấy kỳ quặc lắm. Tôi thắc mắc: Man Man, cậu đã chia tay với Lý Kỳ rồi ư? Đúng vậy. Anh ấy có người yêu của anh ấy, mình thực sự chẳng có cách nào. Thế còn Trương Lạc? Anh ấy và Trương Tam lên mạng rồi. Man Man đáp. Sau đó cô ấy bật rương bói tử tìm quẻ nào. Một lát nữa mình và người yêu tới quán bar HardRock chơi, tối nay cậu ngủ ở giường nhỏ phòng bên ngoài nhé, để Trương

Tam, Trương Lạc, Mát mẻ ngủ ở chiếc giường to phòng trong. Còn bọn mình có lẽ phải sáng mai mới về. Bạn trai mới của Man Man luôn ngoan ngoãn nghe lời bọn tôi. Lúc họ sắp ra cửa, Man Man đưa cho tôi một chiếc quần, tôi lập tức mặc lên người, hơi chật. Cậu mặc vừa lắm, tặng cậu luôn.

Tôi tổng cộng chỉ gặp Man Man có mấy lần. Một lần tôi còn lấy từ chỗ cô ấy một chiếc áo sa tanh, tới giờ tôi vẫn mặc, người khác nhìn thấy đều khen rất đẹp. Man Man, nếu như cậu không tìm thấy chiếc áo đó, vậy bây giờ mình sẽ nói cho cậu, mình vẫn đang mặc nó trên người. Một màu đỏ thật đẹp biết bao.

Khi tôi, Man Man cùng bạn trai cô ấy nói chuyện, cái người Mát mẻ kia luôn ở lì trong phòng, thỉnh thoảng mới ra ngoài đi vệ sinh. Tôi chưa nhìn rõ dáng vẻ của anh. Man Man vừa ra khỏi nhà, tôi liền xộc vào phòng trong. Trước khi vào phòng, tôi còn vào nhà vệ sinh soi gương, màu son đỏ của tôi vẫn chưa mất màu, đầu tóc vẫn rất gọn gàng, còn đôi mắt vẫn còn nhũ xanh. Dáng vẻ của tôi lúc này xem ra vui tới mức có thể khiêu vũ. Này, làm gì đấy? Thực ra tôi biết anh đang làm gì, anh ngồi trên giường xem VCD. Em đã đọc qua thơ của anh. Lúc này anh mới ngẩng đầu nhìn tôi, dưới chân anh ấy là mấy chai bia. Bây giờ em cũng đang sáng tác thơ, anh có muốn xem không vậy? Anh gật đầu, tôi liền ra ngoài lấy mấy bài thơ mới in mấy ngày trước. Anh xem một lát rồi khen em sáng tác khá đấy. Anh thuộc chòm sao nào vậy? Tôi vừa hỏi vừa nhanh nhẩu ngồi xuống bên cạnh.

Sau này rất nhiều chủ đề tôi và Mát mẻ nói chuyện với nhau đều là chòm sao, nói cách khác chính vì hứng thú đối với chòm sao đã gắn kết chúng tôi với nhau. Chúng tôi gần gũi nhau hơn chính là vì chòm sao, và đã chia tay nhau cũng chính vì sự khác biệt quá lớn về chòm sao của hai bên. Nói chuyện và chòm sao không thể nói cả

đòi được, nói đi nói lại sẽ cảm thấy vô vị, hoặc nói quá rõ ràng thì cũng chẳng còn gì để nói nữa.

Mát mẽ hỏi: Em chắc hẳn thuộc nhóm Hỏa đúng không? Trông em tương đối mạnh mẽ.

Sao em lại tạo cho anh cảm giác em thuộc nhóm Hỏa vậy?

Nói đi nói lại một lát Mát mẽ kê đầu lên đùi tôi, tôi chẳng có phản ứng gì, nếu không phải vì kinh ngạc tới mức vui mừng thì tôi có khả năng đã giao lưu kỹ hơn với nhà thơ nổi tiếng hơn tôi này.

Chúng tôi giữ tư thế như vậy mãi tới khi Trương Tam, Trương Lạc đẩy cửa bước vào. Đôi mắt lươn nhỏ của họ nhìn chúng tôi hơi kỳ lạ. Họ cười hì hì hì, không ngừng ra ám hiệu đã tới lúc phải đi ngủ rồi.

Đương nhiên họ cho rằng chúng tôi đã làm chuyện đó. Tôi và Mát mẽ đẩy cửa bước ra, cùng lúc nghĩ thầm như trên. Chúng tôi đã giao ước với nhau, chắc chắn họ sẽ lưu ý xem động tĩnh ở chiếc giường nhỏ phòng bên ngoài, để khiến họ thất vọng, chúng tôi quyết định nói chuyện phiếm. Chúng tôi không nói ra quyết định này nhưng chúng tôi ngầm giao ước. Chúng tôi nói chuyện liên miên, nói mãi tới mức quên cả hai người ở phòng trong. Mát mẽ kể cho tôi nghe về chuyện tình sử. Tôi cũng không bỏ lỡ cơ hội kể cho anh nghe về một vài mối tình ngắn ngủi của tôi với những người tình tạm thời. Chúng tôi nói chuyện mãi tới khi từ phòng trong vọng ra tiếng ngáy đều đều. Tôi còn nhớ khá rõ rằng trong quá trình nói chuyện, Mát mẽ khoe anh là người Thượng Hải, nhưng anh ghét Thượng Hải vô cùng. Anh nói về một nhà thơ trẻ Thượng Hải tên là Tiểu Tả. Anh ấy sáng tác thơ rất hay, chàng trai này rất đáng yêu. Tôi chêm vào một câu: Hình dáng cậu ta thế nào? Rất đẹp trai. Anh đáp. Tôi hỏi tiếp: Thế cậu ấy có thích nhạc Rock không? Tôi tiếp tục dẫn dắt chủ đề theo suy nghĩ của mình. Mát

mẻ có vẻ mất kiên nhẫn, đáp: Điều đó còn phải nói, đương nhiên. Anh kể từng làm việc ở phòng vé sân bay, không kiếm được nhiều tiền, phải làm ca. Nhà anh cách sân bay rất xa, lúc anh đi xe đạp đi làm, thường xuyên mệt quá chỉ muốn ngủ. Tôi thích cảm giác đó, rất mệt mỏi, đi xe đạp, quay vòng vòng. Anh nói tiếp về một số người anh biết, tôi còn phát hiện ra một điều, ngoài hai bạn gái trước đây ra, những người còn lại đều là quen biết trong quá trình sáng tác thơ. Liệu đây có thể coi là kiểu hợp nhau? Anh nói mình không giống kiểu đàn ông trong chùm sao Sư Tử, luôn có cảm giác anh thuộc sao Thủy. Trong tính cách của anh ấy có chút gì đó rất u uất, cũng có thể do ảnh hưởng từ gia đình. Anh còn nói về gia đình anh, nhưng tôi quên mất rồi, bởi tới lượt tôi nói thì tôi đã hơi buồn ngủ.

Chúng tôi mới ngủ được mấy tiếng thì bị đánh thức bởi tiếng gõ cửa. Tôi đã từng nói, trước khi làm tình, chúng tôi luôn nói chuyện, trước khi đi ngủ luôn làm tình. Dường như tôi tỉnh trước anh, tôi nghe thấy tiếng nói chuyện của Man Man và người yêu cô ấy. Tôi lay Mát mẻ dậy. Điều khiến tôi bất ngờ là vừa nghe thấy tiếng nói chuyện bên ngoài cửa, anh ngò i bật dậy, nhanh chóng mặc quần áo rồi chạy vào phòng trong. Tôi mặt mũi còn ngái ngủ, khoác áo rồi ra ngoài mở cửa cho họ. Sao chậm thế? Man Man vừa bước vào đã làu bàu không hài lòng. Tôi nhìn đồng hồ, mới hơn sáu giờ sáng. Tôi leo lên giường, cười ngượng nghịu. Tôi không biết phải nói gì. Cô nhìn thấy cuộn giấy vệ sinh dưới gầm bàn, rồi nhìn tôi đầy kinh ngạc: Cậu và Mát mẻ đã... Thế Mát mẻ là người thế nào? Tôi có ý chuyển chủ đề. Cậu hỏi mình, mình biết trả lời thế nào đây? Sớm muộn gì cậu cũng sẽ biết thôi. Trông Man Man có vẻ không vui. Thực ra tôi sớm phải nhận ra, sự không vui vẻ của cô ta chính vì bản thân cô. Mình còn dặn bọn họ không được bắt nạt cậu, nào ngờ...

Tôi nói chuyện thêm với Man Man một lúc nữa, sau đó lại nằ m xuố ng. Tôi và Mát mẽ lại ngủ tiế p trên những chiế c giường khác nhau, tới lúc chúng tôi tỉnh lại thì đã trưa. Chúng tôi xuố ng dưới ăn com và đi dạo, đi ngang qua biển đỏ có hàng chữ “Tổ quố c muôn năm”, ánh mặt trời chiế u thẳng đỉnh đầ u. Chúng tôi từng nắ m tay nhau đi trên đường phồ Bắ c Kinh, đi được hai bước dừng lại hôn nhau, sau đó ngô ì ở vệ đường nghe nhạc pop, cả hai đề u cảm động tới mức hô ì đầ . Chúng tôi vẫn hát. Chúng tôi cùng nói chuyện thơ, nói về Dương Lê. Tôi biế t anh rấ t thích thơ của Dương Lê. Mát mẽ nói Dương Lê là một nhà thơ rấ t hấ p dẫn (lúc đó dường như anh không dùng từ này, nhưng ý tương tự). Anh còn nói Dương Lê từng nói, sẽ có một ngày cắ t đứt cánh tay mình, nhưng sẽ không thấ y đau đớn, mà còn có thể ghép cánh tay vào chỗ cũ để không chảy máu. Mát mẽ và tôi cùng bàn luận về một bộ phim, tên phim tôi quên mắ t rồi. Anh nói phim đó nói về câu chuyện của hai sát thủ. Sát thủ nam từ đầ u tới cuố i không nhận ra cô gái kia cũng là một sát thủ, sau đó dường như anh ta nhận ra. Một hôm anh ta đi ra ngoài, rấ t lâu sau đó mới trở về, tay giấ u sau lưng, cô gái rấ t sợ hãi, căng thẳng đề phòng. Hai người nhìn sâu vào mắ t nhau. Sau đó sát thủ nam tiế n lại gầ n, anh giơ bàn tay giấ u sau lưng ra, hóa ra trên tay anh là một que kem. Anh muố n cô gái ăn que kem kia.

Chúng tôi ngô ì trên chiế c ghế dài ở bên đường, cùng đoán xem những người qua đường thuộc chòm sao nào. Chúng tôi đã rấ t vui. Chúng tôi còn đi qua đại học sư phạm Bắ c Kinh đang thi công. Lúc đi trên câ u vượt qua đường, Mát mẽ nói anh dự định mấ y tháng nữa sẽ tới Thành Đô. Em đi cùng anh nhé! Tôi đề nghị. Em có thời gian không? Có mà, dù gì thì cũng chẳng có việc gì ở Bắ c Kinh cả. Tôi đáp.

Tới chiề u, một cô gái khác tới, có khả năng cô ta là bạn gái của ai đó. Họ còn nói buổi tồ i sẽ có mấ y nhà thơ tới. Từ ba, bố n giờ

chiều bắt đầu nấu cơm cho mọi người, Mát mẻ nói anh biết nấu cơm, thế là anh bận rộn với việc bếp núc. Tôi không biết nấu cơm, liền vào phòng trong xem ti vi. Trương Tam ngô i trong phòng trong, ti vi vẫn đang chiếu bộ phim truyền hình dài tập tiếng Quảng Đông. Tôi cảm thấy bầu không khí lạnh lẽo âm u. Tôi nghĩ thầm, bầu không khí như thế này chẳng hay ho chút nào. Trương Tam là người rất thú vị, tôi còn nhớ ai đã giới thiệu anh tới đây. Người đó nói Trương Tam từng là một sinh viên lên tiếng chỉ trích đối với nhà văn nữ xinh đẹp nào đó trong một buổi nghiên cứu thảo luận về tác phẩm của cô ta. Anh có đôi mắt rất to. Mát mẻ đang nấu canh, một loạt canh có cà rốt, đậu phụ và thịt bò. Tôi xem bộ phim tiếng Quảng Đông kia một lúc, thì dự định ra phòng ngoài viết nhật ký. Lúc tôi viết nhật ký, người con gái đó có tới một lần, may mà lúc đó Mát mẻ cũng đang ở nhà. Cô ta hùng hổ bước vào khiến chúng tôi đều thấy bối rối không hiểu sao cô ta lại hùng hổ như vậy. Có lẽ cô cho rằng tôi không đáng hoàng, không giống với cô đường đường chính chính là bạn gái của ai đó. Có khả năng cô khinh bỉ “hạng người như tôi” tự đáy lòng. Có điều làm bạn gái của ai đó thì có gì mà kiêu ngạo chứ?

Cô vút mạnh quyển tạp chí cũ lên trên giường. “Rầm” một tiếng khiến tôi sửng người, không hiểu cô gái này bị sao vậy? Tôi cũng tiếp tục đáp trả vút mạnh quyển tạp chí rách “rầm” xuống đất, lần này cũng khiến cô ta kinh ngạc.

Anh chờ tới lúc cô ta vào nhà mới cất giọng hỏi: Em sao vậy?

Cô gái kia quá ngạo mạn rồi, anh không nhận thấy sao? Tôi hỏi vặn. Sắc mặt của Mát mẻ rất khó coi, lạnh như chai bia và lạnh như vỏ thiếc bị lộ sườn mùa hè. Tôi biết, anh nhất định thấy tôi làm vậy sẽ khiến bạn anh nảy sinh ý kiến với anh. Quả thực, anh đã lên tiếng... Anh nói những gì tôi chẳng cần thiết nhớ tới một chữ, bởi đó đều là những câu nói vô văn ích kỷ. Những lời nói này bạn có thể

nghe thấy từ miệng của bất kỳ một người nào muốn quản lý bạn, đặc tính chung của loại người này chính là “thường có lý”. Mát mẻ nói xong liền trở về nơi anh ta nên có mặt – nhà bếp. Tôi ngồi trước bàn làm việc, bất đầu nghĩ ngợi. Tôi bắt đầu tin lời báo trước của Man Man và kinh nghiệm của người khác. Tình cảm của tôi chính bản thân tôi cũng thấy mâu thuẫn. Câu nói này tôi thường hay nói, bây giờ vẫn vậy. Mấy ngày trước 555 gọi điện cho tôi, nói rằng anh phải quyết định mối quan hệ của bọn tôi, lúc đó tôi không có thái độ gì. Tôi không biết anh đang nghĩ gì và anh quyết định ra sao, nhưng cho dù có biết thì sao chứ? Xấu nhất có thể thế nào chứ? Cùng lắm thì cũng như tình hình hiện tại chứ gì. Tôi không muốn tìm hiểu về anh nữa.

Tôi muốn thực sự sống cùng ai đó. Tâm trạng của tôi cứ buộc người khác như vậy, thật đáng buồn biết bao. Điều này tuyệt đối là vấn đề của riêng tôi. Tôi cảm hận tất cả mọi thứ, cảm hận hiện thực, cảm hận bản thân tôi – con người nhạy cảm yếu đuối này. Bỗng dưng cảm thấy lạnh.

Phần bị tổn thương và nhục nhã cũng chỉ là xác thịt. Đúng đắn hay lảng lơ cũng chỉ là từ phân biệt ranh giới, lòng hướng thiện và hướng ác ở nơi sâu thẳm của nhân tính là thứ mà mắt thường không thể nhìn thấy nhưng lại tồn tại có thực.

Chương 5: Để những kẻ bất lực có sức mạnh

Người ở đây đông thật đấy

Khiến người thích yên tĩnh như tôi đau đầu

Điều càng đáng giận hơn chính là ai cũng đều rất thân thiện

Nụ cười thường trực trên môi, quần áo công sở

Chẳng ai nợ tôi cả

Thực ra càng thích hơn những nơi có điều hòa vừa rộng vừa dễ chịu

Chụp lấy một tấm hình phong cảnh

Bạn không thể chỉ chụp cảnh vật không

chụp người

Một hôm bạn nói chốn này giống Thượng Hải, lát nữa lại nói giống Nhật Bản và London

Đây chẳng qua chỉ là một thành phố rất lạc hậu của Trung Quốc đó sao?

Nó có thể được gọi là xx hoặc tên gì khác

Xuân Thu “Phân tử hợp nhau”

Quán bar “Lạc Lạc Lạc” lại mở cửa. Lần này chúng tôi tới xem buổi biểu diễn Punk chúc mừng quán khai trương trở lại. Đứng trước cửa chính quán bar, Mát mẻ rõ ràng không có tâm trạng. Quấn áo, ánh mắt, tuối tác của anh đều lộ vẻ không ăn khớp với sự kiện này. Thông thường anh bị bọn tôi chế riếu là “Lão ngô c”. Nhưng lúc này tôi vẫn không muốn gọi anh như vậy. Mát mẻ đang cầm trong tay một chai bia Yên Kinh, anh nhanh chóng uống hết. Dường như ngày nào anh cũng uống rượu, bên giường lúc nào cũng có mấy chai bia. Tôi không để ý tới tâm trạng của anh. Bản thân anh cũng không thích nhạc Punk lắm, anh nghiêng về kiểu người đa sầu đa cảm, u uất bất đắc chí hơn. Tôi giới thiệu với những người bạn tôi biết: Đây là anh Mát mẻ, nhà thơ, bạn trai mới của mình.

Mát mẻ tỏ ra không vui lắm với kiểu giới thiệu này. Bạn bè của tôi cũng khẽ hỏi sao tôi lại tìm người như vậy, trông hoàn toàn không hợp với cậu. Nhưng khi tôi lên trước xem biểu diễn trở về tìm anh, anh kịp thời xuất hiện trước mặt tôi. Điều này khiến tôi có thêm chút lòng tin đối với mối quan hệ của chúng tôi. Tôi còn nhìn thấy 555, Lỗi đầu trục và Lưu Cát. Tôi và 555 hàn huyên vài câu, anh nói ban nhạc của anh đang tìm một tay trống mới. Tôi nhìn thấy tay trống mới đó, anh ta có một đôi mắt sụp. Họ nói anh ta tên là Lam Bình. Thôi Thân Thủy cũng có mặt ở đó, anh đưa thuốc và bia cho tôi. Anh thông báo nhóm nhạc AU có khả năng mấy ngày nữa sẽ tới Vũ Hán kết hợp biểu diễn với một vài ban nhạc Punk Vũ Hán, chắc chắn sẽ rất hay, anh hỏi tôi có muốn đi xem không. Tôi trả lời tôi không có tiền. Thôi Thân Thủy nói anh có thể mua vé xe trước cho tôi, chờ khi nào có tiền trả lại anh sau. Tôi nói cần phải suy nghĩ một lát.

Ngoài bộ mặt ủ ê và cử chỉ buồn bã của Mát mẻ ra, tôi nay vẫn khiến tôi phấn chấn. Tôi thấy rất nhiều các bạn trẻ đam mê nhạc Punk mới, còn cầm một tờ truyền đơn có tên “Thế nào mới là

một người chủ nghĩa vô chính phủ chân chính. Trên xe taxi đi về, tôi không ngừng khen: Thật hay. Buổi biểu diễn hôm nay hay thật. Em rất thích những người trẻ tuổi đam mê nhạc Punk... Mát mẻ nghe thấy vậy, đột nhiên xỏ ra một câu: Vậy sao em không tìm một người trẻ trung? Thực ra trong lòng tôi cũng nghĩ vậy, tôi không biết phải làm sao để kết nối tôi và Mát mẻ với nhau. Tôi quên mất lúc đó đã nói gì. Nhưng bất luận nói gì, tôi có thể khẳng định đó đều là những câu trả lời rất hay, bởi tôi nhận thấy sắc mặt của Mát mẻ nhanh chóng giãn ra.

Ngày hôm sau.

Ban đầu ngày hôm sau nắng ráo, sau đó thì đổ mưa.

Lúc chúng tôi vừa tỉnh dậy, trời vẫn chưa mưa. Mát mẻ đang ngồi bên máy tính gõ bài về một người bạn thân. Anh đã đọc cho tôi nghe vài câu trong bài viết đó, anh viết thế này: Tôi thậm chí nghĩ: “Những người vĩ đại kiểu gì cũng gặp nhau. Càng ngày tôi càng tin, những người có tâm hồn giống nhau sẽ gặp nhau. Ở đây, tôi không hề tránh né nói rằng: Tôi sớm đã cảm thấy mình là một nhân vật...” Mát mẻ bận rộn hồi lâu, sau đó gửi bài viết đó lên diễn đàn, sau đó anh rất bị kích hóa khi nhìn thấy những lời bình luận của người khác. Thực ra có thể nói đó là sự hiểu lầm. Lúc này tâm trạng Mát mẻ đã bình tĩnh hơn. Anh buồn bã nói với tôi: Anh vừa mới viết cho anh ấy một bài thế này, anh ấy lại nói anh thế này đây.

Tôi đáp: Hay là anh để em dùng máy vi tính một lúc đi, em muốn gửi mấy bài thơ. Buổi chiều anh và em cùng tới nhà em chơi. Mát mẻ dường như nghĩ ngợi rất thận trọng một lúc, sau đó nói rằng: Cũng được. Thế là tôi liền upload mấy bài thơ tôi vừa sáng tác lên trang thơ giang hồ. Tôi đã sáng tác hai bài thơ “Hạo Ba, Hạo Ba cứu em với” và “Chỉ có duy nhất bạo lực mới có thể giải quyết mọi chuyện”.

Bài thơ thứ hai của tôi như sau:

Tôi nay anh và em cùng tới xem biểu diễn ở Vườn nhạc vui vẻ

Chỗ đó mở cửa lại rồi

Cả hai chúng ta đều rất vui

Nhưng có một người nhìn không quen sự vui vẻ của chúng ta

Anh ấy không thừa nhận mình đã già

Tôi muốn nói nhưng lại sợ làm tổn thương tới lòng tự tôn của anh

Em vẫn trẻ trung

Em có sự nhiệt tình anh không có

Em không sợ hi sinh

Em theo tới cùng

Em còn có một vài người bạn giống như em

Anh đừng vội kiêu nói đi nói lại những câu đại loại như anh coi khinh thời trai trẻ

Những người ở đây vào mùa đông vẫn mặc áo phong ngắn tay...

Tôi rất phẫn khởi cho Mát mẻ xem bài thơ mới của mình. Anh cẩn thận đọc hết, sắc mặt không thay đổi gì, cũng không nói năng gì, đi thẳng xuống dưới nhà mua rượu. Anh mua một chai rượu trắng, ngồi một mình uống rượu ở một góc. Tôi cảm thấy có gì không ổn. Mát mẻ rất thích uống rượu, cũng có thể anh không phải thích uống, chỉ là do thường xuyên uống, nhưng bình thường anh hay uống bia. Tôi bước tới chỗ anh hỏi anh sao vậy? Anh thản nhiên đáp: Chẳng sao cả. Một lát sau, dường như đã bình tĩnh hơn anh hỏi

lại tôi: Sao em lại có thể viết như vậy? Có phải em muốn ám chỉ anh? Không cần hỏi, đương nhiên em ám chỉ anh rồi, điều này có thể khẳng định được.

Tôi không nói gì.

Anh, anh tới nhà em không? Tôi biết rõ câu trả lời, nhưng vẫn hỏi tượng trưng một câu. Bao năm kết giao với đàn ông đã rèn luyện cho tôi sức tưởng tượng và trực giác kinh người. Nhưng tôi vẫn thường hi vọng trực giác của tôi không đúng, bởi chúng thường là trực giác không tốt. Sức tưởng tượng của tôi đa phần là sức tưởng tượng trống rỗng, lan man. Chúng thường không hỗ trợ gì cho công việc, thường xuyên khiến sự việc trở nên tồi tệ hơn. Nhưng bạn biết đấy, thông thường khi một sự việc chuyển theo hướng tồi tệ đi, thì đó là lúc bạn không thể thay đổi được nữa rồi.

Quả nhiên, Mát mẻ nói: Không đi. Thực sự chúng tôi rất hiểu ý nhau. Anh thân yêu, sao bọn mình lại có suy nghĩ giống như vậy nhỉ? Đã là lúc nào rồi mà anh vẫn còn đùa được. Tôi nói tiếp: Vậy em đi đây. Tôi gọi điện cho Lý Tiểu Thương, nói rằng lát nữa tôi sẽ tới tìm anh. Mát mẻ vẫn ngồi bên máy tính, bóng hình lưu lại trong tâm trí tôi là anh không quay đầu lại. Lúc này trời đang mưa.

Tôi đi xuống, đi bộ, chờ xe buýt. Tôi phát hiện trời đang mưa. Mưa rào rào, tôi lại không mang ô. Mưa thấm vào người khiến tôi run lên. Trong giây phút đó tôi từng muốn trở về tìm Mát mẻ, tôi sẽ nói trời đang mưa. Nhưng Mát mẻ sẽ trả lời thế nào đây? Mưa thì đã mưa rồi. Em muốn đi dạo trong mưa cơ mà? Tôi nghĩ chúng tôi đã quen biết nhau trong một dịp không phù hợp. Tôi không thể kháng cự được cơ hội gặp gỡ đầy tình cờ này. Và chính cơ hội gặp gỡ này khiến tôi hiểu anh hơn một chút, khiến tôi yêu anh. Anh vẫn tinh táo. Điều này không tốt chút nào. Tôi có nhiều lý tưởng như vậy,

tôi có nhiều mong ước như vậy, tôi có nhiều tình yêu đến vậy, mọi thứ bay trong mưa.

Sự hiểu lầm lớn nhất của mọi người đối với tôi là họ luôn nói tôi u uất và khó tự không chế bản thân, nhưng trên thực tế tôi chẳng qua sống trong những giấc mộng lúc sắp tỉnh lại mà thôi.

2

Buổi tối trước hôm đi Vũ Hán, tôi không còn thuốc lá. Tôi tìm thấy một bao thuốc Hồ ng Hà của bố tôi ở một góc trong phòng khách. Bao thuốc đó đã bị hút hơn một nửa. Tôi vừa hút thuốc, vừa nghĩ về những chuyện phiến lòng với Mát mẻ. Đi Vũ Hán có thể giải tỏa ít nhiều tâm trạng của tôi, ít nhất có thể tách khỏi anh xa hơn một chút.

Thôi Thân Thủy đã mua vé tàu đi Vũ Hán cho tôi. Theo tôi biết, tiền vé của một số người trong ban nhạc cũng do Thôi Thân Thủy mua. Họ cũng đều nói với Thôi Thân Thủy rằng khi nào có tiền sẽ trả lại. Thôi Thân Thủy cũng không nói gì. Có lẽ anh cũng hiểu như tôi, trong đám người này trừ tôi ra, sẽ không có ai trả lại tiền cho anh. Thôi Thân Thủy luôn ở trong giới nhạc rock Bắc Kinh, nói trắng ra anh đóng vai trò làm “Lôi Phong” trong giới Punk. Anh làm rất say sưa, luôn vui vẻ không mệt mỏi. Thi thoảng anh cũng thấy ấm ức đôi chút về chuyện này, ví như anh mời ai đó ăn cơm, lúc mời bia ai đó khi xem biểu diễn, người đó chẳng những không cảm ơn, ngược lại còn cho rằng Thôi Thân Thủy có nhiều tiền hơn họ, do đó anh làm vậy là chuyện đương nhiên. Việc này nếu tính cộng dồn lại thì ai cũng phải xót ruột, không những thế Thôi Thân Thủy lại thường xuyên mời, cho nên tôi chỉ có thể nói rằng anh đúng là một người tốt. Những người từng nhận, từng thỉnh cầu lòng tốt và sự giúp đỡ của Thôi Thân Thủy, lúc này liệu có ai bằng lòng đứng ra làm chứng đây?

Ngoài những người chơi nhạc Vũ Hán ai về nhà nãy ra, còn lại chúng tôi ở trong nhà của hai người chơi nhạc Vũ Hán. Mùa thu ở Vũ Hán hắt dãn hơn so với mùa hè. Trời đã không còn quá nóng nữa, tôi nóng lòng muốn tới đâu cũng mặc chiếc áo khoác bò mới mua, phía trong thay đổi rất nhiều áo phông và áo sơ mi sọc. Buổi tối đầu tiên, tôi ngủ cùng bốn người khác nữa trong phòng. Một người ngủ trên sàn, một người ngủ trên sofa, ba người còn lại nằm trên giường đôi. Tôi vốn định ngủ chen chúc trên giường đôi, lúc sau khi đi ngủ thấy Thôi Thận Thủy cũng do dự muốn ngủ trên giường, tôi thấy nên vậy, không khí quả thực hơi kỳ lạ và gượng gạo. Tôi biết Thôi Thận Thủy có thiện cảm với tôi, thế là tôi quyết định ngủ trên sofa. Lúc đó Thôi Thận Thủy không nói gì, nhưng tôi biết anh không vui. Trong mấy ngày tiếp tục như vậy biểu hiện càng rõ rệt hơn. Tôi nhớ tới Mát mẻ, anh với lứa tuổi ba mươi, anh với một vài bài thơ, khi tôi vẫn chưa có đầu VCD, anh đã có một thùng đĩa DVD. Anh nói cứ mỗi lần nghĩ tới số đĩa DVD này, anh lại thấy mãi nguyện. Tôi còn nhớ tới một bài thơ của Mát mẻ “Không được phép động vào”:

Tôi dắt một con ngựa tới

Tôi xách một ấm nước tới

Tôi bung hai đĩa thức ăn tới

Tôi bế một đứa trẻ tới

Tôi ngâm thuốc lá tới

Tôi ôm đưa hâu tới

Tôi chảy cả nước mắt nước mũi

Tôi nắm lấy con dao tới

...

Tôi ôm ngọn đuốc tới

Tôi phì phèo thuốc lá

Tôi mọc cánh tới

Tôi men theo dòng nước tới

Tôi dầm trên tiệt tấu tới

Tôi tới từ màn hình vi tính

Tôi tới ngang qua mặt bất kỳ ai...

Anh đã dùng rất nhiều động từ, rất nhiều từ “tới”. Tôi thích sự nhạy cảm này, thích điệp khúc “tới” này.

Tôi vẫn đang nghĩ tại sao tôi luôn yêu người thất bại, tại sao luôn bị cảm động bởi sự nhạy cảm và biến thái. Tại sao tôi lại luôn yêu những người ưu uất bất đắc chí, lẽ nào tôi và họ giống nhau? Trên thực tế tôi lạc quan hơn họ. Trước lúc đi ngủ, tôi không tìm được liên gọi một cú điện thoại cho Mát mẻ (dùng di động của Thôi Thôn Thủy gọi). Giọng của Mát mẻ rất bình thường, không lạnh nhạt cũng không quá nhiệt tình, đôi chút sống dở chết dở, giống hết lúc bình thường. Tôi khoe đang ở Vũ Hán, anh à lên một tiếng. Tôi hỏi anh có nhớ tôi không, anh trả lời rất lung tung nhưng tôi vẫn hiểu ý, đó là đã không nhớ thì thôi không nhớ. Câu trả lời của anh cũng phù hợp với đặc trưng sáng tác thơ của anh. Đó chính là vớ vẩn, không có ý nghĩa.

Tôi bắt đầu điên cuồng lên mạng. Phía dưới tòa nhà chúng tôi sống có N quán net, tiền lên mạng hai tệ/tiếng, cà phê gói Nestley một tệ, đúng là vừa kinh tế vừa thực dụng. Trong thời gian này, tôi

bắt đầu xông xáo trang Thơ giang hồ. Cho dù không gửi tin nhắn nhưng tôi vẫn vào chờ trong chatroom của Thơ giang hồ. Tính cách của tôi, lần nào cũng khó tránh khỏi cãi cọ với người ta hoặc kết giao bạn mới. Tôi thấy rất nhiều nhà thơ mới trẻ tuổi. Họ cũng kiên định như tôi dấn thân vào thơ ca, không màng vinh hoa, quả thực rất cảm động.

Thời điểm đó trên Thơ giang hồ có một chàng trai tên Hình Thiên, nghe nói vốn là một lão ngốc của trang Nguyên minh viên. Anh thường trên diễn đàn ba hoa chích chòe rằng, thơ của những người không cùng đường với anh đều bị bình phẩm “không phải thơ”. Gần đây còn chơi một vài ký hiệu, dùng mũi tên lên xuống biểu thị sự bình phẩm của anh đối với thơ của người khác. Tôi nhìn thấy sự bình phẩm của anh đối với thơ của tôi và Mát mẻ đều là kém hoặc -o, lại còn gửi lời nhắn cho Mát mẻ. Hình Thiên cũng vui tính lắm, bình phẩm của anh ấy đối với chúng tôi giống hệt nhau. Mát mẻ liền đáp ngay: Đừng để ý tới anh ấy, anh ấy là kẻ biếm thái. Cảm ơn Hình Thiên, đã để cho tôi và Mát mẻ lần đầu tiên có được tiếng nói chung.

Buổi biểu diễn của ban nhạc AU và Punk Vũ Hán diễn ra vào đêm thứ ba chúng tôi tới Vũ Hán. Trong ba ngày này, tôi giống như người mất hồn, ngoài việc ăn và ngủ với mọi người ra, thời gian còn lại tôi lên mạng ở quán net. Tôi thậm chí còn lên mạng tới ba giờ sáng mới về. Sắc mặt vàng vọt, màu tóc mất đi màu hỗn hợp giữa màu cam và nâu, khoác lên mình chiếc áo khoác dài khác hẳn với người bản địa, quét sơn móng tay màu mận chín, đeo chiếc nhẫn to ụch, ánh mắt trông rỗng. Tóc của tôi do Lý Tiểu Thương nhuộm cho, lúc đó nhuộm màu đỏ tươi. Nhà của tay chơi nhạc chúng tôi đang ở là một gia đình lớn, rất nhiều họ hàng sống cùng nhau, lúc ăn cơm tụ họp lại ăn, còn lúc khác thì ở nhà mình đánh麻将. Tôi đã quá hiểu thành phố Vũ Hán này, đó là một thành phố vô vị và dung tục.

Chính tờ báo “Phương nam cuối tuần” ngày hôm đó

đã một lần nữa khiến tâm trạng của tôi tốt hơn. Ngày hôm đó tôi và Thôi Thôn Thủy xem tổng diễn tập trước hôm biểu diễn của các ban nhạc, Thôi Thôn Thủy đã mua cho tôi một tờ “Phương nam cuối tuần”. Chúng tôi đi chậm rãi bên nhau trên con đường mua sắm ở Hán Khẩu. Tôi kiên trì đọc hết tờ báo đó dưới ánh đèn, đọc hết những tin tức và vụ án muôn màu muôn vẻ kia, tiếp tục đọc hết trang giải trí và nhân vật, tâm trạng tôi lập tức tốt trở lại. Tôi đã nhìn thấy những người còn bất hạnh hơn chúng tôi, có lẽ quan tâm tới hiện thực xã hội có thể điều trị được chứng u uất và tự kỷ. Tôi thậm chí còn nhớ tới dòng chữ quảng cáo trong tờ báo “Phương nam cuối tuần” tôi đọc được trên ga tàu Bắc Kinh: “Hãy để những kẻ bất lực có được sức mạnh/ Hãy để những người bị quan đi trước.”

Phía sau sảnh lớn tôi tắm chúng tôi tổng diễn tập, có một chiếc gương to. Tôi một mình đứng ngắm nghía trước gương một hồi lâu. Buổi tối, tôi nhìn thấy người con gái quen thuộc đó. Cô ấy mặc chiếc áo yếm bó màu hồng, kẻ viền mắt rất đậm, đội tóc giả xoắn vàng, gấn lông mày giả rất dài. Trước đây tôi từng gặp cô ta ở nhiều buổi biểu diễn. Lần nào cách ăn mặc và trang điểm của cô cũng khiến cho người khác phải giật mình khi nhìn thấy nhưng phối hợp hoàn hảo. Đã rất nhiều lần tôi muốn hỏi cô đã trang điểm thế nào. Tôi chào cô, sau đó tranh thủ buổi biểu diễn chưa bắt đầu nên vào quán nét kê bên lên mạng. Trong chatroom của trang Thơ giang hồ, hai người có nick *Quán bar chim báo lạnh* và *Từ xa tưởng đang đọc báo nhìn gần hóa ra đang đi tè* đã chat với tôi. Hai người họ biết nhau. Tôi nói tôi đang xem biểu diễn ở Vũ Hán, có khả năng mấy ngày nữa về Bắc Kinh. Họ nói tới lúc đó sẽ ra ga đón tôi. Tôi không quên hỏi tên bọn họ, trong đó người có nick name *Từ xa tưởng đang đọc báo nhìn gần hóa ra đang đi tè* tên thật là Thanh Xuân. Tôi thấy vui trong lòng, hóa ra cũng là nhà thơ tôi biết.

Thanh Xuân giới thiệu: *Quán bar chim báo lạnh* là bạn thân hồ i học đại học Đông Bắc của anh, tên của anh ấy là Trúc Lâm.

Buổi biểu diễn hôm đó quả thực chẳng có gì hay. Những người tới xem đều là những tâm gương của giới Punk Vũ Hán, nhưng nhìn đi nhìn lại vẫn chỉ là mấy người đó. Tôi còn gặp lại Trương Dương, trong những dịp thế này anh đương nhiên có mặt. Chúng tôi thậm chí còn chẳng gật đầu chào, bên cạnh hai chúng tôi đều có mấy người nữa, chúng tôi đều đang nói chuyện với những người đó. Tôi còn nhớ, tôi từng mượn một quyển sách của Vương Tiểu Ba từ chỗ anh. Lần trước anh giới thiệu với tôi về bộ phim “Bầu trời của đứa trẻ hư”, “Lái xe taxi”,... tôi đều đã xem, nhưng cũng không cần thiết phải nói cho anh biết chuyện này. Mấy ban nhạc của Vũ Hán, tôi nhận thấy họ sáng tác bài hát và lời đều rất đơn điệu. Điểm sáng thực sự là ca khúc của ban nhạc AU, bài hát đó là nỗi lòng của tôi. Tôi nghe rất rõ mấy câu trong bài hát: Đếm tới 1 2 3 4 thì lui về phía sau, bởi vì mọi người đều cho rằng tôi không có tuổi 18. Lưu Cát hát để trên sân khấu: 18 tuổi, 18 tuổi, 18 tuổi...

18 tuổi. Tôi vẫn chưa tới 18 tuổi. Tôi từng viết trong một bài thơ: Hãy lưu giữ mãi mãi tuổi trẻ ở tuổi 17. Lúc này tôi thế quyết sẽ không để bất kỳ ai điểu khiển tuổi 18 của tôi. Nhưng thế nào là điểu khiển chứ? 18 tuổi và các tuổi khác đều không có khác biệt gì, 18 tuổi đối với tôi mà nói, chỉ là một tuổi mà thôi.

Sau buổi biểu diễn tôi hỏi Lưu Cát, bài hát ban này có tên gì, anh đáp: “Trái tim trẻ trung và rối loạn. Tôi còn sáng tác một bài thơ không đề, tặng cho những trái tim trẻ trung mà rối loạn kia.”

Rốt cuộc chúng ta sẽ tìm được dòng loại của mình, bạn bè của mình, từ đó không buông tay, để lại dấu vết ở khắp chân trời góc biển, lòng này mãi không thay đổi.

Sau khi buổi biểu diễn kết thúc, còn có một vài người ngồi trên sân khấu cao cao hút thuốc, uống rượu. Tôi khoác chiếc áo jacket của Lưu Cát một mình uống rượu. Lúc này tôi nghe thấy mấy người ngồi bên cạnh tôi đang bình luận thơ ca, họ còn nói tới “nửa người dưới” và Thẩm Hạo Ba. Tôi giật mình, đi về phía họ nói: Các bạn đang nói về Thẩm Hạo Ba ư? Mình biết cô ấy.

Họ liền nói: Đúng vậy, thế cậu là ai? Tôi đáp: Mình là Xuân Vô Lực, mình cũng sáng tác thơ. Ngay lập tức liền có một người đàn ông xem ra rất nho nhã phụ họa theo: Xuân Vô Lực ư? Tôi có nghe nói về cô ấy, gần đây cô ấy rất hot trên Thơ giang hồ, hay đưa thơ lên lắm. Đúng, đúng. Tôi có cảm giác gặp được người tri âm ở nơi đây thật khách quê người, vội vàng hỏi: Anh tên gì vậy? Tiểu Dẫn. Anh giới thiệu những người khác cho tôi: Đây là Tô Ngộ, đây là xx... Tôi bắt tay từng người, trong lòng rất cảm động. Tiểu Dẫn lấy ra một tập thơ tự biên từ trong túi ra tặng cho tôi, trên trang bìa có hàng chữ: Xuân Vô Lực đọc nhé. Tiểu Dẫn 20/10/2001. Đồng thời còn lưu lại điện thoại và email của anh. Anh còn thông báo ngày mai một vài nhà thơ Vũ Hán tụ tập, hi vọng tôi cũng tới tham gia. Tôi nói được, mai sẽ gọi điện cho anh. Họ đi rất nhanh sau đó, tôi cầm cuốn thơ đó nhìn, tập san thơ đó có tên “Hoặc giả Thi Ca” có bìa ngoài màu xanh lá cây nhạt và mùi mực thơm thơm. Lưu Cát bước tới hỏi tôi đang đọc gì, tôi nói đang đọc thơ. Anh cười kỳ quặc, sau đó móc từ trong túi ra một mặt dây chuyền có hình quả khóa nhỏ màu đỏ đưa cho tôi: Tặng em thứ hay hay này, em có để treo trên cổ.

Tôi nhận mặt dây chuyền hình Lưu Cát tặng. Tôi lật cái khóa, bên trên có khắc hai chữ: Vĩnh cố. Tôi hôm đó có khả năng có trăng. Tôi đặt nó lên người nhưng không biết lấy sợi dây chuyền nào kết hợp với nó. Quả khóa màu đỏ. Tôi nhớ tới 555 cũng có quả khóa như vậy.

Lát nữa bọn mình đi chơi bên bờ sông đi. Tôi đề nghị. Được thôi. Bờ sông thì bờ sông. Một lát sau Lưu Cát đột nhiên móc ra một thứ gì đó từ trong túi, bẻ làm đôi đưa cho tôi một nửa, nửa còn lại anh ăn. Thứ này cũng tương đối mạnh đấy. Lưu Cát nói. Tôi nhìn rõ rồi, đó là một viên hoàn màu trắng, tôi há miệng bỏ viên thuốc vào, dùng bia uống một cái. Bắt đầu không thấy cảm giác gì. Nửa tiếng sau, tôi đột nhiên cảm thấy bầu trời đúng lúc này, đúng chỗ này, đúng ngày này dần tối đi. Lúc tôi về đã rất muộn, bỗng nhiên chẳng có hứng thú gì với việc đi chơi ở bờ sông nữa. Lúc Lưu Cát lên xe taxi hỏi tôi: Muốn đi bờ sông không? Người khác nghe thấy đều cười to. Bờ sông? Hai người tới bờ sông làm gì? Lưu Cát giải thích: Xuân Vô Lực muốn đi. Em không đi nữa. Tôi lên một chiếc taxi khác, em hơi mệt.

Nửa đường tôi bắt đầu nôn. Lúc bắt đầu tôi muốn tìm lại đợi xuống xe sẽ nôn, nhưng tôi thực sự không thể tìm được, dạ dày của tôi như bị xáo trộn, đầu óc trống rỗng, nhưng ý thức vẫn rất tỉnh táo. Tôi bỗng cảm thấy mình rất chuối. Quả thực tôi rất thích Punk, nếu không tôi không nhất thiết phải tới nơi xa như thế này để chịu khổ... Thôi Thận Thủy không ngừng hỏi han: Đờ chút nào chưa? Em không sao chứ? Còn đau lưng cho tôi nữa. Tôi cảm thấy người mình nặng chình, cố thò đầu ra ngoài cửa xe, nghe những chiếc xe đi bên cạnh không ngừng vù vù phóng qua. Một cơn gió lạnh thổi tới, nước mắt nước mũi tôi trào ra. Em không sao chứ, Xuân Vô Lực, Xuân Vô Lực?

Không sao... tôi gượng trả lời Thôi Thận Thủy, chỉ hỏi được mỗi câu tôi quan tâm nhất: Khi...nào...mới...tới... nơi? Khi...nào...mới... có...thể...xuống...xe? Quả thực tôi rất khó chịu, có lẽ là phản ứng kép sau khi uống rượu và uống viên thuốc quái quỷ kia. Tôi nôn tới mức thậm chí còn không tỉnh táo nổi nữa, đau lòng tuyệt vọng. Tôi bỗng thấy cô đơn, giống như một người bị ném vào một thành phố

xa lạ vậy. Tôi phê u phào nói với Thôi Thầ n Thủy rấ t nhiề u lời cá t giấ u trong lòng. Lúc này tôi muố n tìm một người để trút bầ u tâm sự.

Tôi được Thôi Thầ n Thủy đỡ xuố ng xe taxi. Tôi nói muố n gọi điện thoại, Thôi Thầ n Thủy quan tâm nói: Được thôi. Tôi câ m lấ y điện thoại, tôi nhấ n số Lý Tiểu Thương – người mà tôi tín nhiệm nhấ t ngoài Thôi Thầ n Thủy. Tôi đã khóc chẳ ng ra sao cả trong điện thoại. Nghe thầ y giọng nói của Lý Tiểu Thương, tôi ngay lập tức giồ ng như được đứng trên mặt đấ t vững chắ c vậy, khóc òa một tiế ng. Những nhóm nhạc Punk Vũ Hán ngô ì bên đư a mắ t nhìn, chỉ có một mình Thôi Thầ n Thủy lo lắ ng. Bạn tớ t của em, em biế t anh đang lo lắ ng cho em. Ở đây, chỉ có mỗi mình anh đố i tớ t với em mà không hề trông mong báo đáp. Lý Tiểu Thương rấ t lo lắ ng. Anh hỏi han: Em về sớm đi, nế u không anh lại phải đi tìm em mắ t. Tôi nói: Không câ n đâu. Đây là câu nói tỉnh táo nhấ t duy nhấ t của tôi. Đã lâu lắ m rồi tôi chưa khóc đau khổ như vậy. Có lẽ tôi thực sự câ n phải khóc, tôi câ n phát tiế t và phẫn nộ. Lý Tiểu Thương, sau khi về Bắ c Kinh em sẽ tới thăm anh.

Nhìn thầ y tôi cúp máy, Thôi Thầ n Thủy đi tới hỏi tôi muố n ăn thứ gì không. Em muố n ăn chút hoa quả. Tôi nói. Anh mua cho tôi một ít quýt và chuồ i. Về nhà nhớ ngủ cho đầ nhé! Anh dìu vai tôi. Không, tôi trả lời trong hơi thở yế u ớt nhưng rấ t kiên định. Em muố n tới quán nét. Vậy thì anh đi cùng em. Thôi Thầ n Thủy ngay lập tức đáp lại. Em đi một mình thôi. Em chỉ muố n ở một mình. Tôi nhìn anh, tôi sợ nhìn thầ y ánh mắ t quan tâm của anh, tôi sợ lại không có gì đề n đáp anh giồ ng như với Lý Tiểu Thương vậy. Em thực sự không sao chứ Xuân Vô Lực? Không sao. Đúng vậy, dường như lúc nào tôi cũng nói không sao, bởi tôi thực sự không biế t rồ t cuộc có chuyện gì không, không biế t có hay không có chuyện đư o ng nhiên là không sao. Được thôi, vậy em câ m lấ y nước, có thể vừa lên

mạng vừa ăn, chơi chán rồi thì về nhà ngủ nhé. Anh đưa cho tôi túi Chuối và quýt, tôi vừa định đỡ lấy thì anh lại nói hay là để anh xách giúp cho tôi, anh sẽ tới quán nét cùng tôi, sau đó anh sẽ về. Tôi nói được thôi.

Thôi Thân Thủy tìm được chỗ ngồi trong quán nét cho tôi, sau đó còn mua cho tôi một cốc cola, đưa cho tôi một trăm tệ, rồi đặt hoa quả lên bàn. Anh biết trong túi tôi không có tiền. Tôi nhìn anh lưu luyến không muốn đi. Thôi Thân Thủy à, làm sao em lại có thể hờ hững với tình bạn của anh được? Trái tim anh thuôn khiết và lành như vàng vậy. Anh không chỉ đối tốt với em như vậy, mà anh còn đối xử như vậy với tất cả mọi người muốn anh giúp đỡ. Cho dù trong lúc quay cuồng nhất, em vẫn không bao giờ nghi ngờ điều này. Em lúc nào cũng ở trong quán nét tới lúc trời sáng, tới lúc người lao công bắt đầu công việc của mình thì mới rời khỏi quán nét. Tôi còn nhớ Mát mẻ có lần nói với tôi rằng nhà thơ Thượng Hải Tiểu Tả lúc nào cũng chất cả tôi trên mạng.

Ra khỏi quán nét tôi tìm được một quán ăn, gọi một bát mì Vũ Hán. Mì rất thơm, nhưng tôi lại chẳng cảm nhận được tí mùi vị gì. Tôi rất muốn kiên trì ăn hết, nhưng chỉ ăn được một nửa. Tôi nhớ tới lần đầu tiên đi ăn mì Vũ Hán là do Trương Dương đưa tôi đi. Vào ngày anh sắp đi Vân Nam, anh dẫn tôi đi tìm một người bạn của anh để lấy đồ, đi ngang qua Hồ Hoa Quả. Hồ Hoa Quả, một cái tên hay biết bao. Hồ Hoa Quả, cậu là màu vàng, Hồ Hoa Quả, cậu là màu xanh. Trong một quán ăn đặc thù của Hồ Hoa Quả, anh gọi hai bát mì Vũ Hán, anh nói em đã tới Vũ Hán mấy ngày rồi mà chưa ăn món mì Vũ Hán. Đúng vậy, tôi nhân tiện nhớ ra Trương Dương rất thích Lý Tiểu Long. Anh từng giới thiệu đã xem hết những bộ phim có Lý Tiểu Long đóng. Nói thực, tôi cũng nên cảm ơn Trương Dương một chút. Chính anh đã kể cho tôi rất sinh động về những bộ phim tôi chưa từng xem qua ở ven đường lúc hoàng hôn,

đội nă'ng đi cùng tôi thuê đĩa phim tôi thích xem, thậm chí còn không kiêng dè kể hế't cho tôi nghe quá khứ của một số' người. Tôi còn nhớ hôm nay phải liên hệ với nhóm nhà Tiểu Dẫn, tôi phải ngủ một giấ'c cho đã. Lúc tôi về', nhóm Thôi Thầ'n Thủy vẫn ngủ ngon lành. Thôi Thầ'n Thủy còn đang ngáy.

3

Sau khi tôi tỉnh lại, nhóm Thôi Thầ'n Thủy cũng vừa mới tỉnh lại một lát. Thực ra tôi chưa ngủ được mấ'y. Sau khi ăn cơm xong tôi thu dọn hành lý, bảo Thôi Thầ'n Thủy dẫn đi mua vé tàu về' Bắc Kinh. Họ còn muố'n chơi mấ'y ngày nữa ở các thành phố' xung quanh Vũ Hán. Tôi không muố'n xen vào việc của họ. Thôi Thầ'n Thủy nghe nói chiề'u này tôi vẫn muố'n đi gặp các nhà thơ Vũ Hán liề'n đưa cho tôi một ít tiề'n. Tôi dùng di động của anh gọi cho Tiểu Dẫn, sau đó nói với anh: Anh về' trước đi!

Tiểu Dẫn và Tô Ngộ dẫn tôi đi tìm nơi ăn. Tôi nói đã ăn rồ'i, họ cứ nài đi ăn thêm một chút, buổi chiề'u rấ't nhiề'u nhà thơ Vũ Hán sẽ tới. Trong đó có một người trẻ tuổi em tên là Đặng Hưng. Tôi đáp có biế't anh ấy, rấ't thích thơ của anh ấy. Chẳng mấ'y chố'c Đặng Hưng xuấ't hiện trước mặt chúng tôi, nụ cười ngượng ngập, cân nặng quá tải. Tiểu Dẫn nói tóc của em – Xuân Vô Lực à, trông hay thật đấ'y, sao lại là màu tím vậy? Tôi liề'n đáp: Ban đầ'u là màu đỏ nhưng đã mấ't màu. Chiề'u hôm đó dường như tấ't cả nhà thơ đề'u tê't trụ đông đủ, mọi người sau khi ăn uố'ng xong xuôi mới đọc thơ. Lầ'n đầ'u tiên tôi thấ'y nhiề'u tác phẩm của các nhà thơ như vậy, tôi hơi run, may mà trong cặp sách của tôi có mấ'y bài thơ tôi vừa sáng tác. Tôi liề'n đọc mấ'y bài thơ “Phầ'n tử hợp nhau”, “Tôi thích ngủ một mình”, “Không có ý tưởng”, “Tự do của tôi”... Đặng Hưng khen bài “Tự do của tôi” viế't rấ't hay. Sau khi hội thơ kế't thúc, Đặng Hưng còn đi cùng tôi tới quán nét một lúc, trong chat room của trang Thơ giang hồ', tôi gặp lại hai người tồ'i hôm trước. Tôi nói với họ

chuyến tàu của tôi và thời gian về tới bên Bắc Kinh. Tôi nói sẽ tới bên vào sáng sớm, nếu các anh không dậy được thì không cần tới đâu. Họ hỏi tôi làm sao để nhận ra tôi? Tôi trả lời tới lúc đó hai anh sẽ nhận ra em thôi.

Tôi đội mũ, đánh mắt màu nâu nhạt và tô môi trà m đi ra khỏi ga. Tôi nhớ son môi và nhũ mắt kia là do Tiểu Đào tặng cho tôi, là hàng hiệu rất đắt, dường như là hãng Givenchi. Trúc Lâm ngay lập tức nhận ra tôi. Tôi hỏi thế còn anh Thanh Xuân đâu? Anh đáp hôm nay anh ấy phải đi học ở Học viện mỹ thuật công nghệ, anh ấy dặn anh tới đón em. Ô, tôi đáp lại. Lát nữa em có tới chơi chỗ bọn anh không? Buổi chiều Thanh Xuân về đây. Được thôi, nhưng đầu tiên anh phải đi về nhà với em để em còn cất đồ đạc. Trúc Lâm đi cùng tôi về nhà. Tôi đi tắm, anh ngồi chơi điện tử trên máy vi tính của tôi. Sau khi tắm xong, tôi hỏi Trúc Lâm: Ngại thật đây, nhưng em thực sự quá mệt rồi, muốn ngủ một giấc. Tôi ngủ khoảng mấy tiếng, ngủ một mạch từ sáng tới chiều, dường như còn mơ thì phải.

Tôi và Trúc Lâm ngồi máy chuyển xe buýt mới tới huyện Thông – nơi bọn họ ở. Đi xe nhiều khiến tôi hơi chán. Lúc chúng tôi tới huyện Thông, trời đã tối, Trúc Lâm mua rất nhiều thức ăn và bia, nói là lát nữa Thanh Xuân về sẽ cùng ăn. Tôi tới căn nhà trọ của họ, nhà đó được thuê chung với người khác nữa. Tôi ngồi trên sofa xem ti vi một lát, sau đó lại vào phòng Trúc Lâm và Thanh Xuân, nơi đó chỉ để một tấm đệm to, tôi ngồi hút thuốc và đọc tiểu thuyết một lúc. Thanh Xuân nhanh chóng về tới nơi. Tôi nghe thấy tiếng mở khóa vào nhà, sau đó thấy mặt anh ấy. Anh để tóc hơi dài, đeo cặp sách, da đen đen, trông rất nhiệt tình. Tôi nhớ tới có lần Mát mẻ đã nói với tôi về anh. Anh ta nói rất nhiều người khen Thanh Xuân đẹp trai. Em chắc là Xuân Vô Lực? Em tới lúc nào thế? Anh đi tới trước mặt tôi hỏi. Trúc Lâm vì đón em mà từ năm giờ đã dậy rồi đây. Sao anh không tới đón em? Anh muốn tới đón em,

nhưng tháng này anh đã trở n học mấ y lầ n rồ i, e rằ ng nề u tiế p tục trở n học nữa sẽ có chuyện. Anh chẳng phải đang học đại học sao? Sao lại bị quản chặt thế? Chủ yế u là vì thầ y giáo bọn anh quá lắ m chuyện, hiện giờ anh đang học nâng cao, vẫn bị quản chặt như vậy đầ y.

Ăn xong cơm, chúng tôi ngồ i nói chuyện, uố ng rượu trên sofa. Họ quả thực uố ng được, nhanh chóng uố ng hế t năm, sáu chai. Chiế c cô c trước mặt tôi vẫn đầ y ấ p. Thanh Xuân và Trúc Lâm liên tục khuyên tôi uố ng nhiề u lên. Thanh Xuân và Trúc Lâm kể rấ t nhiề u chuyện hồ i học đại học Đố ng Bắ c, họ còn bàn luận một số bài thơ. Tôi phát hiện sở thích thơ ca của Thanh Xuân còn mạnh hơn tôi. Anh đọc cho tôi nghe rấ t nhiề u bài thơ anh làm và những bài thơ anh thích. Anh còn đọc bài Tây Xuyên cho tôi nghe: Dáng vẻ cao cao của anh, cao hơn cả độ cao của dân tộc này/ Thân thể phiêu bồ ng của anh, bay qua cây lựu đang nở hoa... Tôi đang khuyế n khích Trúc Lâm sáng tác thơ. Nick “quán bar chim báo lạnh” của anh trong chat room chính là tên một quán bar hồ i đại học mà hai bọn họ thường lui tới. Uố ng hế t rượu, Trúc Lâm muố n đi tới chỗ bạn gái. Anh cười sung sướng rồ i đi.

Đúng là đã tới giờ ngủ. Tôi nói “đúng là”, bởi tôi đang lặn tẩn liệu có nên gọi xe về nhà. Sau đó tôi nghĩ thôi không về nữa, tùy nghi di tản thôi mà, muố n ra thế nào cũng được. Trước khi ngủ, tôi đã đọc một cuố n tiểu thuyế t lãng mạn, quả thật rấ t hay. Tôi rấ t muố n tìm hiểu tác giả làm thế nào để viế t về sự thật trải nghiệm rõ ràng, không những thế lại còn rấ t sinh động. Thanh Xuân giật cuố n tiểu thuyế t trong tay tôi, vút lên bàn.

Đó là tâ m nệm đôi, tôi muố n ngủ ở phía trong nhấ t – sát mép tường nhấ t, nhưng Thanh Xuân lại giành ngủ ở chỗ đó. Anh nói: Em ngủ ở phía ngoài đi!

Được thôi! Tôi đáp lại. Sau đó mặc nguyên áo quần năm xưa ngủ. Sau đó tôi cởi quần dài và áo sơ mi, chỉ mặc độc chiếc quần chíp và chiếc áo phong màu đỏ. Đó chính là chiếc áo phong tôi lấy từ chỗ Man Man. Thanh Xuân cũng cởi áo khoác, nhưng có thể khẳng định anh không cởi truồng. Chúng tôi đắp chăn, tắt đèn, đột nhiên mọi thứ yên ắng lạ thường, sau đó cả hai không kìm nổi phá lên cười. Tôi để tay trên đùi, chuẩn bị ngủ. Không cần phải nói, tôi cũng không ngủ được. Đúng lúc tôi đang nghĩ ngợi lung tung thì Thanh Xuân bỗng để tay lên bụng tôi. Tôi ngay lập tức quay người lại ôm lấy anh, Thanh Xuân ôm eo tôi. Mọi thứ cứ tự nhiên như vậy. Tôi nhanh chóng khỏa phục được sự ngỡ ngàng ban đầu, tôi cảm thấy tự do, dũng cảm và mãn nguyện. Tôi hỏi anh: Chúng mình làm thế này có đúng không vậy? Thanh Xuân đáp: Em thấy đúng thì là đúng thôi.

Được. Tôi đáp. Tôi giống như một chiếc lông chim ngủ yên lành trong vòng tay anh.

Ngày hôm sau, Thanh Xuân lại phải đi học, tôi và anh cùng ngủ dậy. Bọn mình cùng đi, anh đi học, em về nhà. Được thôi. Thanh Xuân đáp. Trên đường đi, Thanh Xuân mua cho tôi một thanh sô cô la. Ngày hôm nay có ánh nắng trong suốt, chúng tôi đi xe buýt, chỗ ngồi không gần nhau. Qua mấy trạm, những hành khách ngồi xung quanh tôi đều đã xuống xe, Thanh Xuân do dự một lát, nhưng rồi vẫn ngồi bên cạnh tôi. Tôi ngắm anh một lần nữa, phát hiện anh vẫn khiến tôi thích như ngày hôm qua. Tôi hoàn toàn không vì chuyện tôi qua mà nảy sinh cảm giác lạ lẫm đối với anh. Anh phát hiện tôi đang nhìn anh. Anh đặt tay tôi trong tay anh. Tôi phát hiện, anh đối với tôi không chỉ như người tình một đêm.

Chương 6: Vụ thiếu niên giết người trên đường Trường An

Ánh nắng thật đẹp

Ước đoán đang chiếu u trên con đường này

Có thể nhìn thấy dãy núi và tháp xa xa

Tôi không biết

Nó giống như một kiến trúc sáng lấp lánh dưới ánh nắng

Xuân Thụ . “Tức cảnh”

Con người cần cơ duyên, hãy để số mệnh quyết định bước tiếp theo tôi phải làm gì.

Khi số mệnh cần tôi, tôi không thể không tự hào bước ra,

Trước khi số mệnh phê duyệt tôi là “thiếu nữ”.

Tuy nói trong tên chúng ta có chữ “Xuân”

*Nhưng ta đã đọc được một câu trong “Viên Nguyệt Loan Tập” của
trạng Cổ Long: “Xanh như cây mùa xuân (Xuân Thụ)”*

Thế là quyết chí đổi tên là “Xuân Thụ”

Chẳng có liên quan gì với người Nhật Bản kia.

Tôi bước trên con đường đã quen thuộc, đẩy cánh cửa thân quen. Mát mẻ nhìn thấy tôi, trông anh có vẻ vừa ngạc nhiên vừa vui vẻ chỉ vào chiếc cổ áo lông của tôi kêu lên: Nhưng lựa underground. Đây là chi tiết tôi có thể nhớ được. Tôi đi cùng với anh một lần tới đại học Bắc Kinh, tham gia triển lãm phim DV. Đó đúng là cuộc triển lãm phim vớ vẩn, luôn muố n “mở mang” cho khán giả. Tôi quả thực không có hứng thú của học sinh tiểu học, chỉ xem một hai bộ phim đã tìm có chuồ n ra ngoài. Sau đó gọi điện cho Tiểu Tả ở sân trường. Anh hỏi: Em không sao chứ? Chúng mình hãy còn trẻ mà. Tôi đáp: Đã gầ n đi tới điểm cuối rồi. Anh an ủi: Vậy thì tiế p tục đi thôi, có thể em sẽ coi thường bọn ngô ố c nghệ ố ch kia. Tôi ngậm ngùi: Có lẽ thế ố .

Sau khi gọi điện cho Tiểu Tả xong, tôi trở lại phòng chiế u phim tìm Mát mẻ. Anh nói: Anh tưởng em đi rồi kia. Tôi đáp: Sao em lại đi chứ? Có đi cũng phải chào anh một tiế ng. Thực ra tôi vẫn đang nghĩ rồ t cuộc có nên đi hay không, sau đó nghĩ lại, dù gì đã tới rồi, thôi thì cứ ngô ố i xem hế t cùng anh. Kính áp tròng của tôi hỏng rồi, tôi thực ra chỉ có thể xem rõ những thứ trong phạm vi ba mét. Tầ m nhìn mờ ảo, lại chẳng có ai cầ m tay tôi. Dưới ánh nắ ng khắ p nơi là những sinh viên trẻ trung của đại học Bắc Kinh càng khiế n lòng tôi thêm chua xót. Tôi cùng Mát mẻ đi khỏi đại học Bắc Kinh. Tôi quay đầ u lại nhìn thêm lần nữa đại học Bắc Kinh, phát hiện ở đó xuấ t hiện thêm một cảnh vật, xuấ t hiện thêm một người nữa. Cảnh vật xuấ t hiện thêm đó chính là cảnh vật tôi và Mát mẻ sánh đôi bước bên nhau, còn người xuấ t hiện thêm đó chính là Mát mẻ.

Tôi có hỏi anh tại sao lại lắ y tên là Mát mẻ, anh đáp Mát mẻ tức mang ý “lạnh”. Đúng là vớ vẩn thật!

Thôi Thầ n Thủy từ phương nam trở về ố tới tìm tôi một lần. Chúng tôi ngô ố i trong phòng cùng nhau mắ y tiế ng, anh nói bây giờ anh không còn hút điế u tầ u nữa. Anh đã cai rồi, nhưng anh vẫn

mang một ít thuốc lá sợi cho tôi. Tôi nói tôi muốn hút. Phòng tôi mở nhạc rất to, tôi giống như mọi buổi chiều, mặc áo ngủ, đi chân đất. Thôi Thân Thủy cuộn thuốc bằng tay cho tôi. Trong phòng lại dậy lên mùi nước hoa hương hoa lựu dịu dịu, ấm áp. Lọ nước hoa long lanh trong suốt, có hình khố i. Buổi tối i, chúng tôi cùng nhau đi dạo trên thảm cỏ gần nhà, Thôi Thân Thủy gó i đầu lên vai tôi nói: Có lẽ nào em cho rằng anh không phải đàn ông? Anh luôn cảm thấy mình có rất nhiều mặt giống phụ nữ, đàn ông chắc sẽ không yêu đươ i như anh thế này. Không, không đâu. Tôi an ủi anh. Anh không phải yêu đươ i, nhạy cảm là ưu điểm của anh. Chúng tôi quyết luyện hô i lâu trong mùi hương quyết rũ của thuốc, Thôi Thân Thủy liên tục thổ lộ: Anh yêu em. Tôi đáp lại: Em cũng yêu anh.

Từ sau lần đó, tôi rất ít khi gặp lại Thôi Thân Thủy. Sau này nghe nói anh đã về nước, có thể năm sau mới trở lại.

Tôi bỗng dưng nhận được thư của Thu Khả, tôi cảm thấy có gì không ổn. Anh là người đã biến mất, không thể lại liên lạc được, nhưng anh lại viết thư cho tôi. Chữ của anh ấy vẫn cầu thả như vậy, tôi nhìn không rõ lắm, cho nên tới giờ tôi vẫn chưa đọc thư của anh.

Trước thời điểm này, anh đã không còn tin tức gì nữa. Có khả năng đã tự sát, rất có khả năng. Nhưng tôi không biết. Tôi cho rằng từ trước tới giờ tôi chưa từng quan tâm tới anh, bởi tôi “đã thay đổi rồi, tôi không còn đơn giản, tôi đau lòng vì chuyện khác!” Tôi đã quên phản ứng của Thu Khả trong điện thoại khi đó, giống như cỏ xanh hoàn toàn không nhớ nổi lời nói to của anh khiến tôi sợ hãi. Không phải không nhớ nổi mà là căn bản không muốn nhớ. Không hiểu tự khi nào tôi lại trở nên như vậy.

Tôi quen Thu Khả khi đang học lớp bảy. Anh nhìn thấy một bài văn của tôi đăng trên một quyển tạp chí thiếu niên nên viết thư làm

quen. Chúng tôi đã quen biết nhau như vậy. Tôi thích mùa thu. Tôi thích mùa xuân. Bây giờ tôi không còn thích mùa xuân và mùa thu nữa, tôi thích mùa hè và mùa đông. Tôi thích những thứ cực đoan. Thu Khả nói tôi rất đáng yêu, rất trong sáng. Hiện giờ tôi chẳng còn đáng yêu cũng chẳng còn trong sáng nữa, tôi sẽ khiến anh thất vọng mãi mãi. Một quãng thời gian tôi đã không còn muốn liên hệ với anh, đó là quãng thời gian sau khi tôi nghe nhạc rock, là khoảng tôi học lớp chín, những ngày tháng không có ánh nắng. Thu Khả nói, anh đã gặp tôi ở Bắc Kinh, còn nói chuyện với tôi rất lâu nữa. Trên thực tế tôi căn bản không biết anh từng tới Bắc Kinh, cũng chưa từng gặp anh. Sở dĩ tôi đang phân vân, liệu có thể anh nhầm lẫn, hay là có ai đó đã mạo danh tôi để gặp anh? Nghĩ thế nào tôi thấy vẫn không thể xảy ra được. Tôi hỏi anh thì cũng không thể có được đáp án, câu trả lời của anh lúc nào cũng rất nhúc nhủ. Tôi nghĩ rất lâu, sau cũng quên chuyện này.

Anh là người đàn ông giống như cậu ấm Giả Bảo Ngọc ngọt ngào đa sầu đa cảm, cũng có thể nói là bạn tốt nhất mà tôi từng kết giao. Tình yêu anh dành cho tôi vô tư, xa xỉ... Anh ở cùng tôi suốt quãng thời gian lớp bảy, lớp tám, lớp chín. Anh còn gọi điện cho tôi, nói là đã khắc tên tôi trên đá, lúc nào cũng mang theo ảnh của tôi, luôn cố gắng sưu tập VCD mang tên Tả thực của ca sĩ Dương Thái Nê mà tôi thích. Những lá thư viết qua viết lại của chúng tôi phải đầy cả giỏ, mỗi lần đều viết mấy trang giấy liên. Anh đã tặng tôi một hộp nhạc nhân dịp sinh nhật mười bốn tuổi của tôi. Tôi đã luôn đặt hộp nhạc đó ở đầu giường. Tôi luôn không nhớ nổi tuổi của anh. Tôi chỉ nhớ, khi tôi lên lớp chín, anh mười bảy tuổi.

Mấy tháng qua, tôi thấy mình trơ tình hơn. Tôi cho rằng mình đã nắm chắc được thế giới, nhưng không phải như vậy. Nếu đối là bạn, bạn sẽ viết thư cho người bạn trước đây rất tốt, rất tốt của mình nhưng đã mất liên lạc mấy năm, không những thế trong giai

đoạn đó còn có tâ`ng tâ`ng lớp lớp sự hiểu lâ`m không vậy? Tôi sẽ không viế`t, tôi không muố`n tự mình tìm sự nhục nhã, tôi không muố`n quá đa tình. Nhưng anh thì viế`t đấ`y.

Lẽ nào tuổi trẻ của chúng tôi lại trôi qua như vậy ư? Lại tiêu khiển trong thành phố Bắ`c Kinh này ư? Lại đi dạo bên hồ`? Cho dù tôi muố`n sẵn lòng chề`t thì cũng phải để tôi biế`t lý do sẵn lòng chề`t chứ? Sẵn lòng chề`t cũng có ý nghĩa như cuộc đại cách mạng văn hóa trước đây, chỉ muố`n làm cách mạng là được rô`i, không câ`n nghĩ tới những vấ`n đề` hiện thực như tiề`n, sinh tô`n, học tập, làm việc. Có thể điề`u này ản giấ`u một xã hội không tưởng, không đáng để đề` xướng. Chiế`n tử đầ`u phố` rấ`t có ý nghĩa, ít ra cũng hay hơn là ở đây.

Đương nhiên cũng có người nói những kẻ chiế`n tử đầ`u phố` là đồ` ngồ`c.

Người bạn thân đầ`u tiên trong trang thơ giang hồ` của tôi là Đán Anh. Đầ`u tiên anh gửi lời mời tới tôi, sau đó chúng tôi đôi khi nói chuyện về` lý tưởng và động thái cuộc số`ng trong chatroom, chúng tôi còn viế`t thư cho nhau nữa. Chữ của anh cũng thẳng, bô`c đồ`ng và nhiệt tình giồ`ng như con người của anh vậy. Lúc đó anh học đại học ở Phúc Châu. Anh khuyên tôi học hành tử tề`, học ngoại ngữ, thi vào một trường đại học tô`t. Nhưng lúc đó trong thư anh bộc lộ khuynh hướng ủy mị. Anh nói từng muố`n xuấ`t gia, nhưng thư của tôi đã gạt bỏ được ý nghĩ này của anh. Anh cũng từng nói, thơ ca là ngôn ngữ lạnh lẽ, không đủ sức mạnh, ca hát càng phù hợp với anh hơn. Anh nói: Số`ng trên thế` giới này, mọi thứ sẽ mấ`t đi, sẽ mấ`t đi theo thời gian, bấ`t luận là phú quý danh lợi, hay là tuổi thanh xuân tươi đẹp đề`u sẽ mấ`t đi, mấ`t mãi mãi, không bao giờ trở lại. Thứ vĩnh hã`ng duy nhấ`t có lẽ chỉ là cái chề`t, hoặc cũng có thể chẳng là

gì cả, cũng có thể là tình yêu. Tình yêu cũng có thể là sức mạnh duy nhất tiếp tục tồn tại. Mọi thứ đều sẽ mất đi, mọi thứ đều sẽ mất đi, chỉ có tình yêu có thể khiến chúng ta vĩnh hằng, có thể vượt qua bể dâu vạn cổ. Cuối mỗi thư bao giờ Đán Ảnh cũng viết: Anh yêu em!

Tôi biết thứ anh viết không phải là yêu trong tình yêu, mà chỉ là yêu của yêu, yêu thuần khiết vĩ đại nhất của loài người. Tôi biết hai chúng tôi có rất nhiều điểm tương đồng, cũng có thể trong người chúng tôi chảy chung một dòng máu. Đúng vậy, nếu như vậy, vậy thì tôi không muốn giấu, tôi cũng yêu anh, Đán Ảnh à. Tình yêu của chúng tôi là thứ vô tà, thuần túy nhất, là tình anh em, là tình hữu nghị và sự lý giải trung trình nhất. Lần nào Đán Ảnh viết thư cho tôi cũng dặn đi dặn lại rằng tôi phải “học hành tử tế, cố gắng thi vào một trường đại học tốt”. Anh nói anh mãi yêu em, những người anh em mãi yêu em! Nhớ lấy, khi em cảm thấy cô độc không nơi nương tựa, hãy nhớ rằng, những người anh em sẽ mãi yêu em ở nơi xa xăm.

Tôi thường lên mạng ở nhà Lý Tiểu Thương. Dưới sự điều khiển của tôi, Lý Tiểu Thương cũng thường xuyên đọc thơ ở trang Thơ giang hồ, anh cũng sáng tác mấy bài thơ. Anh còn tạo một diễn đàn thơ ca có tên “Xuân Thụ hạ”. Màu nền của diễn đàn là màu hồng phấn, tôi vốn muốn màu tươi hơn, nhưng e rằng mắt không chịu nổi. Bên trên có một hàng chữ to màu đỏ tươi: Hãy để những kẻ bất lực có sức mạnh/ Hãy để người bi quan đi trước. Đúng vậy, đây chính là tín ngưỡng của tôi, tôi nhất định phải quán triệt theo. Mặc dầu trong lời nói đầu của Chu Gia Phúc trong “Tôi yêu nhạc rock” đã dùng câu “Những kẻ bất lực vô năng là hữu lực/ Những người bi quan phải dựa vào đâu để đi trước” để phản bác lại lời quảng cáo của “Phương nam cuối tuần”. Nhưng tôi và Lý Tiểu Thương vẫn muốn sai bước dài đi trước. Chu Gia Phúc đề xuất một vấn đề rất hay,

đó chính là: Làm thế nào? Làm thế nào để biến kẻ bất tài thành người có sức mạnh, làm sao để người bị quan đi trước? Chỉ có mỗi khẩu hiệu và quyết tâm là không đủ, bước đầu tiên nên làm gì? Đây là thách thức chung của chúng tôi. Nhưng không có câu trả lời.

Hành động có khả năng là một câu trả lời, nhưng hành động ở đâu?

Hành động chính là lựa chọn cuộc sống. Sự lựa chọn tự do tuyệt đối không tồn tại, tự do tương đối này và lựa chọn còn cần chúng ta đấu tranh để giành được thì mới có được. Có thể có lựa chọn là tiền đề của tự do. Tôi lựa chọn, tôi lựa chọn thích thơ ca. Tôi lựa chọn, tôi lựa chọn xây dựng một diễn đàn quán triệt tư tưởng. Tôi lựa chọn, tôi lựa chọn cứ sống tiếp như thế này. Do tôi và Lý Tiểu Thương đều rất yêu mến Satter, do vậy chúng tôi định tên của diễn đàn này là Ngôi nhà của chủ nghĩa tồn tại. Ngày đầu tiên sau khi diễn đàn được thành lập, tôi liền viết một bài văn chúc mừng. Trong bài văn đó đề cập tới những từ ngữ phù hợp với diễn đàn Ngôi nhà của chủ nghĩa tồn tại: Tư tưởng độc lập, văn học, thơ ca, rock, quần áo, phim, thuốc lá, champagne, cà phê, rượu vang, nước hoa, chạy chậm, leo núi, chơi ván trượt, ăn, trung tâm thương mại Thế Mậu, phụ nữ, tuổi trẻ, sữa bò, đồ trang sức lạ độc đáo, sân trượt băng, hỗn loạn, bia, màu đen, hoa tươi, tình yêu, tự do, chiến tranh, hận, biển lớn, hamburger, bạo lực, sô cô la, ảo tưởng.

Đúng vậy, đúng vậy, những nhà thơ như chúng tôi có sức mạnh. Tuổi trẻ của chúng tôi chính là năng lượng.

Dường như tôi nào tôi cũng tới nhà Lý Tiểu Thương hoặc tới quán nét lên mạng. Nói là lên mạng, chính là mở diễn đàn thơ ca đọc thơ, sau đó lại paste thơ của mình lên, chờ đợi người khác bình luận. Con đường tôi lên mạng, cách nhà tôi không xa lắm, đi bộ khoảng mười lăm phút. Tôi thích phong cảnh trên con đường đó, phía trước nhà tôi

có một con sông, gọi là sông Kim Câu. Bên phải đường cái bên sông Kim Câu, chính là hồ Bát Nhã. Tôi và Thôi Thôn Thủy từng nằm trên thảm cỏ bên bờ sông Kim Câu, vừa nghe hát vừa hút thuốc, hưởng thụ sự tĩnh lặng ngất ngưởng. Quãng thời gian ngất ngưởng chói sáng này giống như viên ngọc trai, xâu chuỗi cuộc sống nghèo khổ, vô vị của tôi. Mỗi tối một ngày tôi vẫy tay chào đời với những việc này, tôi càng khẳng định mọi thứ này. Men theo tuyến xe buýt 335 thì tới Bát Lý Trang. Đi qua đường, là con đường xiên xẹo. Chính là con đường này.

Tôi có tình cảm mãnh liệt đời với con đường này. Trước đây khi còn đi học, sau khi tan học tôi thường vòng ra hiệu sách nhỏ trên con đường này để đọc sách. Hiệu sách rất bừa bãi, sách được chất thành đống, sách nào cũng có, nào là võ hiệp, lãng mạn, tiên tặc, có cả các loại sách mới xuất bản nữa. Thỉnh thoảng tôi lại mượn một quyển tiểu thuyết cổ trang ở chỗ đó. Trên con đường này cũng có vô số nhà hàng, hai hiệu sách, ba quán nét, ba cửa hàng bán đồ loa âm li, hai nhà vệ sinh, một trường trung cấp, một trường cấp ba thuộc một đại học và một trường đại học – Đại học sư phạm Thủ Đức. Tôi cũng rất thích đại học sư phạm Thủ Đức, nguyên nhân duy nhất là vì gần nhà tôi và trong trường có một sân tập có đường chạy bằng nhựa màu đỏ. Ngoài những thứ này ra, trong khuôn viên trường sư phạm Thủ Đức tới một cái ghế băng dài công cộng cũng chẳng có. Tôi và Tử Dữ đã từng tìm trong đó, cuối cùng đành phải ngồi lên một công trình kiến trúc trong trường (thực ra vẫn không rõ đó có phải là bậc thềm của hội trường lớn không). Tôi cũng thường viết lách trong phòng tự học ở tòa nhà dạy học trong trường. Vào mùa đông, Tử Dữ vừa nghe nhạc vừa dùng bút tán chuyện phiếm với tôi trên ghế.

Tôi quá hiểu con đường này. Con đường này giống như một con đường dân nghèo. Nhưng không có ai ngủ trên đường. Cách bày trí trong quán nét cũng bình thường. Bất cứ lúc nào mấy quán nét

cũng mở nhạc pop. Lúc tôi ở đó, họ thường xuyên mở đĩa Trầ`n Tiểu Xuân hay Nhậ`m Hiê`n Tê`. Không biế`t bây giờ họ mở loại nhạc nào nữa? Vừa tới quán nét, tôi đã muố`n hút thuố`c. Ở quán nét không hút thuố`c thì biế`t làm gì nữa chứ? Bên cạnh tôi còn thường xuyên để sẵn một chai nước. Đây là thói quen tới quán nét của tôi. Cho nên có thể nói tôi có tình cảm sâu đậm với các quán nét. Quán nét giồ`ng như một ngôi nhà khác của tôi, hoặc cũng có thể nói là một trạm trung chuyển. Tới một nơi xa lạ, chỉ câ`n nhìn thấ`y bóng quán nét, tôi lập tức phấ`n chấ`n hẳn lên, ngay lập tức chỉ muố`n bay về` phía đó.

Tôi đã quen rấ`t nhiề`u nhà thơ, tôi thường chat với họ ở chatroom hay gặp gỡ trên QQ. Khi nick trên QQ của tôi vẫn chưa bị ăn cấ`p, tôi còn rấ`t thích dùng nó. Tôi và một vài nhà thơ ngủ ngày cày đêm đê`u không có cách nào lên mạng ở nhà. Chúng tôi dường như ngày nào cũng đê`u tới quán nét. Nhiề`u khi còn lên mạng qua đêm nữa. Khoảng thời gian khó chịu nhấ`t khi lên mạng thông đêm là lúc nào nhỉ? Khoảng thời gian ba tiế`ng từ ba giờ sáng tới bảy giờ sáng. Trong tình trạng bình thường, những người chat trên mạng hầ`u như đã đi hế`t rô`i, những thứ câ`n xem hầ`u như đã xem hế`t rô`i, biế`t làm gì đây? Trong tình trạng bình thường mọi người sẽ lựa chọn đi ngủ – nằ`m úp mặt xuố`ng trước máy tính ngủ. Tôi thường xuyên ngủ tới khi quán nét đóng cửa, lúc tỉnh lại phát hiện nửa bên mặt sưng húp, sau đó đi về` nhà trong ánh mặt trời le lói. Lầ`n nào cũng cảm thấ`y cuộc sô`ng lạnh mạnh vô cùng. Hậu quả của việc này chính là về` nhà ngủ tới trưa. Phầ`n lớn những lầ`n lên quán nét như vậy, tôi thường quyế`t định về` nhà đi ngủ vào lúc ba, bốn giờ sáng. Lúc còn tiề`n thì gọi xe, không có tiề`n, không có xe buýt thì đi xe đạp hoặc đi bộ về` nhà.

Tiểu Đình hỏi tôi: Em tin không vậy? Anh mà lên mạng thì vừa xem phim Nhậ`t vừa bắ`n súng, sau đó bắ`t đầ`u nghe chuyện

“Thuân Khiết” của Ngựa Gỗ – Mẹ kiếp đã đời thật. Tôi đáp: Cũng vậy cả thôi, hôm nay sau khi tỉnh lại nghe tín ngưỡng đau khổ, đúng là càng nghe càng mê mẩn mang.

Tiểu Đình là người bạn tôi quen sớm nhất trên trang “Bình hoa”. Anh cùng hai người nữa lấy nick là “Ba thằng lưu manh Lọ Hoa”. Hai người kia có tên thật là Phú Quý (tôi gọi anh ấy là thầy Phú) và anh Xuân. Nói ra thì người tôi quen đầu tiên phải là Phú Quý mới đúng. Một buổi tối, tôi chán nản vào chatroom Cao địa. Ngày hôm đó quả thực rất muộn rồi, trong chatroom đã chẳng còn mấy người. Tôi liền dùng nick “Khách xem vô vị” vào chatroom, sau đó hỏi vô tình: Có bạn gái nào không? Tôi muốn chat với bạn gái. Một người có nick “Phú Quý” liền đơn giản chào hỏi: Ôi dào, hay chưa này, lại xuất hiện một kẻ muốn chat với con gái, hay là anh chat với em nhé. Sau đó tôi và Phú Quý chat với nhau, lúc sắp offline, tôi hỏi anh tên gì, để sau này còn dễ tìm. Tôi không nói tên mình, anh nói tên anh là Phú Quý. Sau này tôi đã sáng tác một bài thơ về người này, và bạn học Tiểu Đình – người thường xuyên đăng nhập trang web thơ ca và rock đã nhìn thấy, cậu ta làm bài nói: Hóa ra thầy giáo Phú quen học sinh Xuân Vô Lực! Và thế là từ đó tôi quen Tiểu Đình. Tôi biết Phú Quý là người Tứ Xuyên, hiện đang giảng dạy năm thứ nhất tại một đại học ở ngoại ô Bắc Kinh.

Tiểu Đình ăn mặc rất trẻ con, trông biểu lộ trên khuôn mặt rất bốc, nói chuyện vẫn mang giọng Tứ Xuyên. Mặc dù từ đây xa nhưng tôi vẫn nhận ra đó là anh. Tôi nghĩ anh nên tên là Đình Đông. Anh quả thật rất đáng yêu. Anh nói vừa nhìn thấy tôi ngồi sót ruột hút thuốc bên ngoài cửa hàng bán loa âm li đã nhận ra tôi ngay. Chúng tôi tìm tới hành lang của một trung tâm thương mại để nói chuyện, hút thuốc, uống nước, loại thuốc lá Tiểu Đình mang theo là “Đô Bảo” – loại này từ lâu tôi không hút. Anh nói hiện giờ anh nghiện hút “Đô Bảo”, rẻ, lại rất nặng đô. Tiểu Đình kể về rất

nhieu chuyện vui trước đây của anh ở Thành Đô. Anh kể chuyện tới mức mặt mũi rạng ngời. Tôi vừa ngưỡng mộ vừa không ngừng khuyên anh nên viết thành tiểu thuyết những chuyện này.

Anh hỏi tôi lần đầu tiên nghe nhạc rock là của ca sĩ nào. Tôi nói thật chẳng ra sao cả, ca sĩ rock đầu tiên em nghe là Niết Bàn. Lúc đó em lên lớp chín. Thời đó em chỉ nghe nhạc pop, tâm trạng rất buồn, sau này quen một bạn trai rất béo, bạn ấy nói thích nghe rock. Em liền hỏi bạn ấy thích ban nhạc nào, bạn ấy trả lời là Niết Bàn, còn cho em mượn một vài đĩa nhạc, em liền nghiên nghe nhạc rock. Nhớ lại hôm đó nghe Niết Bàn là một. Kurt Cobain vừa chết, cuốn sách “Niết bàn xán lạn” vừa xuất hiện, ban nhạc rock Ma Nham Tam Kiệt Đài Loan đã trầm lắng không có động tĩnh gì, mọi người đành phải nghe ban nhạc nước ngoài. Ban đầu nghe chẳng ra làm sao, sau này thì mê luôn. Lần đầu tiên đọc “Niết bàn xán lạn”, tôi còn không biết Punk nghĩa là gì. Sau này thì biết rồi, lại bắt đầu điên cuồng nghe rock trong nước, nào là ban nhạc Siêu tải, Đường triêu... vớ được cái gì nghe cái nấy. Tiểu Đình nói: Lần đầu nghe Trương Sở hát, đúng là khó nghe thật, có điều sau này nghe đi nghe lại thành quen, sau đó còn nghe Hà Dũng. Bắt đầu từ đó nghiện, ngày nào cũng ngồi ở dãy cuối giảng đường hát “Cô em xinh đẹp”, còn cả bài “Mùa xuân tới rồi” của Vương Lỗi. Kết quả là bọn con gái cùng lớp không những không hề hay biết về hát đệm đàn mà ngược lại còn chửi anh hát nhạc đồ chơi trụy. Trước kia bọn con gái lớp anh luôn mua thuốc lá, kẹo cao su... cho anh, em biết tại sao không? Cái giá anh phải trả chẳng qua chỉ là phải hát cho bọn nó nghe những bài hát của Trương Tín Triết, thời anh học lớp mười cũng đam mê lắm, hát cũng đỉnh lắm đấy.

Lúc em học trung học, lớp em có một học sinh lưu ban ngày nào cũng hát “Cô em xinh đẹp” và “Quả bóng nhỏ, chuỗi tiêu lệ, mã lan ra hoa 21”. Có một đạo cuối cùng em không nhịn nổi nữa, liền nói

với anh ấy có thể hát cái gì đó hay hơn được không, bài hát đó quá thực rất khó nghe. Kết quả là người ta nhìn em hồ i lâu rồi nói “được, được”. Mẹ kiếp xâu hồ chết đi được. Bây giờ nhớ lại thật xâu hồ, hồ i đó người ta đã tiên phong, có lẽ hồ i đó tề bào âm nhạc của em vẫn chưa phát triển cũng nên. Tôi nhớ lại chuyện cũ, nói một cách tiề c nuô i.

Tiểu Đinh cười ngặt nghẹo hồ i lâu, sau đó nói anh quen một người anh em ở Thành Đô, rất thích nhạc rock, nhà giầ u nứt khô đổ vách, nhưng mẹ kiếp ngày nào cũng ăn mặc rách rưới. Đi xem biểu diễn lúc nào cũng tắ t di động trước, sợ người khác biế t anh ấy có di động sẽ coi thường. Những người chơi nhạc rock ở Thành Đô, chỉ sợ người khác nói mình có tiề n.

Cũng giồ ng với một người bạn Thành Đô của em, đã từng viế t ca từ của bài hát “Khỏ quý” bị nguyề n thành một tờ báo chữ lớn dán trên cửa phòng ngủ, khiế n ông bạn cùng phòng sợ chề t khiế p. Thực ra trước đây em rất coi khinh loại người có chút tiề n, học chút ít chữ, hiểu được chút đạo lý, rảnh rỗi thường giế t thời gian ở quán bar nghe nhạc. Bây giờ em coi trọng rồi, có điề u em ước tính mình cũng sắ p thành loại người như vậy rồi, thậm chí về mặt tinh thầ n, tuy nhiên em vẫn chẳng có tiề n. Em quá hưởng lạc, đôi khi lên mạng thông đêm, bên trái em là một chai nước cam tươi, bên phải là một chai pepsi.

Ai mà không biế t hưởng lạc thì người đó mẹ kiếp không phải là người.

Đúng vậy, đúng vậy. Lúc không có tiề n mẹ kiếp em khổ hơn, hận hơn bất cứ đũa nào, còn lúc có tiề n rồi em tiêu tư sản hơn bất kỳ đũa nào.

Anh cũng vậy, tuy nói ngày nào cũng khô nhọc, nhưng khi có tiề`n liề`n mua ngay thuố`c lá hiệu “Thấ`t tinh”.

Được đấ`y. Punk không nhấ`t thiề`t phải nghe rock, em vô`n có một bạn học rấ`t hay. Anh ấy rấ`t Punk, bẩm sinh đấ`y. Anh ấy chẳng nghe rock gì cả, trông cũng đẹp trai. Nhưng chỉ có điề`u chẳng có cô gái nào để ý tới anh ấy cả, có lẽ là do anh ấy thẳng tính quá. Có một lầ`n, bọn em ra biển chơi, lúc ăn anh ấy muố`n đi vệ sinh. Bọn em đề`u nói anh ấy nên đi vệ sinh trước đi, bọn em sẽ trông com cho anh ấy. Anh ấy không chịu, anh đoán xem câu chuyện tiế`p diễn thế` nào?

Thế` nào cơ?

Thế` mà không biế`t, chắ`c chắ`n là vừa đi ngoài vừa ăn mỳ thôi.

Chúng tôi còn nói chuyện về` quyển tạp chí “Tiề`ng mẹ đẻ”. Trong quyển sách đó đã từng đăng một bài viế`t của tôi, trong bài viế`t đó có một câu viế`t đại nghịch bắ`t đạo như sau: Ban nhạc dân công không phải dân bản địa, đầ`u tiên ăn no bụng đã rồ`i nói sau đi. Tiểu Đình cũng đọc qua quyển tạp chí này. Anh nói lầ`n đầ`u đọc câu nói này anh tức chề`t đi được.

Em thừa nhận em viế`t có phầ`n quá khích. Tôi nhấ`p một ngụm nước đứng dậy nói. Bọn mình ra ngoài đi dạo đi. Lúc đó tôi cảm thấ`y có rấ`t nhiề`u fan hâm mộ âm nhạc bị che mắ`t bởi những bài viế`t trong mấ`y cuố`n tạp chí có hạn này. Họ có tâm lý sùng bái thầ`n tượng đố`i với một số` ít ban nhạc. Tôi cảm thấ`y hiện thực dù gì cũng tớ`t hơn một chút, con người đầ`u tiên phải giải quyế`t cho tớ`t cuộc sô`ng của chính mình.

Lúc đó tôi thường xuyên vào trang Thơ giang hồ` nói chuyện rock, tôi lấ`y tên là “Mạng underground rock” lại còn lớn tiề`ng bô`c phét: Không phải nhà thơ sợ rock, mà là rock sợ nhà thơ, tôi thì chẳng vui

lắm hay sao. Thời đó tôi rất tôn thờ gã ca sĩ qua đèn bắt cả hai tay vừa yêu rock vừa yêu thơ được người ta gọi là thông minh. So với gã đó, tôi vừa chưa sống được với giới rock thậm chí lại chưa gây dựng được chỗ đứng trong giới thơ ca.

Tôi vẫn nhớ như in ngày đó, chúng tôi đi không mục đích trên đường Trường An, vừa đi vừa nói chuyện, sau đó chia tay nhau lúc chạng vạng tối.

Sau khi quen nhau, tôi và Tiểu Đình thường xuyên chia sẻ với nhau đôi với một số vấn đề mang tính “lý luận”, chẳng ai nhường ai. Chủ đề bàn luận của chúng tôi tựa hồ chính là sự chia bè phái thơ ca.

Tiểu Đình lần nào cũng nhanh chóng phản bác: Trông bộ mặt ảm đạm của em, cứ như thể có người chết vậy, khiến lòng anh trống trải... may mà anh vẫn có thuở lá (em đừng hòng mà ghen tị với anh). Anh từng rất thích thơ của Y Sa, nhưng bây giờ không thích nữa rồi. Những người đã đọc thơ của anh ấy đều nói thơ anh ấy thuộc chủ nghĩa Lạc Khái. Mà chủ nghĩa Lạc Khái là gì thì anh cũng không hiểu, đại loại là chọn lấy một cảnh, miêu tả một hồ, sau đó cố tình bình luận sâu một chút gì đó. Bây giờ anh không còn thích loại thơ này nữa. Hoặc cũng có thể nói là anh không coi đó là thơ nữa. Trên vấn đề thơ ca, nên tuyệt đối một điểm, tôi thích hoặc tôi nói tôi thấy đó là thơ, chính là thơ. Tôi không thích hoặc nói tôi cho rằng đó không phải là thơ, vậy thì nó không phải là thơ nữa rồi. Lần trước anh chat thông đêm cùng Tiểu Tả trên trang Bình Hoa, anh đã trêu anh ấy tới mức khiếp lên được (tối hôm đó anh có tâm trạng, em biết uy lực khi anh hồ i phục tâm trạng rồi). Anh ấy cũng nói em hay nhắc tới cái gì không phải... bây giờ đến cả Dương Lê cũng không nói thế nữa rồi. Được thôi, không nói không phải nữa, hãy nói là cao su. Ở đây anh không muốn bày luận điểm dài dòng của Dương Lê, Hà Tiểu Trúc... Em cho rằng thơ ca là cái gì?

Thơ ca chẳng có tác dụng gì. Xuân Vô Lực à, em đừng có coi thơ ca là cái gì đầ y, thực ra mẹ kiế p chỉ là mớ lời nói vớ vẩn và nước bọt mà thôi. Nhưng những lời nói vớ vẩn này lại không phải là thứ mà ai cũng có thể nói được. Nước bọt cũng không phải thứ muố n chảy ra là chảy ra được. Lấ y Hà Tiểu Trúc ra mà nói, có rấ t nhiề u bài thơ của nhà thơ này vừa xem đúng là những thứ vớ vẩn, nước bọt, nhưng anh đọc rồ i. Quả thực từ trong thơ của người đó cảm nhận được sự tồ n tại của một thứ gì đó. Nhưng trên thực tề , em phải làm cho đơn giản đồ ng lý luận vớ vẩn kia, hiểu theo mô tuýp, em cũng hay sáng tác vớ vẩn, chảy nước miế ng. Cho dù một ngày em có thể sáng tác một trăm bài. Nhưng đế n tồ i trước khi đi ngủ em đã phải vớt hế t một trăm bài thơ đó vào thùng rác – bởi đó không phải là thơ, chỉ đơn giản như vậy.

Anh không biế t thân dưới là thứ gì, hiện trường gì, dính dáng xác thịt... Em có thể đưa đế n cho độc giả của em những gì? Một chiế c máy quay phim DV? Còn nữa, đọc nhiề u thơ của em như vậy rồ i, tính nổi bật toát ra từ thơ của em là một vấ n đề . Em luôn đẩy thơ ca về tâm trạng của mình, về mặt ngôn ngữ cũng là một vấ n đề . Em câ n biế t rằ ng, không phải em muố n nói gì, thì có thể nói thật ra điề u đó. Thơ ca không phải là âm nhạc Punk mà em thích, chẳng có chút liên quan gì cả.

Đới Hoa chuyển sang nhà mới, nhà của anh rấ t gầ n trường học trước đây của tôi. Tôi tới tìm anh. Ngày mai là sinh nhật của tôi rồ i. Sinh nhật của tôi vào mùa thu. Cuố i thu. Mùa thu, há chẳng phải mùa thu liên quan tới đau thương, nỗi nhớ quê, cô độc, phân li, mưa hay sao? Lẽ nào cứ phải nhạy cảm tới mức đau khổ vậy sao? Đòi người hà tấ t phải như vậy.

Buổi tồ i tôi lên mạng trong phòng khách nhà Đới Hoa, tôi bàn luận cùng Đán Ảnh, Tây Độc... về phong trào của thế hệ nhà thơ “sau năm 80”. Nói phong trào quả thật cũng hơi quá, nhưng sự hưng

phấn của chúng tôi không phải giả. Chúng tôi gửi một lời nhắn “Tất cả những người sinh sau năm 80 có sở thích thơ ca hãy liên kết lại”. Chẳng mấy chốc đã có người bình luận, chủ yếu là những người công kích. Tôi có linh cảm sức ảnh hưởng của lời nhắn trên sẽ thể hiện ở những ngày sau đó, tôi lập tức nhắn tin cho Thanh Xuân. Anh mau chóng gọi điện lại cho tôi. Tôi hỏi anh có ủng hộ bọn tôi không. Anh nói đây là việc em làm, anh đương nhiên ủng hộ rồi. Câu trả lời của Thanh Xuân khiến tôi rất vui. Tôi biết anh là người không thích nói công khai. Anh có thể nói như vậy khiến tôi cảm động. Thanh Xuân nói anh lập tức lên mạng xem lời nhắn của tôi. Chúng tôi gặp lại trong chatroom, bỗng dưng anh nói với tôi một câu rất kỳ quặc: Rời khỏi chỗ này đi.

Rời khỏi? Rời khỏi chỗ nào? Ai rời khỏi? Anh hay là em?

Chúng ta. Chúng ta cùng nhau rời khỏi Bắc Kinh, rời khỏi nơi phức tạp này. Chờ em làm xong chuyện này, chúng mình sẽ tìm một nơi nào đó để sống, sống cùng nhau.

Được thôi. Tôi đáp lại.

Anh nhìn thấy tôi liền nhớ tới một câu: Phiêu bạt chân trời. Anh còn nói anh hơi sợ tôi, không biết nguyên nhân vì sao. Còn lang bạt chân trời nữa kia, tôi ngoài Bắc Kinh ra dường như chưa đi qua chỗ nào cả. Tôi chỉ biết Thanh Xuân từng đọc cho tôi nghe bài thơ ở trong khuôn viên trường Mỹ viện công nghệ Trung Ương: Người con gái trông giống như một công chúa/ Các em trưởng thành rồi sẽ yêu một thằng đần/ Lang bạt chân trời/ Mãi không thay lòng.

Đúng vậy, hãy để chúng ta tới một nơi xa xôi cách xa mọi sự phức tạp ở nơi này, hoặc anh có thể giống như Courtney Love đã nói, anh tới làm việc ở một trạm xăng, còn em tới khiêu vũ tại một quán bar để ngực trần, mãi tới khi em già khụ khị thì thôi. Tới lúc đó chúng mình

đi lĩnh tiệ̀n cứu tệ̀. Nhưng Thanh Xuân à, chúng ta đệ̀u biệ́t đây không phải là nước Mỹ. Nơi đây cũng không có những quán bar để ngực trậ̀n, em cũng chưa từng nghe thặ́y chuyện cứu tệ̀, điệ̀u này hoàn toàn không có thể. Em cũng không muộ́n sộ́ng quá lâu. Nhưng được thôi, em quyệ̀t định đi cùng anh, cho dù nơi đây không phải là nước Mỹ. Em sáng tác những điệ̀u này thành một bài thơ, nhân tiện cũng muộ́n chơi ác, sáng tác cho Mát mẻ một bài. Tôi nói: Em đã làm hệ́t những chuyện nên làm, cho nên bây giờ đã đi rộ̀i. Nhưng sau đó Thanh Xuân gọi điện cho tôi, anh hiểu nhặ̀m ý nghĩa bài thơ tôi việ́t cho anh, cho rặ̀ng tôi không muộ́n đi cùng anh, còn nói tại sao lại phải việ́t một bài thơ cho Mát mẻ? Anh hỏi tôi bặ̀ng chặ́t giọng đáng yêu của mình, sau đó lại tự mình trả lời: Không sao, không có gì.

Chúng tôi đã mặ́t nhiệ̀u công sức nghĩ một tên gọi thời thượng cho thơ ca hậu 80, Đán Ảnh nói: Tội qua em nói có thể đặt một cái tên cho tập san của bọn anh? Một lát sau một cụm từ xuậ́t hiện trong đậ̀u tôi: Ngộ̀c nghệ́ch! Tôi nghĩ đây đúng là một thời đại ngộ̀c nghệ́ch! Năm công nguyên 2001! Một từ ngữ khiệ́n người ta phải kích động biệ́t bao! Lại một trăm năm mới sẽ tiệ́p diễn từ đây, lại một nghìn năm mới sẽ tiệ́p diễn từ đây... Đây là bia lịch trình thời đại! Đây là giờ G vượt thời đại. Chúng tôi sẽ sộ́ng như thệ́ này trong một thời đại ngộ̀c nghệ́ch như vậy. Đự́ng ở điểm khởi đậ̀u một nghìn năm dài dặ̀ng đặc, chúng tôi lớn tiệ́ng kêu gào: Ai là ngộ̀c? Trong thời đại ngộ̀c nghệ́ch này, chúng ta dùng vật chặ́t để điệ̀u khiển tư tưởng, hay là dùng tư tưởng để thao túng tương lai? Chúa ơi, làm ơn nói với chúng con! Lẽ nào ngài không còn điệ̀u khiển trên thiên đường nữa? Sao ngài lại trậ̀m mặc không nói gì?

Nệ́u như tôi phải đặt một cái tên cho thời đại sau năm 80, tôi muộ́n gọi nó là “thời đại ăn nhanh”.Nhặ̀m để sáng tác thơ bặ́t cứ lúc nào, muộ́n việ́t gì thì việ́t nặ́y, không để ý tới phong cách,

sáng tác xong liền vứt. Tôi là điển hình của thời đại ăn nhanh, thậm chí đến cả ăn cũng thích thứ đơn giản nhất, cơm Trung Quốc ăn quá mất thời gian. Tôi chỉ thích ăn hamburger, sandwich, mở ra là có thể ăn, ăn xong liền vứt, đơn giản thuận tiện, tôi thích sự thô tục, trực tiếp như vậy. Trước chúng tôi có thời đại mông muội, thời đại yêu và hòa bình, thời đại hư vô, nhưng chúng tôi không giống như vậy. Sự cô ý châm biếm ngấm của thế hệ trước, hiểu được liền có thu hoạch, đó là điều đương nhiên. Bản thân chúng tôi chính là lũ phản nghịch. Chúng tôi sống trong thời đại không có lý tưởng, không có tinh thần trách nhiệm, không có quan niệm truyền thống, không có đạo đức. Sở dĩ chúng tôi càng tùy tiện, càng tự tung tự tác làm theo ý muốn hơn những thế hệ sau năm 70, sau năm 60, sau năm 50... là bởi vì thế giới này đơn giản chính là của chúng tôi. Hoặc giả thế giới này ngay từ lúc bắt đầu mẹ kiếp đã không phải của chúng tôi, vậy thì chúng tôi còn phải theo đuổi cái gì chứ? Chúng tôi đối với lý tưởng cùng mục tiêu đều chẳng có sự theo đuổi nào cả. Sự theo đuổi không phù hợp với chúng tôi. Tôi chiến tôi thắng, nhiều lần thất bại nhiều lần chiến đấu càng phù hợp với chúng tôi. Chúng tôi vui với điều này không biết mệt mỏi.

Đối với thơ, sự biểu đạt của chúng tôi là như thế này: Muốn viết thì viết, muốn viết thế nào thì viết thế này, tuyệt đối không suy nghĩ tới lời dạn dò và khuyến cáo nên viết tự nhiên, bắt kỳ sự “cao quý, kinh điển, sách vở, trữ tình, ý cảnh” tới chỗ chúng tôi đều mất hiệu quả. Mãi tới một ngày nào đó chúng tôi không viết nổi nữa, cũng tuyệt đối không miễn cưỡng cố gắng viết, lấy lời của Đan Anh làm tổng kết, chính là: Đương hạ, chúng tôi chơi thơ. Thơ không còn là một nghệ thuật phải theo học nữa, mà đã trở thành đồ chơi của chúng tôi, giống như tiền bạc, mạng, âm nhạc, bóng đá... Chúng tôi thích thơ, thích sáng tác thơ, thì cũng chỉ là thích, là chơi, là một cách, là một sự biểu đạt để chúng tôi vui vẻ hơn mà thôi. Cũng chỉ có vậy mà thôi, không có thứ gì khác. Sáng tác của giai đoạn sau

năm 80 này là sáng tác về thời tuổi trẻ, điều này không còn nghi ngờ gì nữa. Bởi chúng tôi đang ở thời thanh xuân, cũng không thể về với mấy chục năm trước để viết thời trung niên được. Thời thanh xuân viết lách rất hay, bởi chúng tôi trẻ. Tuổi trẻ chính là tất cả. Chúng tôi nhiệt tình, triệt để. Chúng tôi không phải là “họ”. Đúng vậy, chúng tôi khát khao luận chiến, khát khao tranh chấp, chúng tôi là thời đại ăn nhanh. Chúng tôi ắt sẽ nhanh chóng tàn lụi. Đán Ảnh và tôi đều biết rõ điều này. Trong những bức thư qua lại sau này, anh đã nể nang hơn, còn nói hiện giờ anh hầu như không có hận cũng chẳng có yêu, lại còn nhắc với tôi về Jean-Paul Sartre và Albert Camus. Tôi thích chủ nghĩa tồn tại, chỉ sợ Đán Ảnh chìm đắm vào vũng bùn của chủ nghĩa hư vô. Tôi cho rằng sự khác biệt giữa chủ nghĩa tồn tại và chủ nghĩa hư vô chính là, chủ nghĩa tồn tại nhàn mạnh “tồn tại”, có tinh thần trách nhiệm, còn người theo chủ nghĩa hư vô thì nói “hay đi làm những việc các bạn không muốn hoặc không thể làm đi.”

Lý Tiểu Thương thường xuyên ngồi bên cạnh tôi mỗi khi tôi lên mạng, bởi chúng tôi không có nhiều tiền. Trong thư của anh, tôi đọc thấy anh viết: Đôi tay cô ấy thành thạo gõ trên bàn phím, hai mắt nhìn thẳng vào màn hình. Tôi phải viết lời nhắn kêu gọi thế hệ sau năm 80 liên kết lại. Mắt của anh cũng dán vào màn hình: Này, hóa ra trang mặt của Thơ giang hồ là như vậy, mô hình máy bay ở dưới rất tuyệt, diễn đàn của anh cũng có thể làm thế này. Lúc đó anh đang làm diễn đàn Punk của mình.

Lý Tiểu Thương còn paste một bài viết xúi giục những người sinh sau năm 80 như sau:

Thông báo về cuộc thi thơ ca

hậu 80 lần đầu tiên

Gió xuân cải cách thổi khắp nơi... (câu phía sau quên rồi). Để hưởng ứng lời hiệu triệu “Trăm hoa đua nở, thơ ca trước tiên (Đây là khẩu hiệu của ai, chẳng vấn gì cả), thể hiện bộ mặt tinh thần tổng thể của hậu 80, chúng tôi đã vì quý vị mà đưa tới cơ hội cách tân đối với thế hệ các nhà thơ sau năm 50, 60, 70, do vậy quyết định tổ chức cuộc thi thơ ca đối với thế hệ nhà thơ sau năm 80 lần thứ nhất.

Phạm vi thi:

Tất cả nhân sĩ sinh ngày 1 tháng 1 năm 1980 tới 30 tháng 12 năm 1989 đều có thể đăng ký tham gia thi.

Chú ý 1: Ngày tháng năm sinh lấy chuẩn trong sổ hộ khẩu.

Chú ý 2: Người nào muốn thay đổi sổ hộ khẩu mời xem phụ lục 1.

Chú ý 3: Tại sao lại phải thay đổi sổ hộ khẩu? Mời xem chú ý 1.

Hình thức dự thi:

Thi sáng tác

Mỗi thí sinh tham gia dự thi tự chọn ba sáng tác của mình, nộp và thảo luận với ban giám khảo (danh sách ban giám khảo xem phụ lục 2), do ban giám khảo bình chọn.

Tiêu chuẩn bình chọn: Được quyết định theo sự yêu thích của từng thành viên ban giám khảo.

Thi đọc thơ

Mỗi thí sinh tham gia dự thi đọc một tác phẩm thơ ca, nộp và thảo luận với ban giám khảo (danh sách ban giám khảo xem phụ lục 2), do ban giám khảo bình chọn.

Tiêu chuẩn bình chọn: Bình chọn dựa theo sự ưa thích của từng thành viên ban giám khảo.

Thi theo chủ đề`

Do ban giám khảo ra chủ đề` tại chỗ, các thí sinh tham gia dự thi phải hoàn thành trong thời gian cho trước, nộp và thảo luận với ban giám khảo (danh sách ban giám khảo xem phụ lục 2), do ban giám khảo bình chọn.

Tiêu chuẩn bình chọn: Bình chọn dựa theo sự ưa thích của từng thành viên ban giám khảo.

Chú ý 4: Người thắng cuộc trong phần thi này sẽ có cơ hội được giới thiệu thành “phần tử trí thức”.

Chú ý 5: Thí sinh muốn biết trước đề`, mời xem lại lượng tiền bạc trong túi nhieu hay ít mà liên hệ với ban tổ chức.

Thời gian thi:

Ngày mở`ng 1 tháng 1 năm 2002

Địa điểm thi:

Khách sạn Kempinski Bắc Kinh.

Hình thức đăng ký:

Gửi lại lời nhắ`n theo lời mời này là được.

Phí đăng ký:

Người quen miễn phí, phí đăng ký đố`i với người lạ mời tham khảo công thức dưới đây tự tính toán.

Công thức 1:

Phí đăng ký đố i với thí sinh nam (nhân dân tộ) = (Trọng lượng cơ thể x 2 + Số lượng bạn gái x 3 + Số lượng người tình x 3 – Năm sinh + 100) x 2.5

Phí đăng ký đố i với thí sinh nữ (nhân dân tộ) = (Trọng lượng cơ thể x 2 + Số lượng bạn trai x 3 + Số lượng người tình x 3 – Năm sinh + 75) x 2.5

Phương pháp bình chọn cho điểm:

Sau khi kộ t thúc mỗi phầ n thi, do ban giám khảo chấ m điểm (danh sách ban giám khảo xem phụ lục 2); Sau khi chấ m điểm xong, bỏ người cao điểm nhấ t (Chú ý 6: Nê u giám khảo Hình Thiên vì lý do nào đó chưa tới, thì bỏ phầ n này), bỏ đi người thấ p điểm nhấ t (Chú ý 7: Giồ ng chú ý 6); Cộng điểm của lâ n lượt các giám khảo, căn cứ vào số điểm thấ p nhấ t theo tuầ n tự mà lựa chọn giải nhấ t 1 người, giải nhì hai người, giải ba 3 người, giải tư 4 người và các giải tiế p theo theo quy luật trên.

Những việc câ n lưu ý:

Các thí sinh tự chuẩn bị bao cao su, viagra, roi da, nê n, dây thừng...

Sau khi thi tổ chức ăn, đấ y nô i miễn phí.

Nhà vệ sinh trong khách sạn thu tiề n, mong các thí sinh tự chuẩn bị tiề n lẻ.

Các hoạt động sau thi đầ u:

Tham quan Thiên An Môn

Tới trung tâm mua sắ m quố c tộ

Tìm hết những nơi vui chơi thú vị ở Bắc Kinh – chơi.

Phụ lục 1: Phương pháp sửa sổ hộ khẩu:

A: Đối với những thí sinh sinh năm 78, 79, 90, 91 có thể tới đồn công an nơi thường trú để làm thủ tục sửa hộ khẩu (hãy nói là các quý vị được sinh ra ở vùng sâu, bà đỡ đã viết nhầm năm sinh). Chi phí khoảng năm mươi nhân dân tệ.

Chú ý 7: Chỉ cần bỏ chút công sức mà cả đời trở thành người sinh sau năm 80.

Chú ý 8: Những người sinh năm 78, 79 có thể sẽ phải thay đổi chứng minh thư, phí khoảng 60 nhân dân tệ.

B: Đối với những người không phải sinh năm 78, 79, 90, 91 có thể tự thay đổi – Đầu tiên dùng dao lam cạo nội dung trong cột “ngày tháng năm sinh” trong sổ hộ khẩu, sau đó dùng tẩy tẩy sạch những sợi giấy te tua, sau cùng điền ngày x tháng x năm 198x là được.

Phụ lục 2: Danh sách ban giám khảo

Xuân Vô Lực, Đán Ảnh, Hòa Thượng, Lý Sỏa Sỏa, Quỷ Quỷ, Đặng Hưng, Lão Dao, Ngũ Nguyệt Hoa, Ưc Quả, Mộc Hoa, Thảm Hạo Ba, Nam Nhân, Phò Mã, đương nhiên còn có cả Hình Thiên rồi.

Phụ lục 3: Danh sách ban tổ chức:

Trưởng ban tổ chức: Xuân Vô Lực

Tạp dịch: CCCP

Bảo vệ: Lão Dương

Các tuyến xe tới khách sạn Kempinski: Tuyến 813, 403, 413, 402, 710, 300, 718, 405 tới bên Yên Sa xuống xe, đi bộ khoảng 3

phút là tới, bắt taxi từ ga Bắc Kinh khoảng 17 tệ.

Ban tổ chức hội thi thơ ca hậu 80

Tôi và Thanh Xuân đã nhanh chóng trở thành bạn bè bình thường vì tôi đã quen biết một người đàn ông mới. Nói ra thì chúng tôi cũng chỉ com lành canh ngọt được mấy ngày, nói chung dài hơn mô' i tình một đêm một chút. Việc chúng tôi nhanh chóng kết thúc nă' m ngoài dự liệu của tôi, có khả năng là do tôi luôn không muố' n chố' ng lại những biế' n cô' đột xuấ' t. Không những thế', tôi lại là người luôn chủ động theo đuổi.

Lúc mới quen Ba Bạt, tôi vẫn không biế' t anh đang sáng tác thơ, cho nên khi thấ' y thơ của anh, tôi rấ' t kinh ngạc: Anh sáng tác rấ' t hay. Chúng tôi quen biế' t nhau trong một hội thơ. Trong hội thơ còn có một vài nhà thơ nhiề' u hơn tôi má' y tuổi đang theo học tại đại học kinh tế' đố' i ngoại như Bọ mới và thầ' y giáo Nhiệm – nhà thơ Thiên Tân và một vài nhà thơ nữa. Trông anh rấ' t giồ' ng với một sinh viên nghèo, đeo kính, mặc áo sơ mi kẻ, nói chuyện rấ' t ấ' u trĩ (thực ra là tôi ấ' u trĩ, Ba Bạt là người đại trí nhưng tỏ ra ngây ngô). Tôi dầm vào quầ' n của Ba Bạt. Anh ấ' y liề' n nói với tôi bằ' ng giọng đầ' y uấ' t ức: Cậu dầm bản quầ' n rồ' i, cậu phải giặt quầ' n cho mình đầ' y. Nói thực khi hội thơ kết thúc, tôi vẫn đang do dự không biế' t có nên đi cùng Ba Bạt không nữa. Sau này tôi nghĩ lại, có gì mà phải do dự chứ? Tôi và Ba Bạt cùng nhau tới một quán net. Tôi cho anh ấ' y đọc thơ của tôi đăng trên trang thơ giang hồ'. Ba Bạt khen cũng rấ' t hay, mỗi bài thơ có một cảm giác mới. Ba Bạt buột miệng nói anh cũng sáng tác thơ. Tôi liề' n yêu câ' u cho tôi đọc. Anh liề' n cho tôi đọc má' y bài. Sau khi đọc xong, tôi vô cùng kinh ngạc, Ba Bạt sáng tác thơ rấ' t chuyên nghiệp, vừa mới đọc đã biế' t anh sáng tác thơ từ lâu rồ' i. Tôi cảm thấ' y xấ' u hổ với sự có mắ' t không thấ' y núi Thái Sơn của mình. Tôi lắ' p bắ' p hỏi lại anh: Anh sáng tác thơ từ lâu lắ' m rồ' i phải không? Đúng vậy. Ba Bạt trông vẫn như trẻ con. Anh còn viế' t tiểu thuyết

nữa cơ, có điều anh chưa từng vào trang Thơ giang hồ bao giờ. Trước đây anh thường vào trang “Đứa trẻ ở nơi tôi tắm”. Nơi tôi tắm ư? Trang đó rất thú vị. Anh chẳng để ý. Ô, trang đó có vài mục cũng được lắm. Anh thường paste thơ lên đó. Anh nói tiếp: Em... Ba Bạt cười. Tôi hỏi lại: Gì kia? Anh đại học năm thứ mấy rồi? Năm nay anh đã tốt nghiệp đại học rồi. Anh học đại học ở Vũ Hán. Ba Bạt đáp. Đối với người chưa từng lên đại học như tôi, tôi hâm mộ hết tất cả sinh viên đã tốt nghiệp cũng như đang học đại học.

Sự việc cứ tiếp diễn như vậy, nếu hôm đó tôi không đi cùng Ba Bạt, có khả năng sẽ có sự trải khác. Ngày hôm đó tôi nhất định đã nhớ tới Thanh Xuân, thậm chí đã nhớ tới Lý Tiểu Thương.

Cửu Giang Khẩu thật không phải là nơi cho người sống.

Ba Bạt hiện tại sống ở Cửu Giang Khẩu, đó là một ngôi làng heo lánh. Mỗi lần tôi và Ba Bạt dắt tay nhau đi trên con đường nhỏ của Cửu Giang Khẩu, tôi đều có cảm giác mình tới gần sự nghèo túng hơn. Lòng tôi thậm chí phản kháng lại sự nghèo túng này. Bởi tôi sợ, tôi đã sống quá đủ những ngày tháng nghèo khổ rồi. Tôi rất khâm phục khả năng không kinh ngạc trước sự thay đổi bên ngoài, vẫn nhanh chóng tìm được sự yên ổn của anh. Công ty mà anh đi làm ở khu Kiến Quốc Môn – khu phố hoa, giàu có nhất Bắc Kinh. Thế nhưng đi làm về lại trở về khu Cửu Giang Khẩu chỉ có mỗi một siêu thị này. Khu nhà anh sống có một con chó to. Nó cao gần bằng nửa người, lông nó vừa đen vừa lóng, là con chó nhà chủ. Lần nào tôi cũng thấy sợ con chó đó, Ba Bạt còn sáng tác một bài thơ về con chó đó. Lúc mới bắt đầu, chúng tôi không làm tình, mà chỉ nằm trên giường nói chuyện phiếm. Hai bên đều cảm thấy có thể làm cũng có thể không làm. Chúng tôi đều có thái độ không sao, bởi ai cũng đều không thiếu bạn tình. Buổi trưa chúng tôi đi ăn cơm. Chúng tôi nói chuyện rất hợp nhau, Ba Bạt rất hứng khởi, tôi cũng hơi vui. Đó là cảm giác cuối cùng cũng xảy ra cái gì đó vui vẻ.

Chúng tôi nằm trên giường đọc tập thơ tôi hôm qua có một nhà thơ đưa cho, vừa đọc vừa cười không thở ra hơi. Người đó sáng tác mẹ kiếp không phải là thơ. Chúng tôi làm tình vào buổi chiều. Thanh Xuân không ngừng nhả tin cho tôi, mãi tới tôi mới gọi điện lại cho anh. Tôi chẳng quan tâm, trong lời nói không giấu vẻ khó chịu. Anh hỏi tôi ở đâu, tôi trả lời đang ở bên ngoài. Người thông minh như Thanh Xuân ngay lập tức hiểu rằng anh đã bị tôi đá ra ngoài.

Cuối thu rồi. Chẳng mấy chốc đã tới mùa đông.

Nếu Lý Tiểu Thương đại diện cho mùa hè của tôi, Ba Bạt đại diện cho mùa thu và một phần mùa đông của tôi. Tôi và Ba Bạt có một thời đại hoàng kim không lấy gì làm lãng mạn lắm. Đi trên con đường rộng rãi rợp bóng hàng bạch dương cao cao, ngồi trên đống lá khô vàng, Ba Bạt nói có hai hình thức sống những ngày tháng thanh xuân: Một kiểu là lãng phí, kiểu còn lại là hoang phí. Bạn muốn chọn hình thức nào? Một con ong mật đột nhiên đậu lên môi tôi, khiến tôi không dám động đậy: Tôi lựa chọn vừa lãng phí, vừa hoang phí. Như thế sẽ phù hợp với cá tính của tôi. Tôi vốn là người mâu thuẫn mà nhạy cảm. Giống như cơn mưa, giống mùa hạ, khiến người ta vừa ghét lại vừa khiến người ta nhớ nhung. Ba Bạt mặc chiếc áo khoác màu tro, tung tẩy bước tới trước tôi. Tôi liên cảm thấy đúng là thời hoàng kim của chúng tôi.

Lý Tiểu Thương ngồi trong phòng tôi. Phòng của tôi giống phòng của anh, cũng có rất nhiều ảnh và áp phích, điểm khác biệt chính là tỉ lệ giới nữ nhiều hơn mà thôi. Lý Tiểu Thương chỉ vào lọ thuốc nhỏ trên chiếc bàn đầu ắp những thứ đồ lung tung của tôi rồi hỏi: Đó là thứ gì? Cảm ơn, nếu như anh không nhắc, em suýt nữa thì quên mất. Tôi cầm lọ thuốc lên, uống một viên với nước. Tôi nghĩ anh đã nhìn rõ tên của lọ thuốc.

Lý Tiểu Thương ngồ ỉ bên cạnh tôi, không câ ỉn anh nói tôi cũng biế ỉ tâm trạng của anh không tô ỉt. Nguyên nhân khiế ỉn tâm trạng anh không tô ỉt ít nhiề ỉu liên quan tới tôi, điề ỉu này khiế ỉn tâm trạng của tôi cũng xấ ỉu đi. Tuy tôi ghét sự vui vẻ của anh, nhưng cũng ghét sự buồn đau của anh. Mấ ỉy hôm trước anh nhuộm mó ỉ tóc vàng của mình thành màu đen, trông bộ dạng càng giồ ỉng tụi quố ỉc xã mới. Lúc này, cả khuôn mặt cũ ỉ kỹ nặng nề ỉ của anh khiế ỉn người ta mệt. Điề ỉu này có thể khẳng định không phải là anh muố ỉn biểu hiện ra, nhưng anh muố ỉn giả bộ cũng không làm nổi, cũng không giấ ỉu điề ỉm. Bạn biế ỉt đấ ỉy, tôi ghét một người không điề ỉu khiến được tâm trạng của mình, mấ ỉt điề ỉu khiến trước mặt tôi, đặc biệt là trong nhà tôi. Điề ỉu đó thực sự khiế ỉn tôi không chịu nổi. Tôi sẽ còn mấ ỉt điề ỉu khiến hơn anh, trong đầ ỉu chỉ nghĩ được mỗi ba chữ “Người bị hại”.

Lý Tiểu Thương nhanh chóng tro ỉn trên sân thượng hút thuố ỉc.

Tôi thấ ỉy bấ ỉt ỏn. Sự yên tĩnh của anh ỏn chứa khả năng nguy hiểm bộc phát.

Tôi đang đọc sách. Anh dường như đang kiề ỉm chế ỉ điề ỉu gì đó. Một lát sau anh đi vào, nói chúng mình tới quán nét đi, còn có thể ăn thịt xiên nướng nữa. Gầ ỉn đây mỗi lầ ỉn lên mạng, tiề ỉn còn thừa chúng tôi lại ăn vài xiên thịt dê nướng. Có điề ỉu cơ hội chúng tôi có tiề ỉn lại không nhiề ỉu. Anh nói, hôm nay trường đã đuổi học anh, nên em phải nể mặt anh mà uố ỉng thuố ỉc tránh thai đi. Tôi vừa muố ỉn cười lại vừa buồn. Nói thực, đã mấ ỉy ngày rồ ỉi đây là tin hay nhấ ỉt tôi được nghe. Chúng tôi cùng nhau tới quán nét Bát Lý Trang, sau khi lên mạng xong, trên đường về ỉ nhà phát hiện bên ngoài đang mưa. Từ quán nét về ỉ nhà tôi có một con đường ven sông, không có đèn, khắ ỉp nơi tô ỉi ỏm, chỉ thấ ỉy mặt nước lắ ỉp lóa.

Tôi là một người theo chủ nghĩa tồ ỉn tại.

Nói như vậy nhưng vẫn hoàn toàn không che giấu được sự yếu đuối trong lòng tôi. Đúng vậy, tôi luôn yếu đuối, có khí nhưng không có lực, chỉ là Lý Tiểu Thương không nhận ra điểm này mà thôi. Anh cho rằng trên người tôi có sự thông minh, lạnh lùng mà anh không có. Điều quan trọng hơn là anh không nhận thấy nhược điểm này của tôi. Nhược điểm của tôi là gì? Tôi cũng không biết, nhưng tôi biết nhược điểm của Lý Tiểu Thương. Điều này khiến anh dường như trong suốt trước mặt tôi, tôi chỉ cần liếc một cái đã nhìn thấu anh. Tôi khiến anh cho rằng hận tôi, yêu tôi, ghét tôi, đánh tôi đều tỏ ra là hành vi rất ngu xuẩn, không những thế lại không có nhân cách. Anh không có cách nào nắm được thóp tôi. Đối với con người luôn có tâm trạng như anh, tôi càng có thái độ khinh bỉ. Tôi không đồng cảm với bất kỳ ai, đặc biệt đối với kẻ tự xưng là người của chủ nghĩa tôn tại như Lý Tiểu Thương. Điều cần thiết hơn đối với anh bây giờ là cần phải hiểu được lý luận của chủ nghĩa tôn tại, chứ không phải tới tâm sự với tôi. Tôi ghét sự cầu xin, ghét ồn ào, ghét đầu óc không tinh táo. Tới thời điểm hiện tại, Lý Tiểu Thương có tổng hợp những điều trên. Tình yêu giữa tôi và Ba Bạt khiến địa vị của Lý Tiểu Thương càng trở nên gượng gạo, càng nguy hiểm hơn. Tôi không còn tìm anh hàng ngày nữa, cuối tuần tôi tới sống cùng Ba Bạt. Nếu như có kỳ nghỉ dài, tôi sẽ liên tục mấy ngày liền không liên lạc với Lý Tiểu Thương. Việc này nhanh chóng khiến Lý Tiểu Thương phát điên. Anh nói, thời xưa khi quan hệ giữa em và Mát mẻ tốt đẹp, em vẫn còn gọi điện cho anh từ nhà anh ấy. Nhưng sau khi em và Ba Bạt đi lại với nhau thì em càng xa rời anh. Ba Bạt có cái quái gì tốt chứ? Ba Bạt khác với bọn anh, thằng ấy không thực sự hiểu em đâu, bởi nó không phải là một Punk. Punk là bẩm sinh, cho dù em có cho nó nghe một trăm đĩa Punk cũng chẳng có tác dụng gì.

Lý Tiểu Thương thường nói với tôi: Bọn mình bắt đầu lại đi hoặc em có thể làm bạn gái anh được không? Sau khi bị từ chối, anh bắt

đầu điên loạn hỏi lại: Tại sao? Một lần ở nhà Lý Tiểu Thương, lúc hai chúng tôi sắp uống cạn chai rượu vang đỏ, thì Lý Tiểu Thương liền ném chai rượu vào góc tường đối diện, những giọt rượu đỏ từ từ lăn từ trên tường xuống. Lúc đó tôi mới phát hiện ra anh không còn đeo dây chuyền có mặt lưỡi dao nữa.

Tôi lý trí tới mức tàn nhẫn hỏi: Đừng quên dọn dẹp mảnh vỡ đây, anh nên nghĩ tới hậu quả này, phải tự gánh vác mọi trách nhiệm. Hãy nhớ tới câu nói nổi tiếng của người theo chủ nghĩa tôn tại. Em phải đi đây.

Lý Tiểu Thương không giữ tôi lại, anh đau khổ cực độ. Trước lúc đi, tôi còn an ủi: Mai gọi điện cho em nhé!

Bố mẹ của Lý Tiểu Thương cũng nhanh chóng ý thức được sự vui buồn thất thường của con trai họ có liên quan tới tôi. Mẹ anh ấy có lần chạy xuống cầu thang đuổi theo tôi, vừa khẩn thiết vừa đe dọa nhắc nhở tôi không nên tới với Lý Tiểu Thương nữa, bà nói tôi sẽ hủy hoại anh ấy. Nhưng tôi nghĩ rằng nếu một thứ đã dễ bị hủy hoại như thế thì hủy hoại có lẽ hay hơn. Bà còn nói Lý Tiểu Thương là đứa trẻ cố chấp. Bà yêu cầu tôi nên nghĩ cho anh, tốt nhất đừng tới tìm anh nữa. Tôi không phủ nhận bà nói không có lý, nhưng không hiểu bà có nghĩ tới điểm này không, không có tôi, có lẽ Lý Tiểu Thương còn suy sụp nhanh hơn nữa. Không ai có thể chịu đựng được tình cảm đã đổ vỡ của anh, tôi thì có thể. Tôi còn có thể hiểu anh, an ủi anh. Nếu nói đây là một loại bệnh, thì Lý Tiểu Thương đã vào giai đoạn cuối, chúng tôi đều không có thuốc. Tôi chỉ là liều thuốc mê, mỗi ngày cho anh một ít, bản thân tỉnh táo tới mức có thể chăm sóc anh. Tôi liền đáp lại mẹ Lý Tiểu Thương: Được ạ, được ạ, cháu sẽ cố hết sức không tìm anh ấy nữa. Vậy cháu cũng không nên gọi điện cho nó nữa làm gì. Tôi sống người một lát, sau đó mới nói tiếp: Điều này không thể được. Anh ấy là bạn thân của cháu, cháu có việc nhất định phải gọi cho anh. Tôi nhìn người phụ nữ trung niên trước

mặt mình, phát hiện bà hơi buồn, việc bà lo nghĩ cho con trai của mình cũng là điều bình thường. Tôi thậm chí còn đôi chút cảm động. Sau đó phụ huynh của Lý Tiểu Thương lại đe dọa thêm một câu nữa: Nếu cô còn quấy lây con trai tôi, tôi sẽ tìm bố mẹ cô đây. Câu nói này khiến tôi khùng lên: Bà đe dọa tôi? Tìm bố mẹ tôi ư? Vậy thì đi tìm đi nhé! Tạm biệt!

Còn có một lần nữa, bố của Lý Tiểu Thương tìm tới tôi – đang giậm đùng đùng bỏ về nhà, lúc đó tôi và Lý Tiểu Thương vừa mới cãi nhau xong. Tôi chạy ra khỏi phòng anh, trốn vào lề đường để trấn tĩnh lại. Tôi nhìn thấy Lý Tiểu Thương đạp xe về phía nhà tôi. Tôi đứng ở bên kia đường, nhìn bóng anh thoáng qua. Tôi vốn định gọi anh, nhưng rồi lại không gọi. Tôi men theo đường cái về nhà, đi qua mấy con phố, lúc tôi sắp qua đường thì nhìn thấy bố của Lý Tiểu Thương. Ông ấy vừa thở hổn hển vừa đạp xe đạp. Ông hỏi tôi: Xuân Vô Lực à, cháu với Lý Tiểu Thương nhà chú thế nào rồi? Tôi đáp: Chẳng thế nào cả. Ông ngỡ ngàng nói: Lý Tiểu Thương vốn là đứa xóc nổi, dễ cáu, có lẽ nó đã làm sai rồi. Bố của Lý Tiểu Thương nói. Chú à, chú không phải lo đâu, lát nữa cháu sẽ khuyên nhủ anh ấy. Tôi an ủi, thực ra tôi cũng rất lo lắng cho tâm trạng của anh. Chú biết cháu là cô gái tốt. Cảm ơn, chú về đi, không có chuyện gì đâu, không có chuyện gì đâu.

Chương 7: Đấu tranh vô vị

Vào mùa đông

Tôi thường xuyên mặc rất ít

Vào mùa đông

Thường có gió

Những người mặc ít sẽ cảm thấy lạnh lẽo

Chung quy lại

Tôi không biết phải nói gì với em.

Xuân Thu “Người lạ không quen biết – Tặng kks”

1

Ngày hôm đó tôi ngồi trong một khách sạn. Phòng kế bên là một người bạn của tôi đang qua đêm với người tình tạm thời. Sự việc này khiến tôi mệt mỏi. Tôi chôn đầu xuống bàn cách cứ sáng sáng trở về phòng dùng máy tính của người đó lên mạng. Tôi quen với việc vào chat room của trang Thơ giang hồ, vừa vào đã thấy hai người đang nói chuyện về tôi. Một người trong số đó nói: Cậu đọc thơ của Xuân Vô Lực chưa? Cảm thấy cô ấy sáng tác thế nào? Người còn lại đáp: Chưa từng đọc qua, chỉ nghe nói rằng cô ấy có rất nhiều bạn trai.

Tôi vừa nhìn thấy liền nổi cơn tam bành: Hai người chỉ bằng trực tiếp nói chuyện với tôi.

Ha ha. Có người đứng bên cười phá lên.

Cười cái gì mà cười?

Chỉ là cảm thấy buồn cười. Người được gọi là kks kia đáp.

Kks? Chưa từng nghe nói về người này. Chắc hẳn là bí danh của một nhà thơ nào đó. Thậm chí có khả năng chính là Thanh Xuân, Ba Bạt... Tôi hỏi anh ấy là ai, anh không nói gì, tôi cũng không hỏi lại nữa. Anh hỏi tôi em ở đâu? Tôi đáp em đang ở khách sạn một mình. Đánh xong dòng chữ này tôi mới phát hiện tôi nhấn mạnh vào chữ “một mình” theo bản năng. Kks liền hỏi: Tại sao lại phải nhấn mạnh “một mình”? Tôi đáp tôi cũng không biết tại sao, dường như tôi không cố ý.

Chúng tôi nói về những bài thơ trong diễn đàn, thỉnh thoảng chúng tôi còn nói về rock. Càng nói tôi càng cảm thấy kks vô cùng quen thuộc, tư duy của anh và tôi rất giống nhau. Nhưng tôi vẫn không tài nào nhớ ra người này là ai, tôi còn cảm thấy cô đơn. Tôi và kks nói chuyện tới khi trời sáng, trong lúc nói chuyện tôi có đi vệ sinh một lần, hút hết một bao thuốc, nước mắt tôi tuôn rơi khó hiểu. Ti vi vẫn phát chương trình bóng đá. Có phát chương trình gì cũng chẳng ai quan tâm bởi tôi chỉ cần một bộ i cảnh. Ngày hôm sau bạn tôi lôi bạn gái đi. Tôi gọi điện cho Ba Bạt. Anh bảo tôi tới công ty tìm anh. Ba Bạt lọt thỏm trong văn phòng rộng lớn, trông anh gầy hảnh đi.

Tôi lại đi tìm kks, chỉ có điều lần này trên một diễn đàn âm nhạc. Kks nhìn thấy bài viết của tôi liền viết hời âm cho tôi. Anh để lại địa chỉ hòm thư cho tôi, để bất cứ khi nào tôi rảnh có thể viết thư cho anh. Tôi bắt đầu không ngừng nói về người tên kks kia với Ba Bạt và Lý Tiểu Thương. Tôi bắt Lý Tiểu Thương đoán thân phận của kks. Lý Tiểu Thương giải mã mật mã hòm thư của kks, trong đó không có một bức thư nào, đó là một hòm thư mới đăng ký. Tôi nghi ngờ kks là Thanh Xuân. Theo tôi biết, thì những người thích Punk và thơ ca chỉ có hai người đó là Lý Tiểu Thương và Thanh Xuân. Còn anh

khẳng định mình không phải là Lý Tiểu Thương. Chỉ có bọn họ có thể ngay lập tức trả lời: 1. Con kiêu kiêu điên cuồng là công ty âm nhạc của ai? (đáp án: Thôi Thôn Thủy) 2. Ca sĩ chính của ban nhạc Nghịch tử là ai? 3. Hãy nói ba ban nhạc Punk mới của nước ngoài sau năm 90. Điều này đối với người sáng tác thơ để ngay lập tức trả lời được ba câu hỏi trên là không thể. Nhưng kks trả lời trôi chảy... Kks còn thề rằng tôi sẽ không bao giờ đoán ra được thân phận của anh. Anh gửi một bức thư cho tôi, giải thích rằng anh không phải là Thanh Xuân. Anh còn nói một năm sau sẽ tới tìm tôi, tới lúc đó tôi sẽ biết anh là ai. Anh nhún mạnh nhún nhún, anh không hề quan trọng đối với tôi. Kks nói anh không hề quan trọng đối với em.

Tôi nói với kks: Em có cảm giác chúng mình từng gặp nhau rồi. Anh nói: Đâu có. Nhưng anh nghĩ em sẽ có cảm giác từng gặp anh. Thực ra anh cũng cảm thấy từng quen với bọn em.

Chúng tôi chat với nhau ở các trang web khác nhau. Anh nói: Một năm sau anh sẽ tới tìm em, lúc này anh chỉ thế này được thôi. Chat với em rất vui, nhưng hơi mù mẫm, ngược lại chữa lợn lành thành lợn què. Anh biết những người thích Punk và sáng tác thơ chỉ có Lý Tiểu Thương và Thanh Xuân, nhưng anh thực sự không phải là Thanh Xuân. Biện pháp đơn giản nhất là em đi tìm anh ấy, cùng lên mạng với anh ấy, hãy quan sát xem anh có ở trên mạng không, thì em biết ngay mà. Còn nữa, suy nghĩ của anh hoàn toàn khác với Thanh Xuân, có lẽ em cũng nhận ra. Nếu anh là Thanh Xuân, vậy cách làm của anh hoàn toàn là hành vi của tiểu nhân. Chờ tới lúc hai năm rồi mười, em nhất định sẽ phủ áo ra đi. Anh thì có kết cục không giống như mong muốn. Anh không muốn mất đi người bạn giống như em, mong em hãy cân nhắc. Hiểu nhầm lúc nào cũng có nhưng dư vị bị bạn bè hiểu nhầm không dễ chịu chút nào. Điều này khiến anh nhớ lại một vài chuyện trong quá khứ.

Anh ấy thậm chí còn biết cả chuyện của tôi và Ba Bạt. Kks nói: Ai mà chả biết chuyện của em và Ba Bạt, chỉ có điều em không biết mà thôi.

Hiện giờ em rất giống ăn sĩ

Không còn sùng sục máu nóng như trước

Chỉ là vì em đã bỏ trái tim ở nơi khác mất rồi

Cuộc sống gia đình của em

Điều này khiến em trở thành phụ nữ từ tiểu tử giả vờ.

Em vẫn luôn muốn

Làm rõ

Một đứa trẻ cô độc chân chính

Là như thế nào.

Thời gian đó Lý Tiểu Thương mặt tươi hơn hờ. Anh lúc nào cũng có tâm trạng tốt. Hiện giờ chúng tôi ngoài nói chuyện về Jean-Paul Sartre và thơ ca ra, thì chỉ còn đúng một chủ đề đoán xem thân phận của kks. Lý Tiểu Thương rất có thiện cảm với kks, lại còn yêu cầu tôi cho địa chỉ hòm thư của kks để tự liên lạc. Anh và tôi đều ngỡ ngàng trước sự nhạy cảm và cách dùng từ của kks (kks chưa từng đánh sai chữ, thậm chí đôi khi còn dùng cả cổ văn nữa).

Anh lại khen kks là người có văn hóa. Còn kks trong thư viết cho tôi có đoạn: Lý Tiểu Thương là thiên tài, anh tin chắc điều này. Thậm chí còn giỏi hơn anh, nói chuyện với anh ấy thấy tâm trạng của anh ấy được dồn nén, đôi lúc lại bay bổng. Nhưng khi nhìn chữ của anh ấy, em sẽ phát hiện ma lực của con chữ với anh ấy. Nhìn

chữ nghĩa của anh ấy, khiến anh nhớ tới một người: Jean-Paul Sartre. Thành tựu của ông ấy bắt nguồn từ sự nghiêm ngẫm. Lý Tiểu Thương có tố chất tiềm ẩn. Anh ấy là một loại nhân tài khác, anh ấy nhất định sẽ đặc sắc hơn trường phái của Ba Bạt. Bây giờ vẫn đề cấp bách anh ấy cần giải quyết ngay chính là làm thế nào để chuyển hóa những suy nghĩ của anh thành văn. Đường như kks rất quan tâm tới Lý Tiểu Thương: “Anh quyết sẽ giúp anh ấy, cũng giống như trước đây cũng có người giúp đỡ anh. Bởi hoàn cảnh của anh lúc đó giống hệt của anh ta lúc này. Trước khi anh lột xác thì chẳng có ai tin anh có thể viết văn. Cảm ơn xxx đã giúp anh chưa bị hủy hoại trong điên cuồng. Nếu em là bạn tốt của anh, vậy nhờ em giúp anh một chuyện: Nếu em cho rằng Lý Tiểu Thương là bạn tốt của em, em hãy cho anh ấy một chút tự tin. Cho dù em cho rằng em đang lừa anh ấy, cho dù là lừa tới cùng. Anh ấy cần tĩnh tâm lại. Anh ấy cần suy nghĩ. Anh ấy không nên tiếp tục bay bổng như thế này được, nhưng anh lại bó tay không làm được gì, không biết em có cao kiến gì không. Anh ấy không thuộc loại người dựa vào cần cù để lập nghiệp, nổi buồn khổ sẽ hủy hoại mọi tư tưởng và ý chí phấn đấu của anh ấy. Anh không muốn một thiên tài như anh ấy bị hủy hoại, anh hi vọng bây giờ vẫn chưa phải quá muộn.

Nếu như trong bức thư này không sử dụng quá đà các từ ngữ như ma lực, thiên tài, tư tưởng, tôi có thể đã không thể không hoài nghi sự liên hệ thân phận giữa Lý Tiểu Thương và kks. Đó là những từ ngữ mà thiên tài không nên dùng đối với người bạn mới quen. Huống hồ tôi biết Lý Tiểu Thương không phải là thiên tài. Tuyệt đối không phải, và tôi cũng vậy, tuyệt đối không phải thiên tài. Từ thiên tài này nghe thật buồn cười và khoa trương.

Tôi nói với Lý Tiểu Thương làm thế nào để tin kks? Thậm chí anh ấy còn chưa nói cho chúng tôi biết tên thực của anh ấy, có lẽ đó là ác ý của anh. Đương nhiên tôi không phải là tổng thống, cũng không

phải là người nào nổi tiếng, hì hì. Lý Tiểu Thương và tôi thương lượng với nhau hồi lâu, chúng tôi quyết định sẽ thử thách kks một chút, đó là sẽ mượn anh ấy hai nghìn tệ. Nếu anh cho vay, điều đó chứng tỏ anh có chút thành ý. Vậy phải dùng có gì để vay? Tôi hỏi. Cứ nói là vay tiền để tham gia thi Toefl. Thế mình sẽ trả lại khoản tiền này chứ? Hì, tới lúc đó nói sau. Lý Tiểu Thương nở nụ cười đầy thách thức. Nụ cười của anh rất giống trẻ con. Tôi và Lý Tiểu Thương đã lâu lắm rồi không nói chuyện về sự nghiệp và hứng thú của nhau. Điều này khiến tôi cảm thấy giữa chúng tôi có vô số vách ngăn, chúng tôi đã không còn tin tưởng vào nhau nữa.

Thời gian này Lý Tiểu Thương liên tục sáng tác tiểu thuyết. Tôi nghĩ đó chính là cách để anh xây dựng lại sự tự tin cho mình. Anh không cho tôi đọc, tôi cũng không ép. Tôi luôn cho rằng, nếu anh muốn tôi đọc thì sẽ cho tôi đọc. Lá thư của kks khiến tôi nảy sinh lòng hiếu kỳ đối với sự nghiệp viết lách mới của Lý Tiểu Thương. Tôi yêu cầu kks gửi cho tôi tiểu thuyết của Lý Tiểu Thương. Kks trả lời dứt khoát, anh nhanh chóng gửi cho tôi tiểu thuyết của Lý Tiểu Thương, dung lượng tới mấy kb, vậy mà mở ra lại trống rỗng.

Tôi còn không kìm nén nổi liền nói với Lý Tiểu Thương về lời thỉnh cầu của kks nhờ tôi nói với anh. Đó là lúc chúng tôi trong cửa thang máy nhà tôi, tôi thản nhiên nói: lừa đảo không phải là phong cách của em, nếu như anh ấy thật lòng muốn giúp anh, anh ấy có thể giả vờ an ủi anh, tại sao lại còn tìm em chứ?

Dường như Lý Tiểu Thương muốn nói điều gì đó, nhưng anh không nói.

Tôi nhận được lá thư cuối cùng của kks, từ đó trở đi anh đoạn tuyệt liên hệ với tôi. Anh nói cho tôi thông tin liên quan tới cái chết của ba người, Hải Tử, Lan Ba và Nê Thái. Anh nói: em không cần phải tiếp tục đoán anh là ai nữa, bởi em sẽ không bao giờ đoán ra

đâu. Như vậy sẽ rất mất thời gian, em nên làm những việc có ý nghĩa hơn. Đương nhiên, nếu em coi việc này như một thứ tiêu khiển thì không cần phải bàn luận nữa. Lúc chat với em lần trước, em nói với anh rằng em không còn sống lâu nữa, thế em muốn chết thế nào? Em nhìn thấy lời mời của anh trên trang bình hoa, rất tốt, anh cứ tiếp tục đi về phía trước.

Về cuộc “thánh chiến của thi nhân”, chủ yếu nói về trào lưu phản đối thơ ca, phản đối nhà thơ, chửi bới nhà thơ trên trang mạng âm nhạc bình hoa và khu thảo luận âm nhạc mà chúng tôi chỉ muốn gọi đám người nhắc tới thơ ca kia là hải tử, ngón trở, dành thời gian chuyên biệt để giảng giải cho họ biết thế nào mới thực sự là thơ ca và tình hình phát triển của nó, làm công tác phổ cập thơ ca đối với họ. Sự việc này đối với một vài loại người nhàn rỗi của trang bình hoa lại thách thức biến việc này thành cuộc chiến đối lập giữa “thơ ca và rock”. Nhớ lại thời điểm đó tôi cũng bị thơ ca khiến cho đầu óc mù mẫm. Nhưng kks lại bình luận rất rõ ràng rằng động thái này thật “vô nghĩa”.

Tôi nói với Lý Tiểu Thương rằng kks không xứng làm bạn của chúng tôi, mặc dù anh luôn nói ngược lại, mặc dù sự nhạy cảm và nhơ nhẽ của anh khiến tôi rung động. Nhưng sau khi suy nghĩ một thời gian dài thì kết luận được đưa ra do mấy lý do dưới đây:

Anh luôn giấu đi điểm không nói cho tôi biết tên thật của anh. Anh không trực tiếp cũng như thông qua người thứ ba nói cho tôi tên thật của anh. Trong tình hình không biết tên anh, chúng tôi có lý do để không tin anh. Tôi hơi xúc động: Bạn bè quý ở chỗ tâm giao, nếu bạn đến tên của đối phương cũng không biết hoặc đối phương không muốn nói với bạn, vậy thì mọi nỗ lực để hiểu nhau có thể lùi về số 0, chỉ là 0 mà thôi. Dùng lời của Hình Thiên nói nặng hơn một cấp tức là -0.

Nói là bạn của tôi, nhưng chỉ là nói miệng mà thôi. Trong sự kiện “thi nhân thánh chiến” ở trang bình hoa kks, biết hết về toàn bộ quá trình của việc này. Anh biểu thị “việc này vô nghĩa”, nhưng lại nói “nếu vì em, anh có thể gửi một lời mời”. Lúc đó tôi nghe nóng hết cả người, bởi tôi nghĩ nếu đã là bạn nên đứng cùng một chiến tuyến, sát cánh bên nhau chiến đấu, chứ không phải là người dội nước lạnh vào bạn. Nhưng kks không hề gửi lời mời đó, anh giải thích rằng “không muốn tham gia trò chơi đánh bạc”. Đúng vậy kks à, đúng như anh đã nói, anh sớm đã biết đây là một “trò chơi đánh bạc” nhưng em cũng bắt đầu biểu lộ rõ “đây cũng có thể là một cuộc đấu tranh vô vị”. Đã vậy tại sao anh vẫn còn nói: Nếu vì em, anh có thể gửi một lời mời? Vì em ư? Kks từ lúc bắt đầu xuất hiện đã nói muốn giúp đỡ tôi, nhưng tôi rất tò mò, anh giúp tới chỗ nào rồi? Lúc khó khăn không hiểu anh ở đâu? Những lúc em cô đơn không nơi nương tựa thì anh ở đâu? Tôi còn nhớ nhờ Lý Tiểu Thương chú ý kks có thể là người rất nguy hiểm. Tôi không hiểu rõ mục đích của anh ta nhưng Lý Tiểu Thương không nghe, càng ngày anh càng thân thiết với kks. Anh thường xuyên kể cho tôi nghe nội dung cuộc nói chuyện giữa anh và kks. Tôi cũng không mấy khi gặp lại kks nữa. Tôi chỉ hay nghe thấy thông tin của anh từ miệng của Lý Tiểu Thương. Tôi vẫn chưa biết tên của anh ta, nhưng hiện giờ đó không phải là vấn đề quan trọng nữa. Sau này Tiểu Thương nói với tôi họ cũng chia tay rồi. Chính vào lúc này, tôi mới nhìn thấy một lời mời của Lý Tiểu Thương.

2

Những người không phải là thượng đế đều muốn diễn vai thượng đế.

Tôi không cần phải nuôi tiếp, càng không cần thiết phải lùi để tiến, hoặc có động cơ làm gì gì đó, hãy để Jean-Paul Sartre làm Jean-Paul Sartre, tôi là Lý Tiểu Thương và xin chào buổi tối.

Cùng thời điểm tôn trọng sự lựa chọn của bản thân cũng cần tôn trọng địa vị lựa chọn của người khác.

Có thể hợp tác với bất kỳ ai, nhưng không cho bất kỳ ai làm việc.

Quyết không tham gia các đoàn thể có từ hai người trở lên.

Với những người bị tước đoạt, chỉ bằng hãy làm người nghèo.

Tôi chỉ lấy lòng một người, đó chính là bản thân tôi.

Xin hãy chú ý điều thứ 6, nếu thấy tôi giống chiếc hamburger của McDonald thì tới ăn tôi, nếu không thì thôi đi. Nếu không phận sự đừng dắt con chó nhỏ dạo sau sân nhà tôi tham gia cuộc thi chó đẹp, trừ phi bạn cho tôi ít tiền hoặc chút lợi lộc khác. Hôm nay ngủ quá đã, không tham gia diễn tập. Những người nghèo khổ đáng thương muốn giết kẻ giàu có, xin hãy chú ý kẻ giàu có không phải là phụ nữ. Khi phóng điện cuối cùng trên con đường ngoặt nghề ch, thời khắc dễ chịu nhất của những người thuộc chủ nghĩa tôn tại chính là khoảnh khắc trước khi gia nhập, nhưng sớm muộn gì cũng dừng nữa (120), một thời phản nghịch, anh đi, em vẫn đề nén như vậy, ha ha, cho anh tức chết, tức tới mức thổ huyết, sau đó em làm đậu phụ huyết, sau đó cùng nhau ăn uống, em chủ trì, anh chủ chi. Em muốn như vậy, em là như vậy, em thích vậy. Đáng mặt anh em thì rút hai ngàn tệ ra, để em còn giúp một người anh em khác thi Toefl. Sau đó người anh em đó sẽ mất tích trong quả đất này, sau đó em tới trả tiền. Hình thức trả tiền có hai kiểu: Một là trả tiền, hai là trực tiếp cầm dao đâm anh. Lại một miếng đậu phụ huyết. Em đang sáng tác, em vẫn đang viết, thủ tiêu xong rồi nói hoặc thủ tiêu xong cũng không nói, mặc kệ là bao nhiêu tiền, thủ tiêu xong hãy hay. Có thể học sinh có thể giảm hai mươi phần trăm không? Em không có thể học sinh, cho nên tốt hơn vẫn là anh mua thuốc cho em. Mẹ em đang nhả tin em về ăn cơm, cho nên im miệng đi.

Em không định điê`u khiến tuổi mười tám của em, nói về` Rancid, đừng dấn mắ`t vào con cún nhà tôi. Chọn một mình Lý Tiểu Thương, máu chó có thể làm đậu phụ huyê`t được rô`i. Lý Tiểu Thương của em không được, anh thì được. Chẳng có ai có thể làm bia của anh, nế`u Lý Tiểu Thương làm bia, Jean-PaulSartre câ`m một khẩu súng thì có thể làm gì chứ, sao lại căng thẳng vậy? Không muô`n tôi ngô`c nghê`ch, hay là sợ tôi ngô`c, tôi chẳng quan trọng gì đô`i với anh, cách thức của anh chẳng hê` quan trọng đô`i với tôi. Tôi là thượng đế`, tôi là Lý Tiểu Thương. Đừng có dở hơi như vậy, em yêu à, hãy tới bóc lột anh đi.

Mẹ kiê`p đừng có nhắ`c chuyện đã xảy ra sau hai mươi tư giờ cho anh. Trong thê` giới của anh vẫn chưa tồ`n tại, anh không câ`n thiế`t phải nói hoặc gửi lời nhắ`n gì đó với những người chưa tồ`n tại. Tôi là thượng đế` của tôi. Để tránh không phải cụng ly với kks đang ở đầ`ng sau mạng, những người không phải là thượng đế` đê`u muô`n đóng vai thượng đế`.

3

Đúng vậy, đáng ra tôi nên sớm nghĩ ra điê`u này.

Lý Tiểu Thương nói đúng.

Điê`u quan trọng không phải anh là kks, điê`u quan trọng là tôi không trách anh. Nói cách khác, tôi hiểu anh. Bạn có thể hiểu được cảm giác hiểu nhau không? Nế`u tôi là đàn ông, có lẽ tôi và Lý Tiểu Thương đã là chiế`n hữu của nhau. Tiế`c rằ`ng tôi không phải là đàn ông, cho nên hai chúng tôi yêu hận triề`n miên, không ngừng không nghỉ. Tôi càng mong muô`n anh có thể sáng tác tác phẩm nhanh nhắ`t, chơi với ban nhạc của anh. Lúc đó, trên mặt của Lý Tiểu Thương có niê`m hạnh phúc như thê` hô`i quang phản chiế`u. Anh nói lúc đó, em khen văn chương của kks hay, em có biế`t anh đã vui

mừng thế nào không, bởi vì em đã khen chính anh đấy. Em chưa từng nói anh viết văn hay bao giờ, nhưng em lại khen văn của kks hay, phản ứng nhanh, có tính giác ngộ. Hơn nữa em còn thừa nhận em nhớ anh ta. Nhưng trong hiện thực, đã thay đổi hoàn toàn. Anh hoàn toàn không quan trọng đối với em. Kks xem ra còn quan trọng hơn đối với em. Đáng buồn là anh chính là kks. Sở dĩ anh nói một năm sau sẽ tới tìm em, là muốn sẽ làm được thứ gì đó để em xem, để em tôn trọng anh. Anh rất muốn để kks đáng tin hơn, nhưng anh không có tiền, anh không có cách nào dùng danh nghĩa của kks để vay hai ngàn tệ của em, do vậy chỉ có thể chọn cách biến mất trước mặt em.

Anh nói hiện tại không còn tin tôi nữa, thậm chí còn không thể tưởng tượng được cảnh lúc tôi cùng anh đi cướp ngân hàng, tôi có bán đứng anh cho cảnh sát không. Anh nói tôi quá thông minh nhưng lại thiếu kiên định, em thì cái gì cũng muốn. Chẳng ai đoán được bước tiếp theo em sẽ làm gì. Thời điểm đó Lý Tiểu Thương đã làm lành với một cô gái luôn theo đuổi anh, nhưng vẫn thường xuyên tới thăm tôi. Tôi hoàn toàn không quan tâm. Anh nói không hề thích cô gái đó, nhưng anh đồng cảm với cô ta. Chúng tôi thường xuyên im lặng. Chúng tôi đều cô độc hơn trước. Lý Tiểu Thương chỉ vào chiếc đài đang phát bài hát của nhóm Rancid rồi hỏi ngược: What can we do? Nói ra thật giống chúng ta, chúng ta chẳng làm nổi việc gì. Chẳng làm nổi việc gì.

Bệnh của Lý Tiểu Thương càng nặng. Tôi đã không còn cách để khống chế. Cặp sách của anh luôn để một chai bia, lúc nào anh cũng nói ắt có một ngày chúng ta sẽ chết già không còn đi lại với nhau nữa.

Tôi hiểu. Nhưng tôi hi vọng ngày đó càng tới chậm càng tốt.

Anh thì hi vọng ngày đó càng tới sớm càng tốt. Lý Tiểu Thương nghiến răng nói, cứ như thể anh có mối thù thâm sâu với tôi vậy.

Tôi dần dần bắt đầu thân mật hơn với một nhà thơ Thiên Tân tên là Đàm Di ở trên mạng. Người này thuộc chòm sao song ngư, có sự nhạy cảm khoan dung. Đàm Di vừa nhìn thấy tôi liền nói: Hôm nay em ưót à? Tôi liền công kích lại: Hôm nay anh làm đúng không? Sau này cứ vừa nhìn thấy anh lên QQ, liền phủ đầu ngay: Tiểu ngô c, anh đến rồi sao? Anh liền đáp lại: Câu này nên để anh hỏi em mới đúng. Anh có phải con gái đâu, không có thứ đó đâu? Tôi phát hiện một điều hể cãi nhau với anh, tôi luôn thua.

Hầu như cuối tuần tôi mới đi thăm Ba Bạt. Trước tiên tới công ty tìm anh, sau đó mới cùng nhau về Cửu Giang Khẩu. Thứ hai chúng tôi cùng “vào thành phố”, anh đi làm, tôi về nhà. May mà chỉ có cuối tuần, nếu không tôi chắc chắn không chịu nổi việc “mất tích” liên tục hai ngày trong tuần trước bạn bè người thân. Không có điện thoại, không có tivi, không có bất cứ thứ gì có thể có thể liên lạc với thế giới bên ngoài. Trên mình chỉ có một người đang sống. Tôi nhìn vào người này cũng cảm thấy rất hạnh phúc. Trong nhà Ba Bạt chỉ có một chiếc giường và một chiếc bàn trang điểm chủ nhà đặt ở đó, trên chiếc bàn trang điểm có gắn một chiếc gương. Tôi thường đứng bên cạnh gương ngắm nghía khuôn mặt mình. Chúng tôi viết lách thứ gì đó đều nằm bò trên giường viết. Tôi đã đọc một vài tiểu thuyết trước đây do Ba Bạt sáng tác. Tôi còn nhận xét phong cách của anh và Lý Kỳ hơi giống nhau. Ba Bạt nói anh chưa từng đọc tiểu thuyết của Lý Kỳ. Một lần chúng tôi nhìn thấy tiểu thuyết của Lý Kỳ đăng trên tạp chí “Phù dung” ở hiệu sách Tam Liên, Ba Bạt liền đứng ngay ở hiệu sách đọc hết tiểu thuyết, sau đó khen: Viết hay thật! “Phong cách của hai anh giống nhau, đôi chỗ em thấy anh còn viết hay hơn anh ấy,” tôi bình phẩm. Ba Bạt lại kể có người bói cho anh ở ngoài hiệu sách rằng vợ anh sẽ

nhieu hơn anh ba tuổi, còn cao hơn cả anh nữa. Tôi nghe có cảm giác giống như anh không phải kết hôn với người ta mà chỉ là vãn đề thời gian người phụ nữ đó xuất hiện. Tôi giả vờ như không có chuyện gì tiếp tục lắng nghe, nhưng trong lòng bức bối. Đó là buổi tối mưa phùn, Ba Bạt nói với tôi, sau này anh ấy sẽ lấy một cô gái lớn hơn anh ba tuổi lại còn cao hơn anh nữa.

Sau này Ba Bạt cũng gặp được Lý Kỳ. Hai người họ nói chuyện rất hợp nhau. Tôi cũng gặp được Lý Kỳ, mặt tôi rạng ngời nụ cười hạnh phúc.

Ba Bạt đã vì tôi làm một trang chủ mới cho diễn đàn thơ ca, màu nền đen tuyền, bên trên có hàng chữ nhỏ “Hãy để thơ ca vạch một vết sẹo trên cuộc đời chúng ta”. Chúng tôi thường xuyên gặp nhau trong chatroom. Đôi khi tôi lại đánh một câu: Anh có sự tự do như sóng to gào thét. Ba Bạt liên tiếp luôn: Em có sự tự do vô bờ bến. Chúng tôi cùng nhau bàn luận về bài thơ “Thất tình” của Thôi Như: Hãy trả hết những gì của em về với em/ Anh chỉ cần một vết sẹo. Tôi cầm lưỡi dao rồi yêu cầu Ba Bạt rạch một đường trên người tôi. Tôi đang đeo sợi dây chuyền mặt chiếc khóa của Lưu Cát tặng, suốt cả mùa đông chiếc mặt khóa kia treo lủng lẳng trên cổ tôi. Ba Bạt cầm dao, bàn tay anh hơi run, tôi thực sự muốn một nhát thây máu, tôi khát khao sự đau đớn đơn thuần đó. Anh rạch một đường, không đau lắm, một lát sau mới chảy máu, bây giờ đã để lại một vết sẹo. Tôi rất kiên quyết rạch một đường trên lưng Ba Bạt. Anh đột nhiên dùng giọng điệu bi quan thốt lên: Một dao không rạch được hai vạch. Tôi không nói gì, chậm rãi dùng dao lam rạch lên lưng anh. Tầm lưng anh láng mịn sạch sẽ, thậm chí còn đẹp hơn cả lưng tôi. Ba Bạt kể cho tôi nghe về người em trai đang học đại học của mình. Anh nói em trai mình rất tài, lúc làm tình đã ấn định hai tiếng, sau đó vừa làm tình vừa nhìn đồng hồ đếm ngược thời gian. Tôi càng háo hức và tán thưởng hơn đối với hành vi loại này, tự cho rằng đây là

hành vi khiêu chiế'n cơ thể cực độ. Ba Bạt nói chỉ bắ'ng khi em trai anh tới Bắ'c Kinh thì để hai anh em cùng làm tình với em và em sẽ thấ'y rấ't đấ. Tôi nói thề' thì hay quá, đúng là hay thật. Em cũng muố'n thử một chút. Tôi không biế't được lúc đó liệu tôi có nắ'm bẹp trên giường như đồ'ng bunn không, liệu tôi có được phóng túng triệt để bản thân mình, ngoài việc cơ thể không muố'n gì khác. Tôi luôn muố'n tìm cảm giấc này, hi vọng Ba Bạt và em trai anh có thể mang tới cho tôi.

Thời đó tôi mê mắ'n với dao lam, một tẹ một lưỡi dao thép. Lúc thường xuyên tới cửa hàng mua thuố'c, pepsi và bánh mỳ, tôi thường nhân tiện mua một lưỡi dao, sau đó đưa về' nhà chơi. Đôi khi lại rạch một vế't nông trên cổ tay, đùi và bụng, nhìn thấ'y máu chảy ra rồ'i đông lại, máu dầ'n thấ'm ra ngoài. Tôi không đời nào ngồ'c nghế'ch như Lý Tiểu Thương, không đời nào tôi lại tự sát, càng không thể dùng cách này để tự sát. Ngày hôm sau tỉnh dậy, đầ'y nhà đầ'y giường là máu me, dầ'm dề' tới hế't, rỏ giọt thành đường, rơi tí tách tới phòng khách, rơi ra cả nhà người tầ'ng dưới.

Nề'u lựa chọn tự sát, tôi muố'n dùng cách đơn giản: Ví như nhảy lầ'u. Tôi hi vọng sẽ tìm được một tòa nhà cao tầ'ng đẹp đẽ, bắ't buộc phải phù hợp hai tiêu chuẩn, môi trường xung quanh rộng rãi và xung quanh không có người, như vậy tôi mới có thể chề't an lành. Tôi càng muố'n tìm được tòa nhà to như vậy, trèo lên nóc tòa nhà, ngắ'm nhìn phong cảnh xung quanh, hát hò, sau đó trèo xuố'ng. Trên con phố' xung quanh khu nhà tôi ở có một vài tòa nhà như vậy, những tòa nhà đó tập trung ở một khu dân cư nhỏ rấ't gầ'n bờ sông. Tòa nhà có màu vàng nhạt. Tôi đã từng đi vào đó. Lúc đó hình như tôi đang học lớp chín, tâm trạng u uấ't, tôi vô tình đi tới câ'u thang của một tòa nhà, tôi cùng đợi thang má'y với những cư dân số'ng trong tòa nhà này. Người phụ nữ phụ trách thang má'y hỏi tôi một câu: Cháu tìm ai? Cháu ở tầ'ng má'y? Những người ở trong thang má'y đầ'u

nhìn tôi. Tôi sợ tới mức nói đại một tiếng, liên hoang mang xuống thang máy. Tôi đứng ở cửa thang máy, cửa khép chặt vào nhau, lẽ nào họ đã dự liệu trước sẽ có người nhảy lầu ư?

4

Hôm nay tôi nhận được thư của Đán Ảnh. Phong bì màu xanh, chữ của anh ấy hơi lộn xộn. Ngoài điều đó ra còn có thể nói gì chứ? Dường như không còn gì nữa rồi. Đán Ảnh, người tốt của em, hai chúng ta là hai kẻ vô vị ngốc nghếch. Họ máng chúng ta chẳng sai chút nào, tồn tại tồn tại hư vô hư vô, còn nói gì nữa nhỉ? Chúng ta sống một ngày là một ngày, viết một ngày là một ngày.

Mắt anh hơi đau. Mạng máy tính lại có vấn đề. Anh đã hút rất nhiều thuốc. Anh buồn chán. Vô vị, gần đây rất vô nghĩa, thực ra trước đây cũng vô nghĩa. Anh còn nhớ, lúc anh mới lên mạng, còn nhớ cảm giác hứng thú thế nào khi vào trang Thơ giang hồ. Không đi học, cũng không đi làm, sống qua ngày đoạn tháng. Anh dùng từ sống qua ngày đoạn tháng. Cả đêm không ngủ. Đúng vậy cả hai chúng ta đều đau khổ. Chính là do nguyên nhân này. Anh không để ý, chẳng quan tâm tới thứ gì nữa. Anh hiểu cảm giác của em. Thực sự hiểu. Hiểu muôn năm. Anh chỉ cảm thấy những người như chúng ta, chết một người thì bớt một người. Sau này cũng sẽ có, nhưng sẽ không quá nhiều, cho nên chúng ta phải biết quý, quý sự nhạy cảm của chính mình. Những người giống như chúng ta sẽ không quá nhiều. Đúng vậy, nhất định phải quý. Đúng vậy, có điều anh có dự cảm. Chúng ta có lẽ sẽ không chết giống như thông thường. Giống như anh đây, đương nhiên sẽ không chết như bình thường. Anh cảm thấy anh không thể sống quá lâu. Em cũng sẽ như vậy. Dường như mỗi ngày anh sống qua sẽ tương đương với quỹ sống của anh bớt đi một ngày. Anh mơ tới sự tự sát, đúng như những gì đã được viết trong tiểu thuyết. Không phải là một bài thơ. Anh nghĩ, thực sự không phải như vậy.

Lúc anh tự sát, sẽ chọn cách nhảy lầu hoặc nhảy từ vách đá. Lúc sắp chết muốn trải nghiệm một chút cảm giác được bay lượn. Một người không có sức mạnh nhất lại đang khiến mọi người có sức mạnh. Một người bị quan nhất lại khiến mọi người vẫn tiếp bước về phía trước. Đã từ rất lâu, rất lâu rồi anh đã có một người bạn.

Một người hư ảo, tôi nghĩ chắc sẽ nhanh chóng không giữ được anh nữa rồi. Người này nói với tôi: Anh ngưỡng mộ nhất ở em một điểm, em vẫn vững bước về phía trước trong sự tuyệt vọng. Em thích phim không? Thích sách, kẻ đó là phim và âm nhạc. Em đã từng đi bộ năm mươi cây số chưa? Đi rồi, nhưng trong điều kiện có tiền. Em vẫn chưa đọc bài thơ của anh phải không? Còn điên cuồng hơn cả anh. Thứ đau khổ nhất có lẽ là tinh thần và tâm hồn. Đúng vậy, anh cũng đi qua, không giỏi bằng em, đều có nguyên nhân của nó. Bây giờ chúng ta đang trải nghiệm, rất giống với những gì trong phim. Em từng đọc vụ thiêu u niên giết người trên đường Côc Linh chưa? Còn cả Fight Club. Nghe nói em chưa xem, cũng chưa đi qua. Tìm đĩa xem. Chắc chắn sẽ xem. Không những thế còn muốn xem yên tĩnh một mình. Sẽ như vậy. Nhưng quan trọng nhất là chúng ta đều không có cách. Hôm nay sẽ nhanh chóng qua đi. Sẽ có một ngày chúng ta sẽ lựa chọn cái chết. Tìm tới một tòa nhà đẹp đẽ, sau đó nhảy xuống. Anh sớm đã nghĩ tới tòa nhà lớn anh hi vọng, đó phải là tòa nhà sạch sẽ, như vậy anh chết mới có thể nhắm mắt được. Anh cũng vậy. Chết hoàn toàn không cần can đảm. Anh đọc cho em nghe câu hát. Lúc tôi đứng ở nơi cao ráo, có sự xóc nổi mạnh mẽ phải nhảy xuống, rất mạnh mẽ rất mạnh mẽ. Tôi lắng nghe. Thế giới là của các bạn, cũng là của chúng tôi. Nhưng chung quy lại là của chúng tôi. Điên cuồng hay chết chóc đều phụ thuộc vào bạn. Chính là câu hát này. Phần sau của câu hát rất đúng. Điên cuồng hay chết chóc đều tùy thuộc vào chúng tôi. Anh không hút thuốc, anh thực sự muốn hút thuốc phiện, chỉ tiếc là vẫn chưa hút, anh cảm thấy anh đã đuối bại tới mức không cần thuốc lá khiến bản

thân dê mê. Đúng không? Thuô'c cũng không làm anh tê liệt được. Em có thù hằn sâu không vậy? Bây giờ anh vẫn câ'n. Bởi anh muô'n nắ'm được thứ gì đó. Nỗi hận vĩnh viễn trong tim của chúng ta là mỗi một khả năng trong bóng tô'ì. Chỉ câ'n có bóng tô'ì liê'n hận. Anh biế't, lúc mình không nắ'm được bắ't cứ thứ gì, thì chúng ta không nên có mặt tại hiện trường. Đúng vậy. Trước đây anh đã từng nghĩ tới việc này. Anh không quen nói chuyện về' cuộc sô'ng của mình với người khác, trừ một vài người anh tin tưởng. Nói với những người không hiểu em thì cũng như không nói. Anh biế't. Không. Sau khi nói xong với những người như thế' tâm trạng của em sẽ càng bi bết hơn, đúng vậy, bi bết hơn gắ'p bội. Ừ, đúng vậy. Anh từng yêu hai lâ'n, một lâ'n là yêu, một lâ'n là bị yêu... chỉ có hai lâ'n thôi ư? Kê't quả vẫn trắ'ng tay. Chỉ có hai lâ'n. Ha ha, anh không thể không có gì trước mặt em được, anh không thể tay trắ'ng. Hải tử em đã gặp chưa? Chắ'c gặp rồ'i. Thật thắ'n kỳ. Có thể học thuộc. Đã ảnh hưởng tới anh. Luôn ảnh hưởng tới anh. Anh á'y là thiên tài, nhưng chúng ta, chỉ có chề't rồ'i mới có thể nói là thiên tài. Đương nhiên, con người em cho dù có chề't hay không chề't cũng như vậy cả thôi. Người ta yêu nhau, lâ'n đầ'u đề'u rắ't mệt. Tô'c độ chính là sức mạnh. Em sùng bái ai nhắ't? Không có ai để sùng bái nhưng có tắ'm gương tinh thắ'n. Lôi Phong, anh không đùa đâu. Hay lắ'm. Anh cảm thắ'y anh ta không đơn giản. Anh thích tâm hồ'n thuầ'n khiế't. Phải xét ở hoàn cảnh nào, thành phố' đó thì sao? Thuầ'n khiế't không? Không, anh á'y không thuầ'n khiế't. Vô cùng không thuầ'n khiế't. Mà nên là như vậy. Anh thích thơ ca thời kỳ đầ'u của anh á'y. Thời kỳ cuô'ì đọc không hiểu. Anh không thích lắ'm. Bởi anh không làm thế' nào để tiế'p xúc với loại thơ mơ hồ'. Đọc qua rồ'i nhưng không phải một đường. Sở dĩ anh thích Hải tử, bởi vì anh ta là trẻ sơ sinh đỏ hỏn. Đồ'ng ý. Tình cảm của anh á'y ai cũng có thể hiểu được. Đúng, chúng ta, thực ra chề't rồ'i. Chúng ta đã chề't rồ'i. Em đồ'ng ý không? Tuy rằ'ng vẫn sô'ng nhưng đã điên rồ'i. Đồ'ng ý, chúng ta đang tiế'n hành những nỗ lực cuô'ì cùng để hoàn thành một vài chuyện.

Không điên sao lại có thể như vậy? Đúng thế, chúng ta đã không còn bình thường nữa. Nếu không phải nguy tạo thì là biến thái. Nguy tạo chẳng hay ho gì. Chẳng có gì có thể cứu chúng ta được nữa. Không cần cứu, điều này chẳng có gì không tốt cả, bởi thoát khỏi dung tục là điều anh mong muốn. Nhưng chúng ta vẫn còn trẻ. Tuy trẻ như vậy nhưng chúng ta sắp chết rồi. Con đường là do chúng ta chọn lựa. Anh nhớ mẹ anh quá. Đường nào cũng chết, do vậy chết sớm hay chết muộn cũng chẳng có gì khác biệt cả, đường đời chẳng có quá nhiều lỗi. Đường đời chỉ có một đường... ba đường. Anh cảm thấy có ba đường. Một đường dưới chân em. Gì cơ? Một sự giải thích đúng đắn. Vì người khác, vì bản thân, sống qua ngày đoạn tháng. Em đây là con đường của loài người. Em nói đi, khi nào thì em chết? Anh muốn viết thứ gì đó anh cảm thấy hài lòng. Em muốn viết một vài chuyện? Anh còn có một tâm nguyện cuối cùng. Chỉ có một tâm nguyện thôi. Tiểu thuyết của anh vẫn chưa xuất bản. Vẫn đang ở nhà xuất bản. Nếu như xuất bản rồi thì mẹ kiếp. Mẹ kiếp nó. Anh hiểu. Thứ anh viết ra đúng là mẹ kiếp... Chắc chắn em chưa đọc tiểu thuyết dài của anh. Chưa. Đúng, từ trước tới giờ anh chưa từng upload lên mạng. Rất muốn đọc. Hai mươi nghìn chữ. Đã viết được hơn một năm rồi. Muốn hiểu em tường tận, giống như hiểu một người khác vậy. Không đơn giản. Viết tiểu thuyết không phải để chơi, thực ra đã đọc tiểu thuyết của anh, em nên hiểu chút ít về anh. Đúng vậy, đúng là lao động chân tay. Rất ham mê. Không cần. Hận bản thân không có chí. Anh chẳng có cái gì khiến em ham mê. Chúng ta có nỗi đau chung. Anh muốn viết tiểu thuyết, bởi anh sẽ phải sớm tuân theo quy luật tự nhiên. Đúng không? Thật đấy. Nói như vậy, anh có thể tuân theo quy luật tự nhiên được rồi.

Chương 8: Mưa đá chảy ra từ mắt tôi

Dường như tôi phiêu diêu trên những tấm ảnh

Chẳng có gì có thể chứng minh được người đang cười lúc đó là tôi

Bạn luôn có thể tìm ra vết nứt không gian của thời gian

Hay là vết nứt của thời gian không gian

Mũi nhọn rõ ràng chĩa thẳng vào tôi

Xin trả lại cho tôi những thứ đã dùng

Xin trả lại thời gian đã lấy mất của tôi.

Xuân Thu . “Cái họng cô đơn”

Tôi gặp sự cố tắc đường lớn nhất thành phố, máy ngày đó tụt rơi dầy. Buổi tối hôm đó Ba Bạt vẫn đang làm việc ở văn phòng. Lúc đó Ba Bạt muốn từ chức, anh nói trong cơ quan của anh có rất nhiều người ngớ c nghệ ch. Bình thường Ba Bạt không hay nói nhiều, người khác đều nghĩ rằng anh chẳng hiểu gì. Có một lần, một đồng nghiệp gọi điện nói chuyện với bạn, trong lúc gọi điện có nhắc tới ca từ của Hà Dũng: Anh muốn đạp xe đưa em ngắm hoàng hôn... câu tiếp theo không nói ra được. Ba Bạt vừa lên mạng vừa thản nhiên nhả ngọc phun mây: Lưỡi của anh chính là món sơn hào hải vị/ Mặc cho em thưởng thức.

Ba Bạt nói từ lúc đó trở đi bọn đồng nghiệp không dám coi thường anh nữa.

Những “thanh niên nghệ thuật” thời những năm 70

thích Trương Sở. Trương Sở là một mô í nợ tình cảm của họ. Những phầ n tử trí thức, tiểu phát tiế t... Tuy nhiên Trương Sở cũng ảnh hưởng tới họ, đố í với những thiế u niên thập niên 80, Trương Sở cũng không liên quan tới họ. Vừa không đủ High, cũng không đủ dấ u ấ n riêng. Nhìn thấ y đám người vẫn một lòng trung thành với Trương Sở khiế n chúng tôi coi thường. Vẫn còn thích Trương Sở đờ ng nghĩa với tự khép kín mình và không hợp thời thế . Những thiế u niên thời 80 với cặp mắ t nhựa.

Tôi mấ t hơn một tiế ng so với bình thường mới tới được cơ quan của Ba Bạt. Động tác đầ u tiên của tôi khi nhìn thấ y anh là buông cặp sách xuố ng đi vệ sinh. Lúc chúng tôi đứng chờ tàu ở ga, anh đọc cho tôi nghe một câu thơ: Từ trong mắ t anh chảy ra không phải là nước mắ t/ Mà là mưa đá/ Đập vào thế giới này. Nghe xong câu thơ này, tôi vui tới mức ôm ngay cột sắ t cạnh ga xoay một vòng, Ba Bạt ngẩ ng người, rấ t lâu mới phầ n khởi lên tiế ng: Thật là ngô c nghế ch, trước đây anh cũng từng ôm cột xoay vòng đấ y. Buổi tồ i tuyế t dày này, tấ t cả mọi phương tiện giao thông công cộng đầ u đầ n muộn hơn. Chuyế n xe đêm chúng tôi đợi tới bắ n muộn tổng cộng một tiế ng ruồi.

Một buổi tồ i, tôi đang chat với một cô gái lạ trên mạng, cô ta giới thiệu là sinh viên đại học sư phạm Thủ Đô. Lúc đó ngẫu nhiên tôi đang ngồ i trong quán net gầ n trường đại học sư phạm Thủ Đô. Chúng tôi nhanh chóng gặp nhau. Một nữ sinh rấ t bình thường, có chút gì đó không tự nhiên và hướng nội. Nghĩ ra thì tôi cũng như vậy, tôi có chút gì đó không tự nhiên và hướng ngoại. Chúng tôi dắ t xe tới một quán cà phê sinh viên. Cô ấ y không hút thuố c, nhưng tôi bảo cô cũng nên chấ m một điế u. Sau đó chúng tôi cùng nói về Thanh Xuân, hóa ra cô ấ y cũng quen Thanh Xuân. Cô nói từng đọc hai câu thơ của Thanh Xuân trên một tạp chí: Ít ra chúng ta còn có hồ i ức. Ít ra chúng ta vẫn còn áo len mẹ đan cho. Tôi nói tôi không có hồ i ức,

nhưng tôi có chiếc khăn quàng cổ mẹ đan cho, ngày nào tôi cũng quàng nó. Tôi không biết liệu cô ấy có biết tôi quen Thanh Xuân không nữa, nhưng không sao, trong những đêm cô đơn rất nhiều năm về trước, tôi bả`ng lòng nói chuyện với bất kỳ ai.

Tôi hẹn Thanh Xuân ra ngoài. Chúng tôi còn ngồ`i trong một trường đại học. Trường đại học đó đồ`i diện trung tâm thương mại, khuôn viên trường nhỏ tới mức đáng thương. Tôi vẫn mặc chiếc áo khoác bò, đội chiếc mũ xanh, cởi áo khoác ngoài ra vẫn là chiếc áo sơ mi trắng. Mái tóc ngắn nhuộm màu hỏ`ng thập thò ra ngoài mũ. Thanh Xuân đeo túi to. Bên trong chiếc túi là tập san mới nhấ`t của tạp chí “Phù dung”. Anh nhìn thấ`y tôi liền vẫy tay về` phía tôi. Tôi chạy như bay về` phía anh. Chuyện giữa tôi và Ba Bạt đã lan truyề`n trên mạng, tôi tin chắ`c Thanh Xuân cũng đã nghe nói rồ`i. Chúng tôi trong lúc nói chuyện với nhau không nhắ`c tới Ba Bạt một lâ`n nào, cứ như thể anh không phải là bạn trai hiện tại của tôi vậy. Thanh Xuân vẫn giồ`ng với trước kia mua cà phê và đường cho tôi. Chúng tôi ngồ`i bên nhau ở trong căng tin nhỏ trong trường, xung quanh có rất nhiều sinh viên cũng vừa uồ`ng cà phê vừa nói chuyện giồ`ng như chúng tôi.

Thanh Xuân nói anh muồ`n bỏ học để đi làm. Tôi nói tôi và anh trái ngược nhau hoàn toàn, tôi lại muồ`n đi học. Buổi tồ`i chúng tôi tới nhà ăn trong trường ăn cơm. Tôi nói muồ`n tới chỗ anh, Thanh Xuân không phản đồ`i. Chúng tôi vẫn tay trong tay đi ra cổng trường, Thanh Xuân nói với tôi một câu nói của ai đó: Chúng ta càng cô độc, thì càng không có bạn, càng muồ`n tôn trọng bản thân. Ý của anh là, hiện tại tôi và Ba Bạt ở bên nhau, vậy thì đừng mong làm loạn cả lên, đặc biệt là với anh. Tôi thừa nhận tôi muồ`n về` cùng anh, có lẽ muồ`n tránh mộ`i quan hệ cô` định với một người, điề`u này khiến tôi ngạt thở. Nhưng tôi cũng không mong xảy ra chuyện gì, tôi chỉ muồ`n không về` nhà tồ`i nay, muồ`n làm chuyện gì đó khác. Cũng

có thể đó là uống rượu, cũng có thể là nói chuyện. Anh lại giở trò này với tôi. Tôi thấy vô cùng xấu hổ. Cảm thấy có lỗi với Ba Bạt, cũng có lỗi với Thanh Xuân. Tôi thực sự muốn mình ngất xỉu tại chỗ, tôi ngất đi có lẽ tốt hơn. Tôi thực sự không biết làm thế nào để đối mặt với khuôn mặt thế thốt kia. Gió thổi ừ ừ.

Hôm nay lại là một ngày mới, hôm nay xem ra còn rảnh hơn hôm qua.

Tôi ngồi đây, chờ điện thoại của Ba Bạt. Tôi thấy buồn chán, không viết ra nổi một chữ cho tiểu thuyết, thơ cũng vậy, cảm hứng của tôi vẫn chưa tới. Có lẽ tôi đã tới ngày tài năng, tư duy khô kiệt rồi cũng nên. Tôi muốn nói chuyện với Ba Bạt, tôi nhắn tin cho anh vô số lần, nhưng vẫn không thể liên lạc được. Sau đó Ba Bạt nói, anh không có tiền gọi điện. Tôi nghĩ tôi nên kiếm một công việc mới, để chi trả tiền hàng ngày lên mạng. Tôi thấy bản thân mình có thứ gì đó không viết ra được. Tôi muốn thử chơi trò thi cử, có lẽ sau này có thể kiếm thêm chút tiền.

Ba giờ chiều thứ Sáu, tôi hẹn Ưc Quả tới đại học Thương mại nói chuyện thơ và các sự kiện sau năm 80. Chiều hôm đó trời âm u, gió lạnh thổi từng cơn. Buổi tối chúng tôi lại tới quán net.

Tôi luôn có cảm giác cô độc. Điều này khiến tôi dễ dàng cảm nhận được, cho dù tôi ở bên bất kỳ ai. Tôi không biết Ba Bạt đối với tôi tốt hay không, nếu tốt, anh có thể cả ngày không gọi điện cho tôi, từ trước tới giờ không tới nhà tôi không? Sau khi quen Ba Bạt mấy tháng, anh chưa từng tới nhà tôi. Tôi đã rất mong anh nhìn thấy nhà tôi, căn nhà của tôi. Có lẽ anh không quen tới nhà người khác. Thôi, tôi cũng không muốn thảo luận với anh về việc này. Tôi cảm lạnh rồi, có lẽ tôi mắc cúm, không rõ lắm. Tôi gọi điện cho một người trên mạng, không ngờ xung quanh người đó còn có rất nhiều bạn. Lỗi đầu trực gọi điện tới, hỏi có phải tôi đã sáng tác một

bài thơ cho 555 trên mạng không, tôi nói đúng. Có điều dường như không có ai đọc.

Tiểu Tả đã tới Bắc Kinh liền gọi điện cho tôi. Tôi hôm đó tôi và Lý Tiểu Thương cùng nhau tới gặp anh. Chúng tôi hẹn nhau ở ga tàu điện ngầm ở bảo tàng quân đội. Hôm đó gió rất to, rất lạnh. Chúng tôi run cầm cập đứng ở cửa ga tàu đã sắp sửa đóng. Chúng tôi nhìn thấy một anh chàng cao ráo đội mũ đeo kính. Đó chính là Tiểu Tả. Tiểu Tả mời chúng tôi ăn tối ở quán sữa đậu nành Vĩnh Hòa. Ăn xong chúng tôi không biết nên đi đâu, tôi liền gọi điện cho một người anh em Nhi Ca làm thơ. Anh đề nghị tới chỗ anh chơi. Chỗ anh có máy tính, có thể lên mạng. Chúng tôi liền tới công ty của Nhi Ca lên mạng. Tiểu Tả cho tôi xem tập thơ của một vài nhà thơ trong trang “Hồi thuyết”. Anh nói những bài thơ hay anh thích, bài thơ “Người chim” để lại ấn tượng sâu sắc đối với tôi. Câu cuối cùng của bài này là: Nhưng, người chim nói, đừng nhìn tôi, tôi là người chim. Tôi cùng Tiểu Tả đều khen bài thơ này hay thật. Tôi bảo Lý Tiểu Thương tới đọc bài thơ này. Chúng tôi còn đọc một chùm thơ của Nhi Ca, vừa đọc vừa cười, Nhi Ca khiến chúng tôi đều thấy ngượng ngịu. Chẳng mấy chốc trời đã sáng. Chúng tôi xuống dưới ăn sáng. Một đêm không ngủ, chúng tôi đều tây tây. Ăn xong Tiểu Tả dẫn chúng tôi tới khách sạn anh ở. Lý Tiểu Thương một mình bắt xe tới khách sạn. Nhìn thấy dáng vẻ hơi cô độc của anh, tôi nhớ ra anh từng rất nghiêm túc đọc tiểu thuyết của tôi, đồng thời còn góp ý kiến. Tôi thấy lòng chua xót, nghĩ tới việc tình bạn giữa chúng tôi sắp kết thúc. Chúng tôi nhìn theo bóng anh khuất dần rồi biến mất.

Tiểu Tả sống trong phòng tiêu chuẩn của khách sạn. Có một cô gái sống cùng anh, buổi sáng cô đi học. Chúng tôi tắm rửa, xem tivi, sau đó nằm trên giường nói chuyện. Anh có một cảm giác mạnh

mẽ muố n ở bên em mãi mãi. Tiểu Tả chậm rãi nói với tôi. Tôi vẫn chưa kịp phản ứng, anh đã nói tiế p: Milan Kundera.

Một lát sau Tiểu Tả nói tiế p: Chúng mình kế t hôn đi – Allen Ginsberg.

Chúng tôi cùng cười phá lên. Chúng tôi vừa tay trong tay đi bộ, vừa nhảy chân sáo, giố ng như hai đứa trẻ. Lúc buổi chiề u khi ăn cơm, chúng tôi vô tình nhìn thấ y quyển “Trứng sau đời 70” trong một hiệu sách. Tôi vô tình nhìn thấ y Lý Kỳ và Mát mẽ trong đó. Mát mẽ vẫn với vẻ mặt u uấ t đó, với đôi lông mi rậm đa tình và đôi mắ t như hạnh nhân giố ng như mắ t trẻ con.

Tôi nghĩ tôi và Mát mẽ không hoàn toàn bị người khác coi là “chỉ có quan hệ xác thịt”, xét từ tôi mà nói, tôi luôn thích anh. Tôi không có cách nào vào được thê giới của anh, cũng giố ng như Lý Tiểu Thương cũng không có cách nào vào được thê giới của tôi. Tôi cảm thấ y tự nơi sâu thẳm cõi lòng rung lên. Ánh nắ ng đông trong suố t từ bên ngoài chiế u vào phòng, dường như chiế u đúng vào tôi.

Tôi không biế t xuấ t phát từ kiểu tâm lý nào, tôi luôn giấ u Ba Bạt về chuyện gặp gỡ với Tiểu Tả.

Cuố i cùng tôi cũng bị. Cùng thời điểm thờ phào nhẹ nhõm tôi lại cảm thấ y hơi hụt hẫng. Dường như đã mãi mắ t đi thứ tôi yêu nhấ t vậy. Thứ đó từ trước tới giờ chưa từng tồ n tại. Tôi đã từng rấ t ngược đãi mình khi muố n có sinh vật nhỏ lớn dầ n lên trong cơ thể mình, sau đó lại nạo nó đi. Tôi đúng là điên thật rồ i. Tôi sẽ không bao giờ đẻ con. Cả đời này tôi cũng không muố n. Có lẽ chính vì biế t rõ không có thể có nên mới tưởng tượng một chút, ít nhấ t tôi và Ba Bạt vẫn yêu thương nhau.

Lúc chỉ còn hai người bên nhau, hai người này rấ t dễ nảy sinh sự sợ hãi đố i phương. Họ sợ đố i phương đột nhiên thay đổi. Lúc phát

hiện ra thì đã muộn. Tôi và Ba Bạt đi trên đường về văng về sau khi ăn cơm xong, thường xuyên nắm chặt tay nhau cứ như thể sợ người kia đột nhiên biến mất vậy. Chúng tôi thường xuyên hù dọa bản thân. Một hôm sau khi trong căn phòng nhỏ không còn đủ ấm nữa, chúng tôi liền thổi phào một tiếng, sau đó vội vàng chạy tới sân mức nước rửa chân đi ngủ. Căn phòng nhỏ của Ba Bạt bị hai chúng tôi quăn thảo bừa bãi. Sọt rác vớt đầy những giấy, vỏ mỳ ăn liền, túi ni lông, băng vệ sinh bẩn và vỏ chai nước khoáng. Khắp giường là quăn áo và sách vở. Lúc đó tôi và Ba Bạt đang chìm trong giấc mộng vàng đột nhiên phát tài. Anh bắt đầu mua xổ số bóng đá. Tôi biết Ba Bạt rất thích bóng đá. Có mấy lần, anh nói rất có khả năng đoán trúng, mãi tới sau này vẫn chưa bao giờ đoán trúng.

Anh có một cảm giác mạnh mẽ muốn ở bên em mãi mãi... Mặt Ba Bạt toát lên vẻ cảm động, vẫn chưa biết trả lời ra sao, tôi liền nói: Milan Kundera. Ba Bạt lại kể cho tôi nghe lúc học đại học, anh nói chuyện rất hợp với một bạn học, đó là một sinh viên nam, bình thường rất tách biệt. Sau này tới Bắc Kinh liên hệ lại với anh ta, hai người hẹn gặp nhau ở một nơi. Kết quả là lúc gặp nhau, người bạn đó đã trở thành một cô gái. Ba Bạt không hề tỏ ra kinh ngạc, chẳng hỏi han gì. Sau này người bạn đó nảy sinh sự hiểu kỳ lớn đối với Ba Bạt, anh ta trực tiếp kể cho Ba Bạt nghe về việc chuyển đổi giới tính của mình. Ba Bạt nhận xét: Anh ấy chuyển đổi giới tính chắc chắn là vì anh. Chắc chắn anh ấy đã yêu anh.

Nghe Ba Bạt kể xong chuyện, tôi bán tín bán nghi, nhưng vẫn cảm thấy điều này là sự thật. Ba Bạt là người đi qua đèn xanh đèn đỏ vẫn khoan thai, nhàn nhã cất bước. Chẳng có gì có thể thay đổi sự thông dong, điềm tĩnh của anh. Chúng tôi có cùng chỉ số IQ, không hề nghi ngờ, hoàn mỹ không tì vết. Cho nên ngày hôm đó tôi nhìn thấy người bạn học chuyển đổi giới tính của Ba Bạt.

Cô ấy ngồi dựa trên khung cửa, vừa nói chuyện vừa khóc, vừa kiên cường lau khô nước mắt. Trong vì tính đang mở “Thị dân siêu cấp” của La Đại Hựu do tôi mang tới. Cô ấy cao khoảng một mét bảy, rất gầy, ngực nhô lên đóa hoa bách hợp nhỏ. Dung mạo bình thường, môi trông đẹp nhất, màu sắc hồng nhuận, hình dáng đẹp. Nhìn cô ấy không nhận ra hình dáng “anh ấy” trước khi thay đổi giới tính. Cô ấy ngay lập tức nhận ra quan hệ giữa tôi và Ba Bạt, do vậy đối với tôi vừa phải lễ vừa lạnh nhạt. Tôi cũng vậy. Hi vọng cô ấy không vì một người đàn ông mà chuyển đổi giới tính, như vậy thì chẳng có ý nghĩa gì. Chúng tôi ra ngoài ăn cơm, cô ấy khoe hiện tại có một người đang theo đuổi, nhưng cô không thích. Cô còn nhận xét người đó chẳng có tội chết gì.

Nếu cô nói anh ấy không có tội chết, vậy người đó chắc chắn không có tội chết. Tôi không nhìn được hẳn học nói. Ba Bạt khẽ cười, véo véo tay tôi.

Chúng tôi ăn cơm ở quán Tây nhị kỳ. Người đàn bà đó thật làm biết làm bộ. Vào mùa đông nhưng cô ta mặc rất ít. Chúng tôi gọi ba món: Sa lát hoa quả, canh ngô non thịt gà, gà hạt lựu. Cô ấy uống rượu cùng bạn trai của tôi, lần nào cũng nói “Cạn ly”. Tửu phùng tri kỷ thiên bôi thiếu, thoại bất đắc đầu cơ bán cú đa. Người đàn bà đó, tôi quả thật không biết nói về cô ta thế nào nữa. Cô ấy không ngừng nói về chuyện muốn đi tự sát hoặc bảo Ba Bạt giết cô ấy. Tôi quả thực không tưởng tượng nổi đó là cảnh tượng thế nào nữa. Nếu Ba Bạt thực sự giết cô ấy, liệu chúng tôi sẽ nôn thốc nôn tháo trước thi thể của cô ta? Tôi nói tốt hơn là tôi nên đi trước. Cô bạn học kia nhìn đồng hồ trên tay nói: Bây giờ còn sớm mà, mới hơn bảy rưỡi một chút... Cuối cùng tôi đã không còn nhẫn nhịn được nữa: Nếu cô từng học qua thuyết tương đối, cô nên biết rằng, thời gian không đơn giản như một tiếng sáu mươi phút đâu.

Tôi thường xuyên chat với Đàm Di trên QQ. Sau mỗi lần chào hỏi nhau: Này, tiểu ngô c! Chúng tôi lại bắt đầu xỏ xiên nhau. Ví như tôi hỏi: Anh làm rô i à? Anh liên phản bác: Em ướt rô i ư?

Ừ, làm rô i. Đàm Di lần này trả lời thật thà ngoài dự liệu của tôi. ướt, nhìn thấy tên anh là ướt ngay lập tức. Tôi vừa đánh xong câu này liền thấy Đàm Di nói: Làm cả một đêm, cảm thấy khó chịu quá. Mấy ngày sau, Đàm Di hỏi: Hôm nay em làm rô i ư? Làm rô i. Thế nào? Cũng được, tuyệt. Ừm. Nhà thơ nam hơi đau lòng, nhà thơ nữ lại hỏi: Thế còn anh? Cũng làm rô i. Làm cả đêm. Nhà thơ nam nhanh chóng đánh một câu: Thượng đế nói, để cho các người không đau lòng, tốt nhất hai người làm một lần đi. Tức là, nếu chúng ta muốn làm tình, đầu tiên phải được thượng đế cho phép, đúng không vậy?

Lần đầu tôi và Ba Bạt chia tay nhau là do chúng tôi khác biệt về cách nhìn nhận thơ ca, có lẽ sự việc không đơn giản là vấn đề cách nhìn nhận. Điều đó bộc lộ chúng tôi có tính cách và thơ ca quan hoàn toàn khác nhau. Vấn đề chính là chúng tôi không thường xuyên gặp nhau, đa phần chỉ gặp nhau trên mạng. Ngôn ngữ là nguồn gốc của hiểu nhầm, thế là sự việc đã phát sinh như vậy. Sự đánh giá của anh về một nhà thơ khác khiến tôi ghen tị. Mà người đó lại là bạn tôi. Tôi không thể thành thật với bạn bè, cũng không làm được việc mở to mắt nhìn Ba Bạt đánh giá cao người khác. Tôi cảm thấy bản thân ngượng và nhỏ nhen. Trong chatroom của tôi, tôi bức xúc yêu cầu Ba Bạt sau này không được gửi những lời bình luận khiến tôi có những cảm giác phức tạp, Ba Bạt liền đáp: Mọi người đều có quyền phát ngôn của họ. Đúng vậy, mọi người đều có quyền phát ngôn nhưng anh có thể không dùng nó mà. Tôi đáp. Thôi được, vậy thì thế này đi. Chia tay, chia tay. Sau đó liền gửi lời nhắn bảo Ba Bạt gửi lại cho tôi thứ tôi để ở nhà anh. Ba Bạt trả lời ngay lập tức, anh nói không muốn tôi buồn. Điều tôi thực sự

muốn thấy là sự cố gắng cứu vãn của anh, thế là tôi lại gửi một lời nhắn tiếp: Anh đừng có ở đó mà giả nhân giả nghĩa. Ba Bạt sốt sắng rồi, anh đã nói rất nhiều: Em nói đi, anh giả nhân giả nghĩa lúc nào chứ? Câu nói này khiến tôi cảm thấy bất an. Quả thực Ba Bạt không phải loại người giả nhân giả nghĩa. Thực tế là nhiều khi anh cho rằng không nhất thiết phải giả nhân giả nghĩa. Ngày hôm đó cả hai chúng tôi đều điên điên, anh gửi lời bình luận tới một người bạn trên trang thơ giang hồ: Sự việc thực ra sẽ càng ngày càng bị bết. Tôi liền điên cuồng chat trong chatroom. Tôi nhìn thấy một câu trong chatroom bình hoa. Có người nói: Bạn là một thanh niên rock, tôi mơ hồ thích rock, tuy nhiên tôi mơ hồ không biết rock là như thế nào. Vừa nhìn thấy câu nói này tôi liền khóc.

Lý Tiểu Thương ngồi bên tôi. Tôi đang lên mạng ở nhà anh. Lúc Lý Tiểu Thương nhìn thấy tôi gửi lời nhắn cho Ba Bạt liền hỏi: Em suy nghĩ kỹ chưa đây? Mặc dù em làm vậy anh rất vui mừng nhưng anh không muốn em buồn.

Hôm đó tôi không về nhà ngủ như mọi khi, tôi ở lại nhà Lý Tiểu Thương. Chốc chốc tôi lại chạy vào nhà vệ sinh lau nước mắt. Tôi không muốn Lý Tiểu Thương nhìn thấy tôi khóc. Bởi trong mắt anh, tôi là người kiên cường và quyết đoán. Tôi sao thế này? Tôi không thể kiềm chế được bản thân. Tôi và Lý Tiểu Thương cùng nằm trên giường, chúng tôi ngủ thiếp đi. Nửa đêm tôi tỉnh dậy, nhìn thấy anh đang ngồi bên cạnh bàn hút thuốc. Anh nói muốn ngồi yên tĩnh một mình. Tôi biết anh đang cố khống chế bản thân để không chạm vào tôi.

Tôi ngủ mơ màng tới sáng. Tôi hoảng hốt nhận ra Ba Bạt cũng đang bị dày vò. Tôi lại một lần nữa chìm vào giấc ngủ mộng mị, không biết mình làm vậy là đúng hay sai. Chiều tôi gọi điện tới công ty của Ba Bạt, tôi không biết nói gì, chỉ muốn nghe giọng của anh, muốn biết anh sống tốt không mà thôi. Giọng Ba Bạt trầm

lặng. Tôi liền nói: Em là Xuân Vô Lực đây. Anh trầm ngâm một lát, sau đó nói: Sao rồi? Anh... Tôi buột miệng: Chiều em tới tìm anh. Được thôi, Ba Bạt đáp.

Sau khi Ba Bạt hết giờ làm, tôi xuất hiện trước mặt anh. Trông anh có vẻ rất mệt mỏi. Thậm chí quần áo của anh còn bẩn thỉu, chẳng bóng mượt như trước. Chúng tôi cứ đứng như vậy khoảng một giây, sau đó tôi tiến về phía anh rồi ôm chầm lấy anh. Anh không động đậy, dường như anh vẫn chưa kịp phản ứng, thế nhưng anh vẫn vòng tay ôm eo tôi. Bọn mình làm lạnh đi. Tôi đề nghị. Em không biết tôi qua anh đã buồn và thất vọng thế nào đâu. Ba Bạt buồn rầu nói. Cả tôi qua anh không ngủ được. Ba Bạt nghiêm túc nhìn tôi đề nghị: Chỉ một lần này thôi đây. Lần sau nếu còn thế này thì không hay đâu đây. Tôi nói tiếp: Em cũng rất đau lòng, em thậm chí còn không dám đi về nhà một mình nữa, em ngủ ở nhà Lý Tiểu Thương. Ba Bạt ngạc nhiên: Lý Tiểu Thương? Tôi đáp, vâng.

Lý Tiểu Thương hỏi: Xuân Vô Lực à, em dùng loại nước hoa gì vậy? Có phải là lọ nước hoa màu đỏ không? Ngày hôm đó mùi nước hoa em lưu lại trên gối anh thật thơm, anh thích mùi này, rất ngọt. Trước đây em cũng từng lưu lại mùi thơm như thế.

Sau khi làm lạnh, chúng tôi không có gì khác biệt so với trước kia. Mọi tình này xem ra sẽ dây dưa kéo dài, nhưng không hề có sự ngạc nhiên bất ngờ và ảo tưởng trong đó. Tôi phát hiện Ba Bạt thực ra là người rất buồn chán. Lúc ngồi trên xe buýt với anh, tôi luôn là người chủ động khiêu khích: Sao anh không nói gì vậy? Anh thật nhàm chán, em chán quá. Thế nhưng sau khi việc xảy ra, tôi lại xin lỗi anh. Lúc xem phim cùng nhau, chúng tôi lại thân mật. Lúc về chúng tôi lại bắt đầu cãi nhau về việc tại sao không ăn sớm hơn một chút. Thực ra vẫn là một mình tôi cãi cò, Ba Bạt tức giận im lặng. Ngoài Lý Tiểu Thương ra, không ai có thể chịu được tính tâm trạng kỳ

quắc của tôi. Ba Bạt cũng ý thức được sự hỉ nộ bất thường của tôi. Đây có lẽ là tín hiệu bất mãn của tôi đối với mối quan hệ của chúng tôi.

Chúng tôi nhanh chóng chia tay thật. Lần này do anh đề nghị. Vẫn diễn ra ở chatroom. Chia tay trên mạng khiến người ta luôn có cảm giác không nghiêm túc và dễ dãi. Từ buổi tôi nhìn thấy lời nhắn lưu lại trên diễn đàn của anh muốn nói chuyện với tôi, tôi đã có linh cảm không tốt. Có lẽ sắp kết thúc rồi ư? Mấy ngày trước lúc gặp nhau chúng tôi cãi nhau một trận. Anh không phải là loại người có thể chịu được tính khí kỳ quắc của tôi. Lúc anh tiễn tôi tới ga tàu điện ngầm, tôi dường như còn chọc ngoáy anh gì đó, nói xong tôi thấy hối hận. Sắc mặt Ba Bạt tôi sầm, sau đó nói; Anh đi đây, đi thật đấy. Mấy ngày liền sau đó chúng tôi không gọi điện cho nhau. Tôi không ngờ lại nghiêm trọng như vậy. Nghiêm trọng tới mức chúng tôi phải rời bỏ nhau, từ đó không liên hệ với nhau nữa.

Tôi vào chatroom. Ba Bạt đang chờ tôi ở đó. Anh nhìn thấy tôi lên mạng, câu đầu tiên là: Anh không muốn tiếp tục yêu em nữa.

Hay quá. Anh thẳng thắn như em vậy. Cảm ơn anh Ba Bạt, bởi anh đã coi quãng thời gian chúng ta bên nhau là “yêu nhau”, việc này khiến em vô cùng cảm động. Điều này đối với em là một sự an ủi.

Tôi nói: Được thôi.

Được thôi. Được thôi. Được thôi. Tôi chỉ biết trả lời bị động như vậy. Trên thực tế nếu đã tới lúc không thể biểu đạt được, nếu đã có người đưa ra kết luận rồi, câu trả lời của tôi luôn là: Được thôi. Đúng vậy, như vậy cũng tốt, tôi còn có thể làm gì được nữa? Tôi còn có thể thay đổi được gì? Tôi một mặt che giấu sự bất lực của mình, mặt khác nhanh chóng đánh lên hai chữ “được thôi.”

Ba Bạt nói anh sẽ trả lại cho tôi thứ tôi để ở nhà anh, anh còn bảo tôi trả lại đồ của anh. Tôi nói: Được thôi. Đánh xong hai từ này toàn thân tôi mê m oạt, từ lúc đó tôi im lặng, không nói ra gì nữa.

Từ quán net về nhà, tôi đổ vật xuống giường, lúc dậy còn đánh vỡ một cái cốc. Chiếc cốc đó lại là chiếc cốc thủy tinh duy nhất tôi thích nhất, là quà tặng của một người bạn đã đi xe máy chục tiếng đồng hồ từ quê anh ấy mang tới tặng tôi. Nếu hôm nay không nói chuyện với Ba Bạt trên mạng, thì đây chắc là điếm báo chia tay với anh. Nhưng nếu sự thật xảy ra trong điếm báo trước, thì điếm báo trước còn có thể nói rõ điếu gì chứ? Tôi dọn đồ ng cốc vỡ, vứt vào túi ni lông rác. Sau đó tôi muốn đi vệ sinh nhưng lại ngại phải đi qua phòng khách, tôi lười biếng ng ngò i đái trong túi ni lông rác. Dùng những thứ xú ế để đây lại những thứ tốt đẹp trong quá khứ, đó là thái độ chuẩn xác biế t bao!

Đàm Di nói với tôi trên QQ: Em biế t không? Ba Bạt nói, đến cả kỳ hành quân của em không đúng ngày, em cũng nói cho anh biế t trước, còn cậu ấy thông qua anh mới biế t được.

01:27:16 Tiểu Tả nói với Xuân Vô Lực: Ít ra những lúc buồn còn có thể dùng vật chấ t bù đắp lại.

Có lý. Tôi không bao giờ còn tin rằng sự nhiệt tình có thể giải quyết mọi vấ n đề .

Tôi chẳng nói được điếu gì.

Đêm nào cũng mộng mị.

Năm mươi bốn tuổi, vào ngày mấ t đi thăm cỏ xanh, tôi đã hiểu ra một điếu, sau này trời định tôi sẽ mấ t đi từng người tôi yêu. Họ sẽ rời bỏ tôi với tốc độ nhanh như sắ m đánh không kịp bịt tai. Nhưng tôi không thể lùi bước, tôi không trở lại được.

Lần cuối cùng tôi gặp Ba Bạt, cũng chính là lúc tôi gặp Mát mẹ và Thanh Xuân. Họ sống cùng nhau trong một nhà. Tôi mang sách vở và quần áo tới chỗ Ba Bạt, lúc về lại xách quần áo và sách vở của mình. Ba Bạt mặc chiếc áo phong cổ tròn quen thuộc, chúng tôi thậm chí còn không nhìn nhau. Cùng lúc tôi nhìn thấy ba người tôi từng có quan hệ, họ cùng ở một căn nhà, đang cùng ăn cơm. Cảm giác này đúng là buồn cười, dường như họ đang thành lập “liên minh người bị hại” hay tổ chức gì tương tự. Tôi rất đói, nhưng không muốn ăn, chỉ muốn hút vài điếu thuốc. Tôi nhanh chóng bỏ đi, lúc sắp đi chẳng ai nói với ai cái gì, có khả năng họ cũng thở phào nhẹ nhõm giống như tôi. Thanh Xuân tiễn tôi ra cửa, anh nói: Sao em không chào mọi người một tiếng?

Không cần đâu.

Tên Ba Bạt vẫn nằm trên danh sách bạn tốt trên QQ. Nhưng chúng tôi không nói chuyện với nhau. Đầu của Ba Bạt thường xuyên tắm gội, một ngày kia đột nhiên sáng lên: Em quả nhiên không hề lạnh chút nào.

Sao nói vậy?

Có phải em đã làm tình với Tiểu Tả phải không? Lúc đó bọn mình vẫn chưa chia tay.

Đâu có.

Sự thật là thế nào thì vẫn là thế ấy thôi.

Tôi cảm thấy rất kỳ lạ, sao tôi lại trở thành một người bất lương vậy chứ? Trong quá trình trưởng thành, tôi thực sự đã trở thành người đến cả bản thân tôi cũng không biết ư? Tôi ngẫm nghĩ trên ghế đầu. Sự kinh ngạc ban đầu của tôi dần trở thành sự phẫn nộ, lần này sự phẫn nộ của tôi lớn hơn cả sự kinh ngạc. Tôi không hiểu

sao anh có thể ra kết luận như vậy. Ba Bạt, dù gì anh cũng đã nói rõ rồi, vậy em sẽ nói cho anh: Em tuyệt đối sẽ là người tốt như vậy. Sự thật là thế nào thì vẫn thế ấy thôi, nhưng nếu sự thật là những gì anh từng thấy, từng nghe thì em quả thực không biết sự thật là thế nào nữa. Sự thật là nhà bọn anh, sự thật, sự thật là nó không phải là nhà của em.

Tôi thấy lòng hoang mang khó tả, tôi chạy ra ngoài gọi điện cho Ba Bạt. Khi nghe thấy giọng nói buồn bã của anh, tôi đột nhiên vô cùng nhớ anh. Nói được một tí tôi òa khóc, tôi cũng không biết mình nói gì nữa, nhưng tôi vẫn muốn nói thêm một chút, muốn kéo dài thời gian cúp máy. Có lẽ vì chuyện này mà tôi mới có cơ hội gọi điện cho anh. Tôi mới có thể nghe thấy giọng nói của anh.

Ba Bạt cũng nói gì đó, ý như thể tôi không cần phí sức giải thích gì cả, dù gì... Anh nói rất đúng. Nhưng tôi vẫn muốn giải thích rõ ràng. Tôi muốn tới chặt vãn Tiểu Tả. Tiểu Tả bị tôi ép tới cùng, anh thốt lên, nếu ngày hôm đó anh chủ động muốn xảy ra chuyện gì đó với em, thì em có từ chối không?

Tôi lập tức bình tĩnh trở lại. Tôi nói: Xin lỗi, Tiểu Tả. Đó là vãn đề của em. Đúng vậy. Nếu như ngày hôm đó Tiểu Tả kiên trì muốn làm tình, tôi chắc chắn sẽ không từ chối. Tuy việc này chưa xảy ra, nhưng cảm giác của Ba Bạt là đúng.

Tôi tự lấn trớn bản thân bằng cách không lên mạng, tôi không muốn nhìn thấy bất kỳ lời nhắ n nào. Nhưng tôi vẫn nhìn thấy Ba Bạt nói anh không muốn hiểu bất kỳ ai, bởi bất kỳ ai anh hiểu đều xa u xa. Một người tốt hay xa u không nằ m ở chỗ phẩm chất, tình cảm, đạo đức... Con người có thể tốt ở một số việc nào đó, nhưng một người không thể nào tốt hoàn toàn. Một người tốt hay xa u đều không quan trọng đối với người khác. Dẫn dắt người ta sống là sự kiện, hoàn toàn không phải là kết luận nào đó, kết

luận không đáng tin, tôi không ra kết luận. Toàn những chuyện vụn vặt, nên làm gì thì làm nấy, nên tốt thì tốt, nên xấu thì xấu. Tôi nói đề u là câu trần thuật, đối với anh hay đối với người khác, em đề u không có cảm giác nào khác. Em nói ra một chuyện, sai thì anh phản đối, sự việc này nên kết thúc. Một sự việc liên đới tới một sự việc khác hoặc phát triển nghiêm trọng lên, thì nói rõ vào lúc này vào thời điểm này, anh không có ý nghĩa gì. Tốt nhất là không có gì đáng nói, nếu anh còn muốn nói gì đó, cũng là toàn chuyện vụn vặt. Đừng lấy thứ gì đại loại như chủ nghĩa hư vô để nói một người, tôi chính là kiểu vô nghĩa như vậy.

Mấy ngày sau Ba Bạt gọi điện cho tôi. Anh nói: Em cần suy nghĩ lại, những việc trải qua trước đây của em phần lớn đề u là vấn đề của bản thân em. Em không nên chỉ trách người khác, em cần suy nghĩ về những việc đã từng làm của mình. Câu nói này khiến lòng tôi nhói đau. Tôi găng không dập máy, cố nghe xong điện thoại của Ba Bạt.

Tôi đứng ở đường phố Bắc Kinh, may mà không quá lạnh. Cũng không rét căm căm như lời đồn đại của Đại Lục nói.

Tôi nay ở quán bar. Tôi đã lâu không tới quán bar rồi. Tôi uống rất nhiều rượu. Trong thời gian ở đó có hai người bạn của họ tới chỗ tôi. Họ đề u là dân sáng tác thơ. Họ có rất nhiều tên, những người sáng tác thơ đề u biết nhau. Họ tới rồi, chúng tôi lại gọi rượu uống. Còn gọi một loại trà nữa, trà đó rất ngon. Tôi có cảm giác trong loại trà này có mùi vị thời thơ ấu.

Lúc đó tôi nhớ tới tình cảnh tôi và Tiểu Đình hút thuốc nói chuyện trong hành lang, rất vui vẻ, tuy rằng cả hai chúng tôi không có tiền. Tôi đang nghĩ tôi nhất định phải sống qua ngày đoạn tháng. Tôi muốn có tiền, bởi có tiền thì có thể tới Thiên Tân tìm Đàm Di và các bạn của anh ấy. Bởi vì có tiền có thể tới Hàng Châu

chơi. Bởi vì có tiền thì có thể đi trung tâm thương mại mua những loại quần áo tôi thích. Bởi vì có tiền thì có thể làm tập san của tôi, bởi vì có tiền thì có thể tới Tân Đông Phương học tiếng Anh thi Toefl. Bởi vì có tiền thì có thể lên mạng cả ngày, tôi nhất định sẽ sống buông thả, nhất định sẽ buông thả.

Tôi cúi đầu uống rượu. Lòng tôi trĩu nặng. Nhớ tới Ba Bạt, tôi thực sự không biết điều gì đã dẫn tới kết cục chia tay của chúng tôi, tôi bất giác muốn khóc. Tôi trốn vào nhà vệ sinh, trong đó bản thủ vô cùng, hai giọt nước mắt rơi xuống. Sau đó tôi lau khô nước mắt, tự nhủ phải nén đau thương.

Buổi tụ tập kết thúc, họ cho tôi tiền đi taxi. Điều này càng nung nấu lòng quyết tâm sống buông thả của tôi. Tôi đang nghĩ nếu lần sau lại đi chơi, tiền đề là tôi phải có tiền bắt xe về nhà hoặc có chỗ để ở. Sáng tác thơ là tinh thần, cuộc sống là vật chất. Tôi và rất nhiều đồng chí của họ đã làm lẫn lộn hai thứ trên. Sự đảo lộn vị trí hoàn toàn khiến cuộc sống của chúng tôi treo lơ lửng. Một ngày nay tôi chỉ muốn giải quyết vấn đề này. Kỳ lạ thật, tâm trạng của tôi bình thản vô cùng, mọi xúc nối trong chớp mắt đã tan biến hết, có lẽ một giây sau đó sẽ xuất hiện, nhưng hiện giờ đã biến mất...

Tôi ý thức được một vài vấn đề của mình. Thời gian này tôi dùng để giải quyết vấn đề. Chúng tôi viết lách trong bóng tối, chỉ có nhẫn nại và kiên trì.

Thơ ca vốn rất quan trọng, nhưng nhất định phải có thứ gì đó còn quan trọng hơn cả thơ ca. Tôi đang tìm thứ quan trọng hơn này. Tôi vẫn không ăn cơm thì làm sao, anh sợ tôi bị chết đói ư? Tôi vẫn tuyệt vọng thì làm sao, anh sợ tôi sa ngã? Tôi vẫn vô tình vô nghĩa thì làm sao, anh sợ tôi không có bạn bè ư? Tôi vẫn liên tục hút thuốc thì làm sao, anh sợ tôi bị ho ư? Tôi vẫn không về nhà lúc trời đã khuya

đây, anh sợ tôi ngủ trên đường phố ư? Tôi vẫn chỉ mặc đồ lót thì làm sao, anh sợ tôi bị lạnh cóng ư? Tôi vẫn hàng ngày ngủ li bì trên giường đây, anh sợ tôi quên mất lý tưởng ư? Tôi vẫn không biết ý nghĩa của cuộc đời đây, anh sợ tôi rơi vào triết học ư? Tôi vẫn không vào được mạng thì sao đây, tôi vẫn luôn như vậy. Tôi vẫn muốn kết bạn rộng rãi đây, anh sợ tôi không còn dung mạo đẹp đẽ ư? Tôi vẫn hàng ngày điên cuồng đốt thuốc đây, anh sợ tôi biến thành người đá ư? Tôi vẫn tiếp tục thế này đây, anh sợ sẽ không có tiền đồ giống như tôi ư?

Dường như từ trước tới giờ tôi chưa từng trải qua tuổi trẻ. Đường như tôi đã trưởng thành từ lâu rồi, nhưng không biết việc đời, sống trong thế giới tưởng tượng của bản thân, quyết không đơn thuần. Những người nói tôi đơn thuần sai hết, tôi chỉ là ngây thơ chứ không đơn thuần.

Lên mạng

Vào chatroom

Tới chỗ Xuân Thụ

Vào thơ giang hồ

Trận chửi, hi vọng, thất vọng

Bị quan, tuyệt vọng, hi vọng lần nữa

Tình bạn, phản bội, tình bạn mới

Hiểu nhầm, từ chối, loanh quanh

Cảm thấy bản thân như một người ngốc, luôn làm tổn thương người khác.

Chương 9: Anh đã quên

Anh đã quên

Phong cảnh đẹp đẽ trên con đường đó ư

Anh đã quên

Anh sống ở hành tinh cô độc xoay quanh mình

Anh đã quên

Sự khác biệt một ngày và hai ngày, sự khác biệt hôm qua và hôm nay

Anh đã quên

Anh không làm sao để thực hiện giấc mộng đẹp anh sẽ ngửa đầu cười to mà rời đi

Anh đã quên

Người đồng cảm với anh ở một hành tinh khác

Đột nhiên nước mắt chứa chan

Xuân Thu “Tặng cho những trái tim trẻ trung

mà nhô n nháo”

1

Sau khi chia tay với Ba Bạt xong, mất một khoảng thời gian tôi vẫn chưa bình tâm trở lại. Tôi bắt đầu rảnh rỗi là hút thuốc, tôi không còn hay hút tàu nữa. Tôi nhớ ra rồi, đúng là lúc này tôi đã

nghiện thuố c. Tôi bắt đầu hút thuố c hàng ngày, không ngủ được, có quầ ng mắ t, khuôn mặt tiề u tụy thậm tệ. Mặc dầ u trông tôi vẫn giồ ng người, nhưng thực ra đã phát điên từ lâu rồi. Bạn bè tôi đa phầ n đề u rấ t vui mừng vì tôi đã chia tay với người yêu. Lý do của họ là tôi không phải là người có thể yên tĩnh trở lại, người giao thiệp với tôi càng nhiề u càng tồ t, có thể giúp đề phong phú thêm sự từng trải. Họ đề u khuyên tôi: Xuân Vô Lực à, đừng suy nghĩ nhiề u nữa, ngủ một giấ c là xong thôi mà. Vậ n đề ở chỗ tôi không ngủ được. Quan hệ giữa tôi và Lý Tiểu Thương không được cải thiện lên chút nào chỉ vì tôi tạm thời độc thân. Sự theo đuổi sồ sàng của Lý Tiểu Thương khiế n tôi càng buồ n thêm. Tôi thường xuyên đờ đẫn khi nghĩ tới một người, hể cảm thấ y vô vị không biế t phải làm gì cho tồ t. Học tiể ng Anh cũng không học được, nhưng ngược lại sáng tác được rấ t nhiề u thơ. Thẩm Hạo Ba nói chỉ câ n tôi đau lòng sẽ sáng tác được nhiề u tác phẩm hay. Không hiểu có phải chử tôi không nữa?

Tôi quyề n luyề n nhà của tôi. Chỉ ngồ i lì trong phòng, tôi mới cảm thấ y tự do. Tôi thường cảm thấ y như đang sồ ng trong phim. Tôi vừa là đạo diễn, diễn viên và người xem. Không gian của tôi là phòng của tôi, sân nhà tôi, đường cái bên ngoài (không có xe buýt) và con đường từ nhà tôi tới ven hồ . Đây giồ ng như là bí mật của tôi, vừa là căn cứ địa của tôi.

Tôi quay lại tụ hội với nhóm Thanh niên văn học. Họ gọi, tôi đi ngay, sau đó lại vay tiề n để bắt xe về nhà. Chỉ khi nào một nhòai, tôi mới lên giường. Đôi khi tôi cũng suy nghĩ về việc làm sao để lừa tiề n, sau này đã chứng minh việc này rấ t khó. Một khi đã gắ n với hiện thực, cách nghĩ của tôi lại thay đổi. Thậm chí tới cả can đảm lừa tiề n, tôi còn chẳng có. Tôi luôn nghĩ sẽ tồ t lên thôi, sẽ tồ t lên thôi, bây giờ không sao đâu. Có lẽ có một ngày nào đó, tôi sẽ có rấ t nhiề u, rấ t nhiề u tiề n, lúc đó tôi có thể giúp đỡ những người

giống như tôi bây giờ. Tôi sẽ không chờ đợi họ mở miệng cần tiền, tôi sẽ chủ động cho họ.

Tôi rất thích ảo tưởng. Tôi đang nghĩ nếu như tôi có năm ngàn tệ, thì tôi sẽ dùng hai ngàn năm trăm tệ để tiêu hoang phí. Còn lại tôi sẽ làm một tập thơ để tặng miễn phí cho những người bạn thích thơ của tôi, hoàn thành mong muốn ra một tập thơ hậu 80. Nhưng lúc này tôi không có tiền, tôi phải làm gì để kiếm tiền đây? Thời gian trôi đi nhanh như vậy, mọi thứ sẽ phát triển nhanh chóng với tốc độ điên cuồng không thể dự báo trước, có một vài thứ sau khi mất đi mới biết trân trọng, có lẽ là do thời gian dần trải trên kính lọc rõ ràng hơn chẳng. Mọi thứ đều đã dần dần lên, thực ra mọi thứ vẫn chỉ là vẻ bề ngoài mà thôi. Có ai nhớ được sự ấm áp khi cơn gió đêm tháng mười một ở Bắc Kinh thổi qua mặt? Có ai bắt lòng đứng ra chứng minh tôi đã từng có lý tưởng thần thánh? Chờ đợi mùa thu, nó sẽ cùng với ký ức dập dềnh trong mọi góc ngách trống rỗng trong não, cùng nhau nhớ lại chuyện cũ, giai điệu tự động nổi lên, đi kèm với tâm trạng chua xót và sự hoảng loạn, vừa đau khổ vừa ngọt ngào.

Tôi thậm chí còn hư cấu nên hình tượng người đàn ông mạnh mẽ. Anh ấy có tuổi thơ đau khổ, tuổi niên thiếu u u buồn, tuổi thanh xuân tự phẫn đã u, hiện giờ anh vẫn trẻ. Anh giống như người bù đắp mọi khiếm khuyết của tôi trong mọi lĩnh vực từ đó mà rơi từ trên trời xuống. Người tôi ảo tưởng đang nói với tôi: Đừng nghe nhạc nữa. Anh muốn đối thoại với em. Hôm nay em không có tinh thần như lần trước gặp anh. Anh có thể cảm nhận được sự mệt mỏi của em. Tim em đập rất mệt. Em đang tiêu hao sự nhiệt tình và sức mạnh của bản thân, nếu cứ tiếp tục như vậy, có lẽ một ngày nào đó thượng đế sẽ thu hồi mọi tài hoa của em. Không còn phải tham gia những buổi tụ họp vô vị, không cần phải làm tình hay thậm chí chỉ tiếp xúc với những người không thành công, không cần phải lên

mạng hàng ngày, anh cảm thấy năng lượng của em sẽ tiêu tán và biến mất trong từng giây từng phút.

Tôi biết sự thông minh của anh ấy, nhưng tôi không lạnh mà run. Tôi là người theo thuyết vô thần. Thượng đế, thượng đế là ai? Lên mạng, đọc diễn, sáng tác thơ, nghe nhạc, đều là những việc tôi thích làm, những việc đó thậm chí là cuộc sống hàng ngày của tôi. Không làm những việc này, tôi còn có thể làm gì được chứ?

Anh hỏi: Em có tin vào kỳ tích không?

Tin.

Tại sao?

Chẳng tại sao cả. Những người không tin vào kỳ tích, mãi mãi sẽ không thể hiểu được sự tuyệt diệu của cuộc đời.

Vậy tự do là gì?

Tự do chính là bạn có quyền lựa chọn. Nhưng tôi càng tin hơn, một người lạnh lùng vô tình cuối cùng cũng sẽ bị hủy diệt hoàn toàn.

Hôm nay tôi vẫn cảm thấy cô độc, một vài ý tưởng không tài nào tinh táo nổi trong đầu tôi.

Tôi cứ ở tùy tiện như vậy, nghe nhạc, chẳng có việc gì, chờ đợi thời gian trôi qua. Nghe nhạc, nghe Ska, thỉnh thoảng vớ lấy chiếc gương con kiểm tra màu son. Đúng vậy, thưa các quý ngài, tôi đang chờ đợi được tụ tập. Tôi nay tôi muốn có một buổi dạ hội điên loạn, tất cả mọi người nhảy suốt đêm cũng không thấy mệt.

Họ gọi điện bảo tôi tới một nơi, tôi đi ngay. Có lẽ có thứ gì để ăn, ít nhất cũng có rượu uống. Cầu tử cũng ở đó. Tôi mặc chiếc áo khoác bò màu vàng, bên trong là chiếc áo sơ mi xếp li. Tôi đang len vào

chỗ Cầu tử ngô ì, bởi thật may mắn đang tro ng một chỗ. Tôi cảm thấ y chỉ có tôi ngô c nghệ ch, được ngô ì giữa bạn bè vẫn có cảm giác an toàn hơn.

Người đàn ông ngô ì cạnh Cầu tử bảo tôi ngô ì cạnh anh ta. Tôi đành phải ngô ì cạnh, tôi quan sát anh ta một lát. Đó là người đàn ông trung niên khoảng chừng ba mươi tuổi. Lúc ăn cơm, chúng tôi bắt đầ u liế c mắ t đưa tình. Có người gọi anh ta là “thầ y”, họ nói anh là người làm ăn, tồ t nghiệp đại học, rấ t giàu. Tôi luôn chẳng có khái niệm về người giàu, cũng chưa từng nghĩ tới việc theo đuổi họ. Người đàn ông bên cạnh nói: Tiề n khó tiêu quá. Thề thì cho em một chút có được không? Tôi đùa. Ý hay đầ y. Anh ta bắt đầ u cười, giả vờ móc túi. Được thôi, em chỉ đùa thôi mà. Thật đầ y. Anh nhìn tôi, nói một cách nghiêm túc: Em câ n, anh sẽ cho, em câ n bao nhiêu? Tôi vừa chuẩn bị nói bao nhiêu thì phát hiện mọi người đầ u đang để ý tới cuộc đố i thoại giữa hai chúng tôi. Tôi liề n chố ng chề : Không câ n, không câ n, rút tiề n trên bàn là chuyện không hay ho gì, đầ ng thời còn thể hiện em không có tồ chấ t.

Nói chuyện một lát, tôi định về nhà. Người đàn ông cũng muố n đi với tôi. Tôi nói: Em vẫn còn chưa biế t tên của anh. Lúc sắp đi tôi liế c Cầu tử một cái, tôi nghĩ anh ta hiểu tôi. Nế u đố i là anh, tôi cũng sẽ hiểu.

Xuố ng câ u thang, anh ta đi tới trước một chiế c taxi nói: Lên xe đi!

Anh có xe thật à?

Đúng vậy. Đây là lái xe của anh. Bọn mình đi Hô ng Kông đi. Anh chỉ vào người ngô ì trước vô lăng giới thiệu.

Tôi cảm thấ y hơi kỳ, vội lắ c đầ u.

Sau này anh ta trở thành “thân tượng” của tôi. Anh không biết tôi chỉ gọi họ của anh, giống như cách xưng hô với những vĩ nhân “Mao”; “Chu”... vậy. Anh giống với Lý Tiểu Thương, đều giống như nhân vật hư cấu của tôi.

Tôi chú ý tới một chi tiết nhỏ, trong xe mở bài hát rất cổ lỗ, buồn buồn ai oán, chẳng hợp với không khí chút nào.

Xe quả thực đi tới đường Hồng Kông, chúng tôi ở lại một lát trên đỉnh núi. Tôi ngấm nhìn ánh đèn phía dưới, thấy chán nản. Em tin vào kỳ tích không? Em tin. Tại sao lại tin? Không biết. Mặc dù tôi biết kỳ tích luôn không rơi vào đâu tôi. Nhưng tôi vẫn tin, tôi nguyện thất vọng một ngàn lần, cũng vẫn tin vào sự tồn tại của kỳ tích. Tin vào kỳ tích, đó là một loại tín ngưỡng, một loại tín ngưỡng thừa nhận tình cảm của nhân loại. Những người không tin vào kỳ tích, vĩnh viễn không thể hiểu được cái đặc sắc của cuộc đời.

Người đàn ông ảo tưởng này đã hài hòa được một bộ phận mục tiêu của tôi: Thông minh, có ý chí kiên cường, được sinh ra sau khi đã bị đặt ở chỗ chết. Nếu chúng tôi là Punk, anh sẽ là một Punk lớn. Tôi hi vọng một ngày nào đó đi trên đường, chúng tôi nhìn nhau, anh sẽ chạy về phía tôi; sau đó chúng tôi không nói gì, anh nắm tay tôi. Chúng tôi chạy thẳng tới Sogo mua chiếc áo da màu đỏ đỏ. Anh khen tôi mặc màu đỏ rất đẹp, bởi màu đỏ là màu máu. Anh nói mặt tôi thiếu sắc máu, khi nhìn cảnh sắc xung quanh đã biến thành màu vàng. Từ đó xem ra tôi vào vận, tôi có thể lên mạng ở nhà, anh quan tâm tới cuộc sống của tôi. Tôi không còn phải sợ cô độc nữa, anh là cứu tinh của tôi. Tôi luôn muốn gặp được người như vậy, cho dù có phải bán linh hồn cho ma quỷ cũng kệ. Tình yêu không đáng một cái cớ, trừ phi đó là phương dùng hành động chứng minh tất cả. Nếu bạn nhận được thông điệp cuối cùng, là một chiêu bài hay một cái hạn để chết, có lẽ bạn cũng nên nhắm mơ giống tôi, chờ đợi một người yêu mình vừa có tiền vừa đẹp trai.

Nhưng “anh” thực sự tồn tại ư? Tôi ngồi trong nhà, vừa nghe “tín ngưỡng đau khổ” vừa hút thuốc, cảm thấy mình đúng là một con điếm. Nhưng tôi không tự thuyết phục nổi rằng mình lừa dối để lừa tiền, từ trong sâu thẳm trong xương tủy, tôi rất thanh cao. Tôi chỉ đang chờ đợi một người nắm lấy tôi, cứu tôi ra mà thôi.

Thieu đồ t giống như lửa, bỏng tay giống như băng.

Tôi phát hiện một bao thuốc “Hồng Trung Hoa” hôm đó anh để lại trong cặp sách của tôi. Tôi lấy ra hút vài điếu. Nếu như có tiền... việc đầu tiên tôi làm sẽ là tới trung tâm thương mại mua quần áo. Anh thấy đấy, em đúng là người không theo đuổi gì.

Anh hỏi có biết tại sao anh thích em không? Bởi vì anh cảm thấy chúng ta là cùng một dạng người. Điều này khiến anh mê mẩn.

Tôi nhắc anh tốt hơn hãy tránh xa tôi một chút. Tôi lựa chọn hình thức để lại lời nhắn, tôi sợ đối thoại trực tiếp với anh. Tôi đã nảy sinh tâm lý sợ hãi đối với anh. Tôi sẽ không trở thành người anh mong muốn, tôi chỉ luôn mong mỗi mình là thể hệ sau vô danh tiêu t. Tôi không biết anh có nghe thấy lời nhắn của tôi không, anh không còn liên lạc với tôi nữa. Từ đó trở đi, tôi không còn gặp lại anh nữa. Làm xong mọi việc, tôi nhớ tới những từ đại loại như “nhân cách” “độc lập” “không sợ cường bạo”... Tôi thấy mình vĩ đại hơn.

Không giấu gì các bạn, tôi thậm chí còn nghĩ tới nhân vật trong tiểu thuyết Cổ Long. Thực ra, tôi chẳng qua cũng là một ngụy Punk mà thôi.

Mãi tới nửa năm sau, tôi mới tìm được cơ hội hỏi một trong số những người có mặt tại hiện trường. Tôi nói mọi chuyện đã trở thành quá khứ, rất nhiều chuyện tôi đã quên rồi, nhưng tôi vẫn muốn hỏi những điều anh ấy nói lúc đó là thật ư? Hoàn cảnh của anh cũng là thật sao? Tin tôi đi, tôi thực sự đã không còn để ý nữa. Tôi chỉ

muôn hỏi xem, một thời gian dài sau khi biết đáp án tôi vẫn nghi hoặc liệu đây là sự thật. Sự thật là gì? Sự thật chính là cảm giác kỳ lạ của tôi ở nơi đây lúc này.

Tôi nói với Đàm Di tôi muốn ra ngoài chơi hai ngày. Anh gợi ý hay là tới Thiên Tân chơi với anh. Anh lập tức rao tin trên diễn đàn: Tin vui của nhà thơ nam độc thân Thiên Tân – Nhà thơ nữ xinh đẹp nổi tiếng Bắc Kinh Xuân Vô Lực sắp tới Thiên Tân rồi.

Tôi không mang quá nhiều đồ, chỉ mang mấy chiếc quần chíp, dung dịch bảo quản kính áp tròng và một lọ nước hoa. Đàm Di và một vài nhà thơ Thiên Tân đón tôi ở trước cửa quán KFC gần ga tàu. Có một vài nhà thơ khen: Xuân Vô Lực còn xinh hơn trong ảnh. Đàm Di chỉ cười không nói gì, trông anh rất thanh tú, ánh mắt đa tình nhưng nhạy cảm. Đàm Di giống như cây lô hội xanh mướt. Sở dĩ đã ăn trưa nên mọi người đều uống hơi ngà say, họ quyết định đi dạo bên sông. Đàm Di và tôi ôm ấp nhau nhưng mọi người không cảm thấy lạ. Họ đều giải thích rằng Đàm Di hiền lành “Nữ thanh niên văn học” đều sẽ làm vậy. Điều này cũng phản ánh phiến diện rằng Đàm Di thích tiếp xúc với phụ nữ, không giống với phần đông mọi người.

Buổi chiều lại có mấy nhà thơ nam tới, trong đó còn có em họ của Đàm Di là Hoa Vừng. Điều này mãi sau này tôi mới biết. Trên đường phố đâu đâu cũng thấy bài hát mới của Châu Kiệt Luân. Hoa Vừng rất trẻ, rất gầy giống như một đứa trẻ vậy. Anh khiến tôi ngỡ ngàng. Lúc đi xe buýt Hoa Vừng cứ đứng khiến tôi tò mò, tuy nhiên anh giống trẻ con chứ không phải là Punk. Giống như trước đây Lý Tiểu Thương đã từng nói rất đúng rằng, Punk là bẩm sinh, không phải là Punk bẩm sinh thì cho dù có nghe hàng trăm đĩa Punk cũng chẳng có tác dụng gì. Xem ra thì dường như Punk là một yêu cầu nhọc nhằn.

Hoa Vừng luôn hát bài “Hiện tượng thất thập nhị biến” của ban nhạc “Ân hoạn”: Trước đây anh là một người yêu cuộc sống biết bao, nhưng hiện tại lại mất niềm tin vào cuộc sống; Trước đây anh là một người thành thật biết bao, nhưng hiện giờ lại trở nên ngụy tạo; Trước đây tôi từng là người thuôn khiếm khuyết biết bao nhưng bây giờ lại trở nên hạ lưu vô sỉ. Tôi sao vậy? Tôi sao vậy? Tôi sao vậy? Tôi không có khả năng để thích ứng với xã hội này, xã hội này sẽ thay đổi tôi; Tôi không có khả năng để thay đổi xã hội này, tôi sẽ bị xã hội này nuốt chửng. Tôi thay đổi! Tôi thay đổi! Thay đổi! Thay đổi! Khi xã hội này thay đổi tới mức không giống một xã hội nữa, thì tôi sẽ thay đổi không phải là người nữa. Hoa Vừng còn hát bài hát mới của nhóm Bàn Cổ: Báo thù thay Trương Chí Tân, báo thù thay Ngô La Khắc.

Còn tôi đang nghĩ về bài hát “Hoa nhi và thiếu niên”: Mùa xuân tới đây đón hoa xuân nở, cô gái trẻ trung đắm lên cây cỏ, anh trai bé nhỏ tay trong tay tới. Đón hoa xuân nở tỏa hương ngàn dặm, lòng em gái gọn sóng. Anh trai à không dứt được dây tình. Hoa mẫu đơn Dương phạm nở rộ Ngân sơn, không hiểu đóa hoa nào nở đẹp nhất...

Hoa Vừng nói anh thích nhất ca khúc “Áp lực” của Ân hoạn. Anh cảm thấy ban nhạc Ân hoạn và Bàn cổ cùng một chiến tuyến, không có sự phân chia cao thấp, nhưng nói thế cũng không chính xác lắm, điều quan trọng là: Phải quyết tâm đấu tranh tới cùng. Nhưng họ chẳng làm gì, ứng vào câu nói: “Đàm luận việc binh đao trên giấy”.

Sau này chúng tôi tới nhà nhà thơ Từ Giang ăn cơm. Sau đó lại xuất hiện mấy nhà thơ nữa, trong đó có Lý Vĩ, tôi nói với anh bằng đúng câu nói của anh: Từ mắt tôi chảy ra không phải là nước mắt/ Mà là mưa đá/ Đánh vào thế giới này sau đó add vào diễn đàn của tôi. Tôi còn nói lên đầu tiên đọc bài thơ này, tôi cứ nghĩ là do Lý Á Vĩ viết. Câu thơ đầy khiên tôi nghĩ tới Ba Bạt trong sự hoảng hốt.

Ăn xong cơm chúng tôi lại tới nhà một nhà thơ khác, có người nói ngày 14 tháng 2, Thiên Tân có buổi biểu diễn của Vương Lỗi, Thôi Kiện và Mộc Suy Qua. Tôi nói có thời gian nhất định sẽ tới xem. Buổi tối mọi người bắt đầu tìm khách sạn cho tôi. Vào buổi tối khí trời trong lành mát mẻ. Chúng tôi hỏi rất nhiều khách sạn, đi khắp nơi, chúng tôi giống như trong bài hát “Thiếu niên đi nhiều” vậy, nhưng những khách sạn đó không còn phòng trống. Cuối cùng chúng tôi tìm thấy một nhà trọ có thể coi là sạch sẽ trong đại học Nam Khai. Trời lạnh khiến chúng tôi run rẩy. Mọi người vào phòng tôi nói chuyện một hồi, hút mấy điếu thuốc, còn mở ti vi nữa. Hoa Vừng và tôi ngồi trên đất, Đàm Di và một vài người khác ngồi trên giường.

Tôi phát hiện Đàm Di có chút gì đó không tập trung, Hoa Vừng xem ra tinh lực sung mãn. Anh thuộc loại thiếu niên vừa hướng nội lại vừa nhiệt tình. Đàm Di giống như bị hiềm gì đó không nói năng gì. Tiền họ về, nhìn thấy họ biến mất trong hành lang. Tôi đóng cửa kéo rèm, hơi buồn nhưng vẫn nhanh chóng chìm vào giấc ngủ, giường rất mềm.

Ngày hôm sau tôi bị đánh thức bởi tiếng gõ cửa, tôi vội vàng mặc áo khoác. Đàm Di xách một túi đồ ăn sáng MacDonald tới, trong đó có nước cam, khoai tây chiên và cánh gà cay. Tôi hơi bất ngờ. Ăn sáng thôi! Hôm nay anh mặc chiếc áo comple khoác ngoài kẻ ô nhỏ và chiếc quần nhung màu nâu, khiến người khác nghĩ ngay tới khí chất của anh: Ngăn cách, gặp hoàn cảnh nào cũng thích ứng, u buồn.

Tôi chui vào chăn, nói, em ngủ thêm chút nữa đây, anh cứ ngồi tự nhiên nhé. Đàm Di ngồi xuống bên cạnh tôi. Tôi ôm cánh tay anh, ngủ mơ màng được một chút. Xuân Vô Lực à, em ăn nhanh đi, không ăn sẽ nguội mất. Anh khẽ nhấc. Thế anh ăn sáng chưa? Chưa. Vậy thì cùng ăn luôn.

Ăn sáng xong, Đàm Di bắt đầu thơm tôi. Tôi nhìn thấy đôi mắt dài và cái miệng dịu dàng của anh. Khuôn mặt anh mang ánh sáng buổi sáng. Lúc chúng tôi làm tình, những nhà thơ Thiên Tân vẫn chưa tỉnh dậy. Tôi phát hiện làm tình xong, ánh mắt của Đàm Di càng tôi hơn. Chúng tôi nằm trên giường, rèm cửa đã được vén cao. Ánh nắng buổi sáng rọi vào phòng qua cửa sổ, tôi không kìm nổi vươn tay về phía ánh sáng: Em thực sự muốn nằm được thứ gì đó. Lúc tôi đang nói câu này, liền cảm thấy đến cả lời đang nói ra, tôi cũng không nắm bắt được. Đàm Di bổ sung thêm: Mong rằng như ánh nắng, em sẽ không nắm bắt được.

Hôm nay các nhà thơ khác không tới, Đàm Di đi dạo cùng tôi ở Thiên Tân. Chúng tôi đi trên đường, nhìn thấy một cửa hàng bán váy cưới, tôi bỗng nhiên nhớ tới câu nói Tiểu Tả dạy tôi: Anh có một cảm giác mạnh mẽ muốn sống mãi cùng em – Milan Kundera. Đàm Di cười vui vẻ. Tôi liền nói tiếp: Chúng mình kết hôn đi. Câu này do ai nói nhỉ?

Allen Ginsberg. Tôi thực thà trả lời anh. Một lát sau, tôi lại làm bà một mình: Chúng mình kết hôn đi. Đàm Di nghe thấy, anh hỏi: Câu này ai nói?

Tôi cười nhả nhả đáp lại: Xuân Vô Lực nói.

Được thôi, chúng mình kết hôn đi. Đàm Di nói tiếp.

Hả? Tôi sợ người hỏi lại: Anh nói thật đấy chứ?

Đúng vậy. Hai năm nữa anh sẽ lấy em. Đàm Di nắm chặt tay tôi.

Thật ư? Em thực sự rất vui. Đây là chuyện có ý nghĩa nhất đã từ lâu lắm rồi em mới được trải nghiệm đấy.

Tôi đột nhiên phất n khích hấn lên: Chờ đã, em muốn tặng anh một món quà. Tôi giở cặp sách, lôi ra một lọ nước hoa, sau đó nhấc n vào tay anh: Tặng anh đây y!

Đàm Di đón lọ nước hoa màu đỏ từ tay tôi.

Nào, xúc một chút thôi!

Tôi vớ lấ y lọ nước hoa xịt thật mạnh vào anh.

Tên của loại nước hoa này là tồ c độ, tồ c độ chính là sức mạnh.

Anh cũng tặng em một thứ gì đi chứ. Tôi yêu câ u Đàm Di.

Trên con phố nhỏ phố n hoa bình thường này (Thiên Tân có rấ t nhiề u những đường phố như vậy, tôi yêu những đường phố này), chúng tôi ngắ m nghĩa hồ i lâu, cuối cùng anh cũng mua cho tôi một chiế c nhẫn nhựa màu da cam, phía trên in hình một con mèo nhỏ. Tôi luôn thích những thứ nhỏ bé xinh xinh này, rấ t nhiề u chuyện tôi đã quên, chỉ có những thứ vật chấ t này mới tồ n tại, nhắ c nhở tôi về những việc đã qua. Tôi đeo chiế c nhẫn lên ngón tay, nó quá bé, tôi đành phải đeo vào ngón út bên tay trái. Chiế c nhẫn mút chặt vào da.

Anh nói tới thuồ c lá thơm Bạch Vạn, anh nói hôm nay giồ ng như mùa xuân.

Ngày hôm đó tôi tới Thiên Tân. Không phải thời gian mong muốn nhưng địa điểm thật tuyệt. Khiế n tôi nhớ tới lầ n đầ u tiên tới Thiên Tân, đó cũng là một ngày mùa đông. Điểm khác biệt là hai người bạn tôi gặp (không phải bạn trên mạng, lúc đó tôi không lên mạng) là người chơi nhạc. Họ dẫn tôi tới một con phố nhỏ, ăn tạm bợ một bữa.

Cái lợi của mạng chính ở chỗ chúng ta có thể mặc sức hoài cổ hoặc mở ra tương lai. Thiên Tân là thành phố tôi tương đối thích, nó không phải là Vũ Hán, không phải là phương Nam. Tôi không thích phương Nam.

Hoa Vòng, anh không biết mặt của anh trẻ biết bao đâu, đại học Nam Khai cũng trẻ và lạnh biết bao! Tôi nhìn thấy người tôi muốn gặp, họ đều tốt hơn tôi nghĩ. Sau khi về Bắc Kinh, tôi thường xuyên cười ngây ngô một mình (việc này Tiểu Tả có thể làm chứng). Thạch hoa quả mua ở Thiên Tân tôi vẫn chưa ăn hết. Như vậy đi, Hoa Vòng thân yêu, mùa xuân hoặc mùa hè bọn mình sẽ leo núi, ngày 14 tháng 2 em vẫn muốn tới Thiên Tân. Chúng mình sẽ cùng xem show của Mộc Suy Quả. Nhìn thấy các anh, em cảm thấy chúng ta vẫn còn trẻ. Em đã không còn sáng tác thơ được nữa, ba bài thơ em viết hôm nay thật dở, nhưng chúng ta vẫn còn trẻ. Chúng mình gặp lại nhau vào ngày 14 tháng 2 nhé. Nó sẽ là ngày tình nhân của tất cả chúng ta. Tranh thủ lòng nhiệt huyết của chúng ta vẫn chưa nguội lạnh, tranh thủ chúng ta vẫn đang trẻ trung, muốn làm gì thì làm đi.

Đó là buổi chiều một ngày tháng 2, tôi và Đàm Di ngồi ở tầng hai quán MacDonald bên bờ sông Tân Thiên Tân. Bên ngoài là tiết trời lạnh lẽo cùng vô số người. Người với người rõ rệt cuộc không giống nhau. Dưới những cái đầu đó, Đàm Di nói anh nhìn thấy được cuộc sống nhếch nhếch dung tục của tuyệt đại đa số người. Sau đó, tôi quay mặt lại, thổ lộ nguyện vọng muốn nói tiếng với anh. Sau đó tôi nhanh chóng lấy từ trong túi ra một tập bản thảo viết tay như làm ảo thuật ra, đồng thời đọc to một đoạn trong một chương trước mặt đông đảo mọi người.

Đàm Di nói anh rất cảm động.

Lúc ở cùng với Đàm Di, chúng tôi rất ít khi nói chuyện về thơ. Chủ đề ngoài lĩnh vực của hai đứa ra, trong tình hình bình thường chúng tôi thường nói về chủ đề có liên quan tới rock. Tôi biết đó là niềm yêu thích lớn nhất của chúng tôi. Thơ ca và tiểu thuyết chỉ là bộ phận trong cuộc sống có thể dựa vào năng lực của bản thân để thao túng.

Hoa Vừng gửi lời nhắn cho tôi, anh nhắn ngày 14 em nhất định phải tới đây, có một số chuyện anh muốn đích thân nói với em. Nếu em không tới, anh sẽ tới Bắc Kinh tìm em, cho dù có rất nhiều báng súng chĩa vào, anh vẫn sẽ tới.

Ban đầu tôi không để ý tới lời nhắn trên, tôi lại nhìn thấy một mẫu thư khác của Hoa Vừng, chủ yếu nói về thời gian tôi ở Thiên Tân. Anh nói: Tôi có thể tưởng tượng nổi một Xuân Vô Lực 18 tuổi, đi tàu hỏa tới Thiên Tân vào ngày cuối đông giúp chúng tôi cùng biểu diễn trò đùa ác này. Trẻ trung mà, vui quá, có thể chửi đồng – sa sút – bị quan. Thật vô vị! Tôi cho rằng tôi vẫn còn trẻ, muốn dựa vào người cô ấy ngủ một giấc thanh thản. Nhưng tôi chưa làm vậy, cũng không chủ tâm làm vậy. Nhìn thấy Xuân Vô Lực, tôi thừa nhận mình đã không còn nhiệt tình nữa. Ngày hôm đó Xuân Vô Lực ngồi giữa hai chiếc bàn, không nói câu gì. Có lẽ việc này không bộc lộ điều gì. Nhưng tôi vẫn muốn tranh thủ lúc còn sống để làm nốt những việc chưa làm. Ở đây tôi vẫn không muốn viết quá nhiều về sự việc xảy ra hôm đó, chỉ muốn nói một câu: Xuân Vô Lực tới Thiên Tân đối diện với tôi mà nói là chuyện bất ngờ, nhưng chuyện bất ngờ này có lẽ cả đời tôi sẽ không quên.

Ký tên của anh ấy: Chim nhỏ có thể ôm hôn cả trời xanh, tôi còn có thể ôm hôn được ngày mai. Sao anh ấy lại viết anh ấy không trẻ nhỉ? Thực tế là anh ấy trẻ trung biết bao, những bài thơ trước của anh ấy khiến tôi cảm thấy anh đang trẻ. Mẫu thư này khiến tôi

băn khoăn, tôi không biết anh có ý gì. Theo trực giác của tôi, anh không thích mẫu người như tôi.

Ngày 14 tôi sẽ tới Thiên Tân. Chúng tôi thực sự có thể ôm ấp tuổi trẻ ư?

Tôi rất sợ hãi, còn ai có thể xứng với ước vọng của tôi, cùng tôi xây dựng một gia đình chứ? Tôi thà kiên định ở quê còn hơn du di thành thạo. Đương nhiên tôi không có ý Hoa Vừng ở quê. Trong tiềm thức, tôi rất hoài nghi Đàm Di. Tôi muốn từ chối đại đa số người trưởng thành, tôi sợ sự thành thực của họ. Tôi muốn từ chối đại bộ phận người trẻ tuổi, tôi sợ sự công kích của họ đối với hiện thực trước mặt. Tôi tin tôi vẫn còn sự theo đuổi và chờ đợi vào điều tốt đẹp. Tôi biết những thứ đó sẽ biến mất hết trong dòng chảy thời gian. Đối với việc kết hôn với Đàm Di, tôi càng hi vọng rằng nó chỉ là cái cớ để thoát khỏi cái gì đó hoặc để nắm bắt được thứ gì đó, hoặc đó cũng là chủ nghĩa lý tưởng ngây thơ của chúng tôi. Từ trước tới giờ, tôi chưa từng nghĩ tới hậu quả của kết hôn, việc đó chưa có khái niệm rõ ràng trong đầu tôi. Nhưng lời nói của Đàm Di ít nhiều đã an ủi tôi. Anh nói “kết hôn” khiến tôi có cảm giác an toàn. Tôi lơ mơ nhận thấy kết cục của tôi không phải như vậy.

Tôi chưa từng nghĩ tới việc kết hôn, tôi chỉ muốn có một chiến hữu. Anh ấy trẻ trung giống như tôi, kiên định giống tôi, đứng bên cạnh tôi, không muốn tôi trưởng thành, ghim cơ thể tôi vào tường thời gian. Tôi muốn nghe anh nói anh yêu em, tôi muốn chúng tôi bị bắt trong chần hàng trăm phát, chết như vậy mới có ý thơ chứ.

2

Lần đầu tiên tôi nhìn thấy anh, tôi phát hiện mắt anh sụp xuống. Tôi nhận ra mình đã thấy anh ở rất nhiều party.

Hóa ra là anh, anh chẳng phải là tay chơi trố ng trong ban nhạc của 555 đâu sao?

Từ lâu anh đã không làm ở đó rồi.

Đúng rồi, anh tên gì vậy?

Lam Binh.

Vừa nãy ở trên mạng em cứ ngỡ anh là ai cơ, liên tở mò tới xem sao.

Lam Binh bước vào căng tin mua mấy gói mì ăn liền và hai bao thuốc Đại Tiễn Môn. Tôi mua một bao “Đô Bảo” đã từ lâu không hút. Chúng tôi tới quán net ngò i một lúc, sau đó Lam Binh đưa tôi về nhà anh. Phòng của anh rất gòn phòng khách, bố mẹ anh muốn vào hoặc ra đều phải đi qua phòng của anh, phòng của anh cũng không có cửa. Lúc mới vào tôi, cảm thấy không quen, nhưng sau này cũng không thấy lạ nữa.

Nửa đêm Lam Binh pha mỳ tôm, chúng tôi vừa hút thuốc vừa nói chuyện. Một lần nữa tôi không biết mình ở đâu ở thời điểm nào nữa. Lam Binh còn nói chuyện với tôi rất lâu về thơ ca. Sau khi nói xong, anh nói: Hay là em làm bạn gái anh đi, hiện tại anh không muốn sống tạm bợ nữa. Sống tạm bợ không có trong từ điển sống của tôi. Tôi cũng không biết liệu mình có đang sống tạm bợ hay không nữa, liệu tôi có muốn sống tạm bợ không, và làm sao có thể kết thúc kiểu sống tạm bợ. Hoặc tôi chưa từng nghĩ về việc gì, chưa từng nghĩ về việc gì thì làm sao kết thúc được việc gì chứ.

Vậy nhân lúc em vẫn chưa có người yêu, anh có thể tìm em bất cứ lúc nào. Được thôi. Tôi chấp nhận. Cũng chỉ có thể như vậy. Năm trên chiếc giường xa lạ, quả thực khiến tôi có cảm giác hư ảo. Đúng vậy. Làm sao mới có thể chứng minh, thế giới này đẹp để biết bao,

mọi thứ đều chân thực như vậy. Nằm trên giường, bạn có thể tạo ra một tư thế.

Lam Bình đưa một điều thuộc cho tôi rồi hỏi:

Hút không?

Có.

Tôi biết ngày mai tôi sẽ quên hết mọi chuyện, nhưng vẫn không thể tìm được chứng cứ tại hiện trường, không nên tồn tại, nhưng vẫn tồn tại.

Tôi nhớ tới Lý Tiểu Thương, còn cả Đán Ảnh, Tiểu Đình, Tiểu Tả, Hòa thượng.

Tôi thậm chí nhớ tới Đàm Di, Hoa Vừng, 555, Thôi Thôn Thủy, Mát mẻ, Ba Bạt, Thanh Xuân, và một số người không nên nhớ tới nữa. Hiện giờ họ lần lượt xuất hiện trước mặt tôi như đang lần lượt chờ được lên sân khấu vậy. Tôi thậm chí còn chưa có ý trách họ, chỉ cảm thấy đã từng là bạn bè. Lòng tôi vừa sứt đá, vừa dễ vỡ như kính vậy.

Ban ngày tôi và Lam Bình đi tìm một tay trống của ban nhạc khác chơi, chúng tôi hít rất nhiều Hash, cổ họng đau rát. Họ ngồi trên giường chơi điện tử, tôi nằm trên đùi Lam Bình mơ mơ màng màng chỉ chực ngủ, khoảng mấy tiếng đồng hồ, đầu tôi trống rỗng. Lúc đi xe buýt về nhà, tôi có cảm giác tư duy của mình rồi mù. Bỗng nhiên tôi phẫn khích hẳn lên, tôi muốn sáng tác một bài thơ.

Khi tôi mười hai tuổi, tôi muốn vào hội văn nghệ thiếu niên. Khi tôi mười bốn tuổi, tôi cho rằng lúc này là thời điểm thanh xuân đẹp nhất. Lúc mười lăm tuổi, tôi đã nghĩ rất nhiều về tuổi mười sáu khác biệt. Khi tôi mười sáu tuổi, tôi quen biết Thẩm Hạo Ba.

Tôi là anh Xuân.

Lúc tôi mười bảy tuổi, tôi muốn lưu giữ thanh xuân ở tuổi mười bảy.

Hiện tại tôi mười tám tuổi.

3

Tiểu Đình nói hiện giờ anh sống trong nhà một người anh em, anh bảo tôi ngày nào đó tới chỗ anh chơi. Tôi cũng rảnh nên đã quyết định tới chơi. Lúc tôi tới đó, Tiểu Đình đã ở đó mấy ngày rồi. Anh nói thực ra chẳng hay gì. Nhưng tôi đã tới thì khác hẳn, cho nên mấy này tiếp theo hoàn toàn có thể dùng bốn chữ để khái quát: Sống say chết mộng. Do chỗ ở của bạn Tiểu Đình cách xa trung tâm thành phố, xung quanh không có quán net. Nên mấy ngày đó chúng tôi không lên mạng, dường như quên hẳn thế giới trên mạng. Chúng tôi tìm được sự vui thú mới về thể xác.

Chúng tôi làm tình cả tối, lúc thật sự mệt rồi thì hút thuốc, sau đó ôm nhau ngủ. Chúng tôi ngủ một mạch từ lúc trời sáng tới sáng tối. Dậy xong thì ăn chút đồ, xuống dưới mua một chai pepsi to rồi tiếp tục làm tình. Chúng tôi nói chuyện thơ ca, âm nhạc, tiểu thuyết Cổ Long cùng bạn bè và cuộc sống của nhau. Chúng tôi đã sống với nhau như vậy trong năm ngày bốn đêm. Sống rất mang tính khiêu khích. Lúc chúng tôi làm tình phát ra tiếng động rất lớn, nhưng bạn của Tiểu Đình vẫn ngồi trên sofa xem tivi, thường xem tới hai, ba giờ sáng. Chúng tôi cựa với nhau chắc chắn anh ấy nghe thấy tiếng động của chúng tôi.

Tiểu Đình nói anh thấy tên của anh phải thay đổi mới được, lúc nào cũng lén lén lút lút xem người ta tá m cũng không hay (trước đây trên mạng anh bị gọi là Tiểu Đình nhìn trộm Xuân Vô Lực tá m). Tôi

nói chắc chắn mấy ngày vừa rồi mọi người đều rất nhớ chúng ta: Tại sao hai phần tử nghiệm mạng đột nhiên mất tích cùng nhau?

Buổi tối ăn cơm xong, chúng tôi xem phim. Chúng tôi xem những bộ phim cũ trước đây. Bạn còn nhớ tới tuổi mười bảy của mình chứ? Đây là lời cảm thán được phát ra khi tôi xem bộ phim “Mười bảy tuổi” phiên bản tiếng Trung, dường như tôi đã già rồi. Tôi không biết những cô gái trẻ mười bảy tuổi ở Đài Loan, Mỹ, hay Âu châu sống thế nào, liệu có giống với tôi không. Nhưng cô gái Trung Quốc thông minh, cho dù có xem phim “Đám người lập dị” trong phòng khách cũng không thể cảm nhận được sức mạnh tuổi trẻ của mình. Chúng tôi còn xem phim “Biên giới của sự tự do” nổi tiếng, trong đó nhân vật Chu Vân Sơn có hai câu nói nổi tiếng khiến chúng tôi ấn tượng sâu sắc. Câu đầu tiên đã trở thành câu nói nổi tiếng: Đâu đâu đều lừa cả. (Tiểu Đình thường xuyên đọc câu này). Câu thứ 2 là “Mỗi người đều mang tính bị kích, cuối cùng là cái chết.” (Tiểu Đình rất thích câu nói này, tôi lại thấy rất tâm thuởng).

Tiểu Đình còn kể cho tôi nghe cuộc sống trước đây ở Thành Đô của anh. Lúc đó anh thường xuyên tới những nơi biểu diễn ca vũ chơi, có mấy lời hát khiến tôi ấn tượng sâu sắc, đại ý như sau: Vuốt ve đầu em, dịu dàng biết bao; vuốt ve lưng em, rất muốn được ngủ cùng em; vuốt ve eo em, em thật lẳng lơ, vuốt ve ngực em, đỉnh Everest...

Bài hát này nếu được đọc bằng tiếng phổ thông qua khẩu âm Thành Đô của Tiểu Đình rất hay, bạn có thể tưởng tượng điệu bộ vừa cắn hạt dưa vừa khiêu vũ không? Cũng trong mấy ngày đó, tôi phát hiện Tiểu Đình là một người rất thú vị. Anh thường đi đi lại lại trong phòng, khua tay, miệng lẩm bầm đọc. Anh rất trẻ trung, rất gần gũi. Anh hát bài “tín ngưỡng của nỗi đau”, ngâm nga theo bài “Chàng thợ sơn”, còn thường xuyên hát liên khúc, tạo thành hiệu ứng độc đáo mà có sức truyền cảm.

“Tôi chính là người điề u khiến sau sân khấ u, tôi chính là hung thủ giao trá, tôi chính là vua bài chí mệnh, tôi chính là người chưa bói đã biế t trước... xã hội ngày càng phức tạp, xã hội sẽ ngày càng hiểm ác ư? Những ngọn cỏ dại sắ p sửa bị nhổ hế t, nhưng sự uy hiế p vẫn tồ n tại ở khắ p nơi... vắ n đề` là chúng ta không đứng ra, để chỉ điểm gien chịu nhục của bạn, vắ n đề` là chúng ta không dám đứng ra, để chấ t vắ n nguồ n gồ c của sự yế u đuo i, nhiệt huyế t của bạn đâu mắ t rô i? Nhiệt huyế t của bạn đâu mắ t rô i?... Nó đã sơn chiế c váy liề n áo của cô gái, đã sơn chiế c áo kiể u Tôn Trung Sơn của chàng trai, nói đã sơn tiế t tâ u của chúng ta, đã sơn phong cách của chúng ta, sơn cả tuổi thanh xuân của chúng ta, sơn cả linh hồ n của chúng ta, sơn hế t nhữ ng cô ng hiế n của chúng ta, sơn cả cuộc số ng của chúng ta, sơn hế t mọi thứ của ta.

Tiểu Đình cũng đeo kính áp tròng. Điề u khiế n tôi bắ t ngờ là khi đi ngủ anh vẫn đeo kính. Nghe nói anh chưa từng bỏ kính ra, cũng chưa từng nhỏ dung dịch bảo vệ mắ t. Anh nói anh đã đeo kính hai năm như vậy. Tôi tin. Anh chính là người có thể xảy ra nhữ ng việc kỳ quái. Trên người anh có thứ may mắ n kỳ quặc.

Mắ y ngày hôm đó còn có một nhóm quay phim tới quay cho chúng tôi. Lúc họ tới, chúng tôi đang ăn cơm. Tôi thắ n nhiên trước máy quay, dường như Tiểu Đình không nhìn thắ y máy quay, đã khiế n tôi cảm thắ y kỳ lạ bởi bình thường anh rắ t hay làm loạn bỗng thay đổi một trăm tám mươi độ. Anh không ăn cơm, cũng chẳng húp cháo. Tôi lại cho rằ ng anh đã ăn no. Máy hát đang mở CD mới nhắ t “Tôi yêu nhạc rock”, chúng tôi chủ yế u đang nghe bài “Bia tượng niệm của tuổi trẻ” trong đĩa “U ác nhữ ng ngày cuố i cùng” và bài “Đô thị lắ ng mạn” của nhóm “Viên hoàn chề t”. Máy hát phát ra nhữ ng giai điệ u bi thương, dường như muố n nói rõ gì đó: Trong dòng chảy thời gian, cuố i cùng bạn sẽ mắ t đi tuổi trẻ... Đứ ng là nhạc nề n hay tuyệt, kề t hợp với biể u hiệ n sâu lắ ng của Tiểu Đình

và nét mặt phẫn khích của tôi, không giống phim phóng sự thì giống gì chứ.

Anh hút một hơi thuốc, nhấp một ngụm nước, khẽ ngâm nga mấy câu hát, hoặc tùy tiện làm một động tác nào đó, sau đó thậm chí còn ngơ ì lì trên sofa, cúi đầu không nói gì, bất động, để mặc cho tôi và mấy tay quay phim tha hồ biểu diễn trước ống kính. Chờ tới lúc những người của đài truyền hình đi hết rồi, anh mới tự nhiên bắt đầu húp hết cháo trong bát, tôi cười thầm. Anh vợ lấy quyển sổ ghi chép của tôi. Quyển vở đó ghi chép lại một vài cảm hứng khi làm thơ của tôi, còn ghi chép một vài câu nói hay tôi thích. Quyển sổ đó là Lý Tiểu Thương tặng cho tôi, trên trang tiêu đề anh viết như rờn bay phượng múa: Tặng Xuân Vô Lực. Lý Tiểu Thương. Còn có nét bút nắn nót của tôi: Vĩnh viễn không thỏa hiệp và câu nói “Vĩnh viễn vui vẻ quang minh” của Henry Miller mà chúng tôi thích, ngày tháng vào mùa hè đầu tiên của thế kỷ mới.

Tiểu Đình giờ một trang giấy, nhẹ nhàng viết gì trên đó, nhưng lại ra vẻ rất thần bí không cho tôi xem. Tôi giật lấy quyển vở, lật giờ một trang, là một đoạn văn tôi biết.

Có sương, sương dày dần lên.

Trong sương có người, cả người áo trắng như tuyết

Cửa tây thổi tuyết

Dãy núi băng tuyết xa xa có linh hồn cô độc, đêm đông sao băng lóe sáng cuộc đời.

Cửa tây thổi tuyết không phải là tuyết mà là máu.

Đó là một đoạn của tiểu thuyết Cổ Long. Lúc này tôi mới biết chữ của Tiểu Đình rất đẹp, vừa thanh tú nhưng không áu trĩ. Rõ

ràng không giống với chữ con trai viết, nói cách khác không giống với chữ của anh. Thật khó tưởng tượng nổi anh lại có thể viết ra dòng chữ trẻ trung, nho nhã đến vậy, rất giống với con người anh, vừa đáng yêu, vừa trẻ trung, vừa nho nhã.

Anh viết của tây thời tuyế, nhưng tôi càng thích Hình Vô Mệnh hơn.

4

Một bé trai bắt được một con dế trên đám bùn ở đồng cỏ. Lúc đó trông nó ngẩn tò te. Cậu bé đưa con dế về nhà, nhốt nó trong chai nước khoáng, còn để vào trong đó một chút cỏ. Cậu bé đục mấy lỗ trên chai nước để con dế có thể thở được dễ dàng.

Con dế này rất yên lặng, nó chỉ kêu vài tiếng vào buổi tối. Tiếng kêu cô độc đó xem ra rất buồn. Đây là con dế nhạy cảm, không những thế còn xấu hổ. Không biết tại sao nó lại xuất hiện ở đám bùn? Lẽ ra nó có thể không bị bắt, tại sao nó không chạy trốn chứ?

Con dế đơn độc một mình, nhưng nó hoàn toàn không cảm thấy cô độc. Đúng vậy, nó tách biệt với thế giới, cũng không muốn trở về nơi khiến nó tan nát cõi lòng. Gió đêm rất lạnh, nó chỉ còn biết trốn vào đồng cỏ, nếu không run bần bật. Mặt trăng càng ngày càng tròn, lúc cả thế giới chìm vào giấc ngủ, dường như mặt trăng chỉ chiếu cho một mình nó. Chỉ có ánh trăng mới khiến cho con dế cảm thấy được an ủi phần nào, thế nhưng mặt trăng lại ở xa và cao như vậy.

Sức sống và dòng máu nóng bắn ra sạch sẽ, thật hay biết bao. Nhưng trong lúc chờ đợi, tinh thần sớm đã ấm ức rồi. Giống như bầu trời đỏ rực, ấm ức biết bao. Đưa trẻ một mình xem phim “Sản xuất ở Hồng Kông” trong phòng khách vào ban đêm, sức sống và

dòng máu nóng không hay không biế't đã lẹ làng lẩn đi. Chưa từng sáng lạn.

Trong sự tĩnh lặng, con dế' nhớ tới rấ't nhiề'u thứ. Quê nhà xa xôi, thảm cỏ xanh biế'c, rắ'ng chiề'u vàng rực, có rấ't nhiề'u, rấ't nhiề'u những khuôn mặt tươi cười. Giồ'ng như vẽ hiu hắ't và buồ'n bã em mới nói, những bông hoa dại trên thảo nguyên Ai-len khẽ rung rinh, không có ai cười ước mơ của em, con dế' rơi lệ.

Nó thậm chí còn nhớ tới thời thơ ấ'u của mình, tuổi thơ ấ'u không bao giờ trở lại, đây là đâu?

Sự vui vẻ mấ't phương hướng. Chưa từng được vui vẻ.

Mấ'y ngày sau, chị gái cậu bé là người đầ'u tiên phát hiện con dế' đã chề't. Trái tim non nớt yế'u đuối của cô bị tổn thương. Con dế' nằ'm co quắ'p bắ't động trên đám lá xanh đã khô. Nó sẽ không thể tắ'u lên khúc nhạc thương tâm được nữa. Nước mắ't của cô bé sắ'p tuôn rơi.

Cô bé không chịu đựng được, cô tro' n vào trong phòng.

Cậu bé trách mẹ mình không nên để chai nước trên sân thượng, cho nên con dế' mới chề't cớ'ng. Mẹ cậu bé giải thích loại côn trùng này có tính thời vụ, vớ'n không sô'ng lâu được. Thế' là họ liề'n vứ't con dế' từ trên cửa sổ xuồ'ng đấ't. Con dế' lại được trở về' thảm cỏ của mình. Nó hòa vào màn đêm và màu xanh ngút ngàn, sẽ không còn nhìn thấ'y nó được nữa, con tim của chú dế' cùng tình yêu con người không biế't.

5

Quá bắ't ngờ phát hiện ra chúng tôi đã vui vẻ tới ngày thứ tư. Ngày mai chúng tôi sẽ phải đi. Tôi tin sự tiế'p xúc thân mật với Tiêu

Đình chỉ có thể diễn ra trong thời gian đặc biệt, hoàn cảnh đặc biệt. Anh cũng cho rằng như vậy. Cho nên buổi tối cuối cùng này cả hai chúng tôi đều đau lòng và yên tĩnh khác thường. Chúng tôi vừa ôm nhau vừa rủ rủ nói với nhau rất nhiều chuyện, còn hẹn ngày mai sẽ chia tay. Tiểu Đình còn nói, anh muốn đi một mình.

Ngày thứ năm không mong muốn cuối cùng đã tới. Ăn xong cơm trưa, Tiểu Đình đột nhiên ngưng ngưng bảo tôi tặng anh một thứ gì đó làm kỷ niệm. Tôi nhìn nét mặt của anh, bất giác muốn trêu đùa, nhưng nghĩ tới chuyện chia tay sắp tới nên thôi. Tôi bắt đầu giở cặp sách, tôi chẳng mang thứ gì, chỉ có chai nước hoa Paris mê tình kia trong đó.

Tôi nói vậy em tặng anh cái này, anh đừng cho người khác đây. Lúc đưa lọ nước hoa cho anh, tôi nhớ tới Đàm Di, tôi lại muốn cười. Tôi vừa đẩy cửa vừa nói: Em đi trước đây, tạm biệt! Tôi bắt đầu xuống cầu thang. Tâm trạng lúc này của tôi giống như đã chết vậy, Tiểu Đình lững thững đi sau tôi. Chúng tôi đi xuống cùng nhau, giữ khoảng cách nửa người không nhanh không chậm, không vội vàng không chậm rãi đi xuống. Tôi hỏi: Sao anh lại đi xuống thế? Anh chỉ ừ một tiếng. Tiểu Đình vào siêu thị mua hai lon Pepsi, đưa cho tôi một lon rồi nói: Cùng đi nhé! Chúng tôi đợi xe, lúc xe vẫn chưa tới, chúng tôi vừa tranh thủ nói vài câu với nhau vừa uống Pepsi. Ngồi trên xe nhìn ra bên ngoài, ở đó có rất nhiều cây bạch dương cao to. Tôi chỉ cho Tiểu Đình thấy rồi nói: Cây bạch dương đây! Trên thực tế, tôi cũng không biết rốt cuộc đó có phải cây bạch dương không nữa.

Chúng tôi chia tay nhau ở ga tàu điện ngầm, tôi muốn đi tàu điện ngầm về nhà, Tiểu Đình nói anh muốn tới trạm Tây Đơn. Về nhà ngủ một giấc xong, tôi liền tới quán net lên mạng. Quả nhiên có rất nhiều người nhớ chúng tôi, Phú Quý gửi lời nhắn cho Tiểu

Đình: Thâ`y Quý rấ`t nhớ cậu, thâ`y nói không hiểu mấ`y ngày nay cậu chề`t ở đâu nữa.

Mấ`y ngày sau khi chia tay với Tiểu Đình, tôi xỏ lỗ tai. Chẳng đau chút nào. Tiểu Đình đã từng nói không sao đâu. Sau này tai của tôi bị viêm, không thể đeo khuyên tai, tấ`y đỏ lên, còn chảy mủ nữa. Có người nói: Nhìn tôi đây này, đã một năm rồ`i, vẫn còn viêm, làm phụ nữ chẳng đơn giản chút nào. Muố`n xỏ lỗ tai, lại sợ bị viêm. Nhưng Tiểu Đình nói có chuyện gì đâu, chẳng qua chỉ là xỏ lỗ tai thôi mà. Tôi liề`n đeo khuyên tai cũng không sao thật. Tiểu Đình khi đi ngủ còn chẳng thêm bỏ kính áp tròng ra mà có sao đâu. Ngày ngày tôi ngắ`m nhìn khuôn mặt tươi sáng của mình, lại nhìn vào lỗ tai đau âm ỉ của mình, thề` là lại muố`n bay.

Chương 10: Tuổi xuân ngốc nghếch

Tôi chưa từng nghĩ tới việc giết ai đó

Càng không muốn chết trong tay ai đó

Thực nghiệm chứng minh

Người bạn hận nhất hoàn toàn không phải là người cuối cùng
giết bạn

Xuân Thu “Vụ việc thiêu u niên giết người

trên đường Trường An”

1

Chẳng mấy chốc đã tới ngày đi Thiên Tân xem biểu diễn, Hoa Vừng ở trên mạng nói muốn tới đón tôi. Tôi thậm chí nghĩ cũng hay đấy. Tới lúc đó tôi có thể hỏi anh ý nghĩa của lời nhắn để lại trên diễn đàn của anh. Lúc đang ở đại sảnh của ga Bắc Kinh tôi nhắn tin cho Hoa Vừng nhưng không thấy anh gọi lại. Trong lúc bất lực, tôi liền gọi điện cho một nhà thơ Thiên Tân bạn chung của hai chúng tôi, tôi báo cho anh biết thời gian tôi tới Thiên Tân. Tôi còn nhờ anh báo hộ cho Na Tra. Trong tiềm thức tôi không hề muốn Đàm Di tới đón tôi. Điều này có khả năng nói rõ được gì đó.

Lên tàu rồi, tôi phát hiện ra mình không có chỗ ngồi, phải ngồi ở lối đi. Phóng mắt nhìn xung quanh, cả đoàn tàu là người Thiên Tân, tôi có cảm giác đen xì xì không thấy biên giới đâu nữa. Hai mẹ con ngồi bên cạnh chiếm vị trí đẹp nhất trước cửa sổ, lại còn cứ làm bà mồi đòi đổi chỗ. Chênh chênh bên phải là đôi trai gái trẻ, chắc là vợ chồng. Cô gái xinh xắn, nước da trắng mịn, còn chàng

trai để râu, dường như đang để phòng tôi nhìn trộm. Ngồi trước mặt tôi là một thằng cha đã hơn ba mươi tuổi nhưng vẫn mặc cả bộ quần áo len trắng, thằng cha luôn mặc màu nâu: Đoàn tàu này kiểu quái gì mà lắm người thế, cũng chẳng biết toa phía trước có chỗ trống không nữa. Tôi thực sự muốn nói với thằng cha rằng: Sao ông lắm chuyện thế không biết nữa, cả đoàn tàu toàn người Thiên Tân này đã quá đủ để đầy vò thân kinh và tâm nhìn của tôi. Chính lý do này khiến tôi, mẹ kiếp chứ, chẳng muốn đi tàu chút nào.

Tôi chờ rất lâu ở ga Thiên Tân nhưng không thấy bóng dáng Hoa Vừng đâu. Tôi lại nhắn tin cho anh nhưng không thấy anh gọi lại. Tôi rút thuốc ra hút mấy hơi, đột nhiên tôi nhìn thấy Đàm Di đang đi về phía tôi, tôi thấy người một lát rồi cũng gọi to: Đàm Di!

Đàm Di tiến tới ôm tôi rồi reo lên: Em đến thật rồi. Hôm nay là ngày gì thế này, hôm nay là ngày lễ tình nhân. Tôi nghe Đàm Di nói lễ tình nhân, cứ như thể chúng tôi có quan hệ gì với nhau vậy, cứ như thể việc chúng tôi ở bên nhau cũng được coi là lễ tình nhân. Đàm Di nói vậy dường như muốn chứng minh anh có mối quan hệ mật thiết với tôi. Nghĩ ngợi vẩn vơ một hồi, tôi cũng không biết dư vị trong lòng mình là ngọt ngào hay chua xót nữa.

Anh thuê một căn hộ cho em rồi, anh đưa em đi xem nhé, rất gần công ty anh đây.

Được ạ.

Căn hộ hai phòng ngủ một phòng khách, Đàm Di cứ luôn mặc nói hơi sơ sài. Tôi nhìn thấy cũng được, có một chiếc giường đôi, bàn học, cửa sổ bằng kính lớn, nhà bếp, nhà vệ sinh vừa có bồn tắm lại có cả ngăn nước, lại còn mấy hộp sữa vẫn chưa uống hết. Tôi nói: Như thế này cũng tốt lắm rồi, tiến phòng có đất

không? Đàm Di đáp: Không đắ t lắ m, lát nữa chúng mình có thể dọn dẹp thơm tắ t. Tôi nắ m phịch xuố ng giường, kể ra cũng dễ chịu đắ y chứ. Đàm Di cũng nắ m xuố ng, nhắ t thời hai chúng tôi im lặng.

Này, lắ n trước nước hoa em tặng anh... Tôi nhìn thắ y lọ nước hoa anh đặt trên bàn liề n đi tới, mau chóng phá tan bắ u không khí tĩnh lặng.

Nước hoa em tặng anh, ngày nào anh cũng xúc một chút đắ y. Anh thích mùi này.

Tôi vớ lắ y quyển sách để trên bàn xem, còn rắ t nhiề u bản bông nhỏ về nhữ ng ban nhạc underground, tôi vớ lắ y đĩa của ban nhạc Ấn hoạn và Tả nhĩ mở cùng một lúc. Đàm Di nhìn thắ y tôi uố ng sữa Oa ha ha, liề n buộ t miệng nói đây là đồ uố ng bạn gái anh thích uố ng nhắ t, anh cũng rắ t thích uố ng loại này. Tôi cảm thắ y việc anh có bạn gái vớ n rắ t bình thường, lắ n trước gặp nhau dường như anh có nhắ c tới câu này. Trước đây trên QQ cũng thắ y rắ t quen tai. Tôi cảm thắ y, chỉ câ n tôi không tới Thiên Tân số ng cùng anh thì anh có bạn gái là rắ t bình thường, cũng giố ng như tôi.

Buổi tồ i chúng tôi ra ngoài ăn, nhân tiện lên mạng. Tôi vào diễn đàn của anh, phía trên chỉ thắ y vài chữ: Thơ ca! Rock! Phim! Độc lập! Phê phán! Tự do! Diễn đàn này cũng là địa chỉ tôi thường vào. Anh nói bây giờ diễn đàn này chán lắ m. Đế n cả anh cũng chẳng muố n vào. Diễn đàn của tôi đang hot, ngày nào tôi cũng vào, giố ng như an ủi vậy. Tôi cảm thắ y khó chịu khi nghe anh nói vậy, tôi liề n hỏi vặn, lẽ nào trước đây chỗ của anh cũng chán phèo ư? Anh đáp đương nhiên cũng thắ y hay hay được một vài lắ n, sau đó thì không hay nữa. Có thể nhận thắ y anh không có quyế n luyế n gì với việc lên mạng rồ i. Ăn xong cơm, tôi bị đau bụng, chúng tôi đề u nhớ ra trong nhà không có giắ y vệ sinh. Đàm Di đưa tôi về nhà, sau đó

anh xuô'ng dưới mưa giấ'y vệ sinh. Lúc ngồ'i xỏm trong nhà vệ sinh, tôi nhớ tới Hoa Vù'ng. Tôi không rõ lúc này anh đang ở đâu, anh chẳng phải rấ't muố'n đón tôi đấ'y sao? Tâm trạng của tôi thực sự rồ'i bời.

Đàm Di mua cho tôi mấ'y cuộn giấ'y vệ sinh, ít kẹo sô cô la và một quả dưa. Tôi ngồ'i ở mép giường cười ngây ngô, vừa ăn dưa vừa nghe bài hát mới của nhóm Bàn cồ. Nửa đêm, Hoa Vù'ng đột nhiên gọi điện cho Đàm Di nói là muố'n gặp tôi, tôi câ'm má'y. Âm thanh bên phía anh rấ't hỗn tạp, có lẽ anh đang ở ngoài đường. Anh hỏi tôi bây giờ đang ở đâu. Anh vội vàng xin lỗi về` chuyện buổi trưa không tới ga đón tôi. Dường như anh còn muố'n nói gì đó nhưng lại thôi. Anh nói vậy thì mai gặp nhau, sau đó đòi nói chuyện với anh trai. Đàm Di câ'm má'y, hai người nói gì đó. Dường như Hoa Vù'ng đang an ủi anh trai. Họ nói chuyện rấ't nhanh với nhau bắ'ng tiế'ng Thiên Tân, dường như có tranh luận, Đàm Di phân trầ'n: Xuân Vô Lực đang ở chỗ anh, cô á'y khỏe, mai em tới chỗ bọn anh đi... Em đừng vật vờ trên phồ' nữa, mau về` nhà đi, bên ngoài lạnh thê' kia mà... Tôi cố gắ'ng dịch lại lời của họ ra tiế'ng phổ thông. Cuối cùng Hoa Vù'ng cũng bị Đàm Di thuyế't phục. Anh nói: Vậy thì mai anh em mình gặp nhau ở đố'i diện đại học Nam Khai.

Trả lời xong cú điện thoại này, tâm trạng hai chúng tôi đề'u nặng nề', Đàm Di cố' tỏ vẻ trầ'n tĩnh. Hôm đó chúng tôi không hề' nhấ'c tới Hoa Vù'ng nữa, dường như muố'n tránh điề'u gì đó, cả hai đề'u không biế't đố'i phương đang tránh điề'u gì. Nguyên nhân có lẽ là Đàm Di biế't nhiề'u hơn tôi về` sự bất thường của Hoa Vù'ng. Hôm đó dường như giọng nói nghèn nghẹn của Hoa Vù'ng cứ văng vẳng bên tai tôi, thậm chí còn xuấ't hiện trong giấ'c mơ của tôi. Tôi chỉ câ'n khe nghiêng đầ'u, giọng nói của anh lại vang lên.

Sáng sớm tôi đã nhìn thấ'y Hoa Vù'ng, trông anh vẫn rấ't tinh táo. Anh nhìn chúng tôi với ánh mắ't thân thiện và rảo bước về` phía

chúng tôi, không có chút bất thường nào cả. Tôi thở phào nói: Đi thôi, trước tiên đi dạo một lát, sau đó ăn cơm. Chúng tôi đi qua đường cái, sau đó lại đi vào khuôn viên của trường đại học Nam Khai. Chúng tôi tìm một chỗ đất trống, xung quanh rất yên tĩnh, chỉ thấy cây cối và hoa cỏ. Chúng tôi ngồi nói chuyện ở đó một lát, ánh nắng chiếu trên mặt anh. Hoa Vừng cảm động nói: Thật tuyệt vời, cảm giác này thật tuyệt vời. Tôi cũng nói: Hay thật. Hoa Vừng chủ động châm thuốc cho tôi, anh lấy ra một hộp diêm, sau khi quẹt diêm xong anh đưa bao diêm cho tôi. Tôi cầm lấy, đó là hộp diêm rất bình thường, mặt sau của bao diêm in đầu nhà thơ Heinrich Heine. Sau đó Hoa Vừng nói: Em phải cất hộp diêm này đây, để hôm nào anh tới Bắc Kinh, em phải dùng hộp diêm này châm thuốc cho anh.

Buổi chiều những nhà thơ và không phải nhà thơ lần trước tôi gặp lại tụ họp. Chúng tôi hẹn nhau ở quán KFC gần chùa Hải Quang, chờ đợi bạn bè làm thẻ giả đóng giả nhân viên làm việc để được vào xem biểu diễn. Giá vé dường như hơn một trăm tệ, chẳng ai muốn mua vé, tất cả đều nghĩ cách để trốn vé. Tôi và Hoa Vừng thường xuyên ăn một ít rồi chuồn ra ngoài hút thuốc, chúng tôi nói chuyện hơi hăng. Nhưng lúc đó chẳng ai trong chúng tôi ý thức được điều này. Lần nào đi ra ngoài cửa hút thuốc với anh tôi đều cảm thấy vui. Sau khi ăn xong, để giết thời gian chúng tôi lại đi Thiên tháp, ở đó tôi lạnh run người. Tinh thần của Đàm Di thậm chí còn không tốt bằng lần trước. Anh chỉ trực ngủ gật, thỉnh thoảng mới chêm mấy câu nói với người bên cạnh, đôi lúc phóng mắt nhìn nước sông, đôi mắt dài mang vẻ mệt mỏi khó nói. Bạn bè chụp ảnh cho chúng tôi, chúng tôi mới đặt tay sau eo đối phương. Dường như Hoa Vừng có gì đó không ổn, chẳng thấy mặt mũi anh ta đâu, chúng tôi đã tìm anh ấy rất lâu mới phát hiện anh ta đang trốn sau Thiên tháp thả diều. Tôi thả diều với anh một lúc, anh ta lúc vui vẻ bội phần, lúc ủ ê buồn rầu, cuối cùng anh ta ném cả diều đi, nói mấy câu buồn bã rồi lại rút đầu lại. Hoán Phù tháp từng anh liên

tục đường như đưa mắt ra hiệu cho tôi má ý lắm. Đàm Di còn chẳng thèm nói năng gì.

Hoa Vòng đề nghị chúng tôi đi uống cà phê. Nhưng xung quanh không có quán cà phê. Chúng tôi liền tìm một quán ăn nhỏ, gọi tạm vài món ăn và canh. Chẳng có ai đối. Đàm Di và Hoa Vòng ngồi trước mặt tôi, chúng tôi nói về những vấn đề liên quan tới thi ca. Đàm Di trông vẫn không có tâm trạng gì, bặt bặt má t tỉnh thần gì, buồn rầu ủ rũ, im lặng. Không hiểu lúc này sự hài hước vốn có của anh đã trôi dạt đi đâu má t. Có lẽ anh căn bản không phải là người hài hước. Điều này khiến tôi không biết phải làm sao. Tôi cũng không biết mình nên thân thiết với anh một chút hay tỏ ra thân thiết hơn với Hoa Vòng nữa. Tôi nghĩ việc giữa tôi và anh vẫn chưa công khai, vẫn là việc được giấu kín. Việc này khiến tôi không quyết định nổi nên dùng phương án nào để đối phó tự nhiên. Do vậy tôi cũng có rất nhiều lời muốn nói chôn chặt trong lòng, muốn nói nhưng lại thôi.

Trời cuối cùng đã tới. Lúc chúng tôi ngồi trước trung tâm thể dục thể thao chờ xem biểu diễn, người tới xem cũng không nhiều lắm. Tôi và Hoa Vòng trèo lên chỗ ngồi cao. Tôi tìm được cơ hội chuẩn bị hỏi anh xem rốt cuộc anh có chuyện gì muốn nói với tôi. Tôi cũng không đoán được rốt cuộc anh sẽ nói gì. Anh thoải thác tôi rằng lúc nào biểu diễn sẽ nói cho tôi. Trong lòng tôi dấy lên dự cảm, dự cảm thông thường có chân thực không? Tôi thích được ở cùng với họ, cứ như thế này. Tôi ngồi trên chiếc ghế cao, gió đêm thổi vào quần áo bọn tôi. Tôi bắt đầu hồi hận đã mặc quá ít quần áo khi tới Thiên Tân.

Một nhóm người nhanh chóng tụ tập trước cửa trung tâm thể thao, chúng tôi cũng bắt đầu bàn tán về tám băng rôn đỏ “Đêm rock của Hà phu nhân”. Chúng tôi bắt đầu đoán già đoán non Hà phu nhân là ai. Xe cảnh sát cũng rục rịch hoạt động, họ đứng đầy trước

cửa từ lâu. Tôi còn nhìn thấy một “Thôi Kiện già”, là họ chỉ cho tôi, lúc đó tôi không để ý, người này giống hệt Thôi Kiện của mười năm nữa. Cuối cùng chúng tôi cũng tìm được vé miễn phí, không cần dùng tới vé giả. Đàm Di đương nhiên ngồi cạnh tôi, Hoa Vừng ngồi ở dãy khác. Được ngồi trên ghế da của nhà thi đấu, tôi thấy rất dễ chịu. Đã lâu tôi không xem biểu diễn rồi, không cần phải giục già, tôi cũng phàn khích hẳn lên.

Ban nhạc đầu tiên lên biểu diễn là “Phê khu”, họ mới biểu diễn được một nửa thì người xem phía dưới đã la ó. Lúc này người xem đã chật kín trung tâm thể thao. Có khả năng đều do cơ quan tổ chức, nên mang theo cả già trẻ lớn bé trong nhà tôi, cứ như đi chợ phiên vậy. Đương nhiên mọi người muốn tới thưởng thức, nhưng thấy ban nhạc Phê khu chơi dở như vậy, họ đều sốt ruột. Trong Đàm Di có vẻ phàn khích hơn lúc trước, chúng tôi háo hức trông ngóng sự mâu thuẫn giữa ban nhạc và khán giả, để mở xé tất cả của khán giả Thiên Tân. Chúng tôi đều linh cảm chỗ nữa Vương Lỗi sẽ xuất hiện trên sân khấu. Đúng là trời định, chúng tôi hô hô hộp chờ đợi... và quả nhiên không ngoài dự liệu. Khi MC giới thiệu: Đây là ca sĩ nổi tiếng như Thôi Kiện, người ta nói Bắc có Thôi Kiện, Nam có Vương Lỗi, là người đã ra rất nhiều đĩa hát, là gương mặt đại diện của âm nhạc mới Quảng Châu..., khán giả đã tò mò không chịu nổi. Họ đang trông mong ca sĩ này sẽ đem tới cho họ giai điệu hoài cổ và không khí dịu dàng. Lát sau họ lại thất vọng. Tôi và Đàm Di cũng phẫn nộ. Trước tiên chúng tôi đã chìm trong âm nhạc của Vương Lỗi, đây là lần đầu tiên tôi xem biểu diễn trực tiếp của anh. Vương Lỗi mặc quần thể thao, hát được nửa bài liền cởi áo ra, khán giả hò hét: Xuống đi! Xuống đi! Tôi và Đàm Di phôi hợp tác chiến, ra sức gào lên: Không xuống! Không xuống! Khi Vương Lỗi hát tới đoạn “Áp lực bên ngoài xả ở nhà, áp lực trong nhà xả trên giường, ban ngày làm cừu, ban đêm làm sói...” thì vô số khán giả đứng dậy đồng thanh hô: Chúng tôi muốn xem Thôi Kiện. Xuống đi! Vương Lỗi

cầm mic nói to: Hôm nay tôi tới đây biểu diễn, đã lấy tiền diễn rồi, tôi sẽ không ra khỏi sân khấu đâu. Ít nhất tôi cũng đã cầm được thù lao rồi. Hi hi! Tôi và Đàm Di đưa mắt nhìn nhau cười. Sau khi Vương Lỗi biểu diễn xong là Đường Triêu, khán giả rất vui, tạm thời yên ả. Đường Triêu hát những bài hát làm nên tên tuổi của anh. Chúng tôi giờ sổ ghi chép, muốn ghi lại thứ gì đó, hồi lâu mới viết được một câu “Tôi gửi gắm niềm hi vọng vào anh” khiến tôi cảm động tới mức rơi nước mắt. Câu nói này rất có vấn đề, hi vọng là gì tới giờ tôi vẫn chưa rõ lắm, gửi gắm tới ai, tôi vẫn chưa chắc chắn lắm. Nhưng tôi đã lựa chọn không để ý tới mình, tôi đặt hi vọng vào anh. Trong tiềm thức tôi muốn gửi gắm vào người đáng tin. Tôi ý thức được sau khi xem biểu diễn xong, có khả năng sẽ có một cuộc nói chuyện hoặc cãi vã. Tâm trạng của Hoa Vừng đã không chế sự phát triển tình cảm giữa tôi và Đàm Di.

Đàm Di còn dẫn tôi đi vệ sinh. Chúng tôi không về chỗ ngồi cũ mà tìm hai chiếc ghế ở chỗ ngồi khán giả phía dưới. Đột nhiên chúng tôi muốn thoát khỏi đám bạn bè, Đàm Di kéo tay tôi, xung quanh đều là người xa lạ. Các bạn đừng nói gì, thật giống với trên phim. Tôi đang nghĩ nếu như có một bông hồng hay thứ gì đại loại như vậy thì hay biết bao. Xung quanh đây chẳng phải có rất nhiều bé gái bán hoa đó sao? Đàm Di đương nhiên sẽ không dung tục tới mức mua một cành hồng thật sự. Lúc này Thôi Kiện đang hát bài “Vượt qua ngày đó” trên sân khấu.

Trời thực sự rất lạnh. Chúng tôi hòa vào dòng người xem đổ ra ngoài, bọn tôi dự định ra ngoài tìm họ. Chúng tôi nhìn thấy các thành viên trong ban nhạc đến từ Bắc Kinh ăn mặc thời trang ở ngoài cửa. Đàm Di mua cho tôi hai chiếc kẹo bông, tôi vừa ăn kẹo bông vừa an ủi anh chắc chắn sẽ tìm được họ thôi. Chúng tôi đứng ở cửa hồi lâu, giống như hai đứa trẻ đáng thương, đám bạn bè bỗng dưng biến mất tiêu. Dường như họ đã lên kế hoạch tránh ra chúng

tôi. Đàm Di còn gọi điện về nhà báo tôi nay anh không về nhà ngủ. Tôi đứng một bên thắ c mắ c Đàm Di đã trưởng thành từ lâu vậy mà còn gọi điện về nhà báo bình yên. Hai chúng tôi tìm đám bạn tới mức mệt nhoài, những số điện thoại đã gọi cái thì tắ t máy, cái thì ngừng hoạt động do hế t tiề n. Chắ c chắ n Hoa Vù ng còn có chuyện muố n nói với tôi, anh ấy vẫn chưa đi. Cả hai chúng tôi quyề t định chờ thêm lúc nữa, nế u như họ không liên hệ, chúng tôi sẽ về ngủ. Sau đó điện thoại reo lên, bọn Hoa Vù ng đang ở trong quán ăn nhỏ chúng tôi ăn lúc buổi chiề u.

Lúc chúng tôi tới nơi, Hoa Vù ng đã uồ ng say. Khi tôi đi vệ sinh, anh ấy và Đàm Di to tiề ng cãi nhau chuyện gì đó. Tôi chỉ nghe thắ y mắ y câu: Anh đã sắ p ba mươi tuổi rồi, anh và cô ấy không thể có kế t quả gì với nhau đâu... Anh là anh tôi... anh chẳng phải còn có mắ y cô em đắ y sao? Những việc này cô ấy đề u biế t chứ? Tiề p đó là giọng nói không to nhưng rắ t nghiêm khắ c của Đàm Di: Hoa Vù ng! Sau đắ y thì yên ắ ng. Dường như Hoa Vù ng đang khóc.

Tôi thắ t chặt dây lưng, nhìn mình trong gương, sau đó đi ra. Những người bạn chung của chúng tôi trông dỏ khóc dỏ cười. Hoa Vù ng nằ m bò trên bàn không có động tĩnh gì. Đàm Di ngồ i bên cạnh, dường như mệt mỏi tới mức có thể gục đầ u xuồ ng ngủ ngay lập tức. Áo giắ c này khiế n tôi khó chịu, nế u như anh ngủ ở đố ng bừa bọn này, lẽ nào để tôi một mình xử lý? Việc này đương nhiên có liên quan tới tôi, tôi liề n tiề n tới chỗ anh hỏi: Sao vậy? Ban nắ y hai anh nói chuyện gì vậy? Chẳng nói gì cả. Không có chuyện gì đâu. Đàm Di đắ p. Mắ t anh ấy đã buồ n ngủ tới mức sắ p sập xuồ ng rồi. Tôi liề n không nói gì thêm nữa, tôi cũng ngồ i xuồ ng. Mọi người khuyề n can: Đi đi, đi đi, em cũng mệt lắ m rồi, về nhà ngủ đi.

Chúng tôi ai cũng có tâm sự buồ n rời khỏi quán ăn. Con gió lạnh thổi ập vào mặt, khiế n tôi rét run, dường như tôi đã biế t đượ kế t cục của mọi chuyện. Kế t cục chính là chúng tôi nên tự về nhà mình.

Tôi và Đàm Di về nơi ở của anh. Hoa Vừng ngồi dưới gốc cây không nói gì, chúng tôi cũng cảm thấy không tiện khi bỏ đi như vậy. Tôi nhìn mọi người, họ nhìn tôi với ánh mắt biết lỗi, dường như họ biết sau đó sẽ xảy ra chuyện gì vậy. Tôi và Đàm Di cũng đưa mắt nhìn nhau, sự giao thoa ánh nhìn trong nháy mắt khiến tôi rút ra kết luận họ biết nhiều chuyện hơn tôi. Chúng tôi có thể ngăn chặn được gì, hiện giờ mọi chuyện ngày càng khó đi đâu khiến.

Lúc này Hoa Vừng bỗng cất tiếng, anh nói: Em yêu cô ấy! Em đã yêu cô ấy ngay từ lần đầu em nhìn thấy cô ấy. Em không hi vọng cô ấy và anh tốt đẹp, anh có bạn gái còn có rất nhiều bạn tình nữa, anh có thể đem lại hạnh phúc cho cô ấy ư? Anh, em gọi anh một tiếng anh trai nữa, anh nghĩ xem, anh lớn hơn cô ấy tám tuổi, hai người có thể có tương lai gì chứ? Xuân Vô Lực! Đàm Di anh ấy có thể chờ em được à? Anh ấy sắp lấy vợ rồi... Hoa Vừng khóc ròng lên.

Sắc mặt chúng tôi tối sầm, không ai biết phải nói gì. Mặc dù tôi có dự cảm với lời nói của Hoa Vừng, nhưng những lời anh vừa nói khiến tôi ngỡ ngàng. Lần đầu gặp tôi anh đã yêu tôi sao? Tại sao tôi không hề cảm nhận được chút nào? Yêu là thế nào? Yêu tức là có thể thổ lộ tùy tiện như vậy ư? Chúng tôi đứng ở đó, đều cảm thấy rất giống với tình tiết trong phim truyền hình.

Xuân Vô Lực! Em lại đây, anh có lời muốn nói với em.

Tôi đưa mắt nhìn Đàm Di, Đàm Di ra hiệu cho tôi đi. Mắt của anh càng thất thần. Tôi cũng bước vào tình tiết câu chuyện. Tôi cảm thấy rõ ràng mình bất lực.

Chẳng ai biết phải nói gì với tôi lúc này. Cũng không ai có thể đoán được liệu quan hệ giữa tôi và Đàm Di sẽ kết thúc tại đây. Bảo tôi phải làm sao đối mặt với đôi mắt thiếu niên của Hoa Vừng đây?

Hoa Vòng vẫn ngồi ở đó, anh nhìn về phía tôi. Trông anh giống như một bóng đen nhỏ bé. Tôi bước về phía anh rồi cũng ngồi xuống.

Anh nói đi. Em đang nghe đây. Tôi dịu dàng.

Anh yêu em, Xuân Vô Lực à. Anh mãi yêu em, anh không muốn làm tổn thương tất cả những người anh yêu. Bây giờ người anh yêu nhất, chỉ có hai người, một là em, hai là anh trai. Anh trai của anh mãi là người thân nhất của anh, là người tốt với anh nhất. Chính anh ấy dạy anh sáng tác thơ, bọn anh cùng nhau nghe nhạc rock. Hôm nay anh lại sẵn sàng máng anh ấy một trận, đã làm tổn thương anh ấy không chút thương xót. Bởi anh không muốn em phải chịu sự tổn thương chó má đó, cho dù anh không hề biết em có phải chịu sự tổn thương đó ở Bắc Kinh hay không. Nhưng anh quyết không cho phép em phải chịu sự tổn thương đó ở Thiên Tân – cái thành phố khắp nơi là rác rưởi này. Anh trai anh lớn tuổi hơn em rất nhiều, em và anh ấy ở bên nhau thật không thực tế chút nào. Không hiểu em từng nghĩ tới chuyện này chưa? Hôm qua anh ngủ trên đường phố, anh thực sự không thể hiểu nổi giữa em và anh ấy đã xảy ra chuyện gì... Anh có thể chết vì em, anh trai của anh có thể như vậy không? Thật đấy, nếu em bằng lòng, hiện giờ anh có thể...

Anh chỉ muốn nghe một câu của em: em yêu anh không? Em chỉ cần trả lời một câu hỏi này của anh là được rồi. Nếu như em nói không yêu, anh sẽ không bao giờ quấy rầy hai người nữa...

Cơn gió đêm lạnh lẽo lướt qua chúng tôi, Hoa Vòng giống như đứa trẻ ngồi khóc ở góc đường. Trước mặt tôi, anh giống như một đứa trẻ. Trước mặt anh, tôi giống như một cô ngốc phức tạp. Xuất phát từ một khía cạnh khác, tôi cũng yêu Hoa Vòng. Sự không nơi nương tựa của anh và sự chân thật của anh đã bộc lộ hết trước mắt

tôi. Anh thật thuân khiết, dũng cảm biết bao, anh chẳng có gì, giống như mọi người.

Không có ai có thể không yêu anh. Tôi cũng cảm động vì anh.

Tôi chỉ là nghĩ thầm trong lòng, tôi vẫn không biết phải tỏ lộ thế nào. Tôi không biết nên nói gì mới được. Tôi không mong muốn Hoa Vừng đau khổ cũng giống như không muốn bản thân chịu khổ đau vậy. Nhưng tôi nên làm những gì đây? Tình cảm của một người chỉ khi nào được tỏ lộ ra mới là tình cảm chân thật. Cũng với đạo lý như vậy, thì tôi phải làm những gì mới là sự quan tâm tới anh thực sự đây? Tôi có thể quyết định sự phát triển của mọi việc ư? Tôi yêu ai? Tôi chẳng yêu ai cả ư? Liệu tình yêu của tôi có thực sự là tình yêu không?

Những người khác đã đi rồi, tôi và Đàm Di không về nhà, mà tới quán net, chúng tôi đi cùng Hoa Vừng nữa. Tôi mệt mỏi rồi, lúc nào cũng có thể ngủ lịm đi. Hoa Vừng yên lặng. Sự yên lặng của anh ấy bao hàm cả sức mạnh hủy diệt trong đó. Vừa vào quán net, Hoa Vừng liền nằm bò trên bàn ngủ. Trước khi ngủ, anh còn vào diễn đàn của tôi gửi vào tin nhắn. Lúc mở ra toàn bộ là: Anh là Hoa Vừng, Anh là Hoa Vừng, Anh là Hoa Vừng, Anh yêu em Xuân Vô Lực, Xuân Vô Lực anh yêu em. Tôi lặc đầu, bụng tôi bắt đầu đau âm ỉ. Lúc đi vệ sinh, tôi soi gương, nhưng không soi mặt mà chỉ thấy chiếc quần bò xanh và chiếc áo jacket vàng của tôi vẫn gọn gàng, sạch sẽ.

Trên diễn đàn, có một vài người xem biểu diễn ban nãy đã biết chuyện. Họ đều khuyên Hoa Vừng, có lẽ chính là do cả ngày ở nhà không có việc gì làm nên mới ngây ngô vậy, cả ngày vô công rồi nghỉ nên mới nghĩ quẩn. Họ khuyên: Hoa Vừng cậu đúng là đứa trẻ xui xẻo, đọc lời nhắn của cậu, có thể tượng tượng ra âm thanh và nét mặt lúc cậu nói những lời này. Trước đây đã biết cậu là người hay phẫn nộ, nhưng tôi qua sau khi nhìn thấy cậu, nhận ra cậu năm

2002 còn phần nộ hơn nhiề u so với cậu năm 2001... Chúng tôi đề u cảm thấ y, tồ t hơn cậu hãy đi tìm công việc gì đó đi, hoặc ở nhà thì chơi nghệ thuật thuậ n túy, viế t văn, chơi Rock, chơi Pop, chơi dân ca, chơi điện tử, chơi Low – fi, chơi tiên phong, chơi tranh sơn dầ u,... sau đó tham gia một triển lãm nghệ thuật hay chương trình âm nhạc thường được tổ chức hai năm một lầ n gì đó thì cậu sẽ hot thôi... Chắ c chắ n cậu sẽ nổi tiế ng, bắ t kể làm gì, nhắ t định sẽ hot. Đừng cứ như bây giờ nữa...

Tôi nhìn thấ y mọi người đồ ng thanh hiệp lực khuyên Hoa Vù ng, trong lòng tôi càng thấ y rồ i bởi hơn, tôi không chủ định viế t lên giấ y: Em đã nghĩ kỹ rồ i, Em đã nghĩ kỹ rồ i, Em đã nghĩ kỹ rồ i, Em đã nghĩ kỹ rồ i, Em đã nghĩ kỹ rồ i, Em đã nghĩ kỹ rồ i, Em đã nghĩ kỹ rồ i, em chấ p nhận tấ t cả, em gửi gắ m hi vọng vào anh. Thực ra tôi không biế t tôi đang viế t gì nữa. Nghĩ tới sự việc ban nă y, tôi cảm thấ y sự không thỏa đáng ban nă y không phải là sự sồ c nổi, bồ ng bột của Hoa Vù ng mà là sự im lặng, thờ ơ của Đàm Di. Chẳng có vấ n đề gì không giải quyế t được, điề u chúng tôi câ n là đứng ra thổ lộ hế t thái độ của mình. Thực sự khó làm. Đây quả thực là việc trên đời này khó giải quyế t nhắ t mà tôi từng gặp. Tôi gửi lời nhắ n lung tung trên diễn đàn, Tiểu Đình đúng lúc đó cũng đang phát điề n, chúng tôi mỗi người nhắ n một câu, cùng nhau phát điề n.

(Xuân Vô Lực) Nhớ lại nhớ lại nhớ lại đi tiế p tục tiế p tục sồ ng tiế p Nhớ lại nhớ lại nhớ lại đi tiế p tục tiế p tục sồ ng tiế p.

(Tiểu Đình) Anh dùng lưỡi mút thật lực chân răng mãi tới khi mút ra máu, anh nhỏ nước bọt lẫn máu ra đấ t, trông rấ t đẹp.

(Xuân Vô Lực) Em nghĩ cuố i cùng đã tới lúc em phải trả giá cho tín ngưỡng anh vì em, em đã chuẩn bị xong rồ i.

(Tiểu Đình) Lần đầu tiên hút thuốc anh đã khiến họng đau tới mức không chịu nổi, anh nghĩ ngày mai chắc anh phải đi mua thuốc làm dịu họng.

(Xuân Vô Lực) Em còn có thể biểu đạt thế nào đây? Anh nói đi màu đỏ màu xanh em nên chọn một thứ nào.

(Tiểu Đình) Nhưng trên người anh lúc này chỉ có hai mươi tệ, vé đi Miên Dương mỗi người là tám tệ.

(Xuân Vô Lực) Anh là người duy nhất có con mắt chân thật, nhưng đã bị mù trước sự thật.

(Tiểu Đình) Mua vé xe rồi còn thừa bốn tệ, anh đang băn khoăn không biết nên dùng bốn tệ này mua thuốc hay mua bao thuốc đây.

(Xuân Vô Lực) Anh là người duy nhất có tín ngưỡng đau khổ, đã tan biến trong sự đau khổ.

(Tiểu Đình) Rồi cuộc anh đã dùng tiền mua thuốc, anh nói với bản thân rằng đây chính là màu xanh và màu đỏ của cuộc sống, bạn nhất thiết phải chọn một thứ.

(Xuân Vô Lực) Em đã gửi niềm hi vọng vào anh nhưng em đã phó thác niềm hi vọng vào anh.

(Tiểu Đình) Hút nữa để khiến họng hỏng hoàn toàn, có thể chảy máu nữa, nhưng lần này mẹ kiếp anh sẽ không nhổ ra nữa, anh nuốt vào trong.

(Xuân Vô Lực) Hôm nay trời định em phải rời khỏi đây thật nhếch nhác, không buồn vì việc gì khác chỉ vì vãn đề thể diện của em thôi.

(Tiểu Đình) Cảm giác này thật khiên anh dễ chịu, nó khiên anh quên mất khi anh nhuộm máu vào trông nét mặt anh như đang cười.

(Xuân Vô Lự) Nếu như nỗi đau khổ thực sự sẽ tới thì để nói tới mạnh mẽ hơn đi, em ghét mập mờ không rõ ràng, em ghét mập mờ không rõ ràng.

(Tiểu Đình) Cuộc sống chính là bản thân bị mình chơi bởi bất cứ lúc nào cũng tìm được niềm vui.

(Xuân Vô Lự) Cậu bé thông minh, cậu bé chiếu đèn lồng dễ rách.

(Tiểu Đình) Chẳng ai có thể nghe thấy tiếng khóc của em.

(Xuân Vô Lự) Không nên tồn tại nhưng mọi thứ vẫn đang tồn tại.

(Tiểu Đình) Ừ,... ha ha, ha ha... ừ, ừ,... ha ha, ha ha... ừ....

(Tiểu Đình)

Thế giới này mẹ kiếp luôn chơi tôi cho nên tôi thấy nó hay. Tôi còn nhớ đây là một câu trong thơ của Doãn Sa. Dùng trong trường hợp này thật chuẩn xác.

Trong quá trình đắm chìm trong đánh máy, tôi nghe thấy Đàm Di đang nghe bài hát “Trên đời không có bữa tiệc nào không tàn” của Trịnh Diêu. Nghe bài hát đó lúc này khiến tôi có cảm giác dở khóc dở cười. Cảm giác này khiến tôi chán ngán. Nếu như không có sự thổ lộ của Hoa Vừng, lúc này chúng tôi chắc chắn đã nằm trên chiếu giường êm ái Đàm Di chuẩn bị riêng cho tôi, còn được đắp chăn dày nữa, có lẽ đã ân ái hoặc làm tình nhân tạm thời. Hoa Vừng đảo lộn mọi thứ. Giữa tôi và Đàm Di không có gì có thể thử thách được. Chúng tôi là kiểu hợp thì tụ lại không hợp thì giải tán, trong quy định trò chơi không có điều khoản thử thách, huống hồ đây lại là

sự thử thách của em trai thân thiết nhất của Đàm Di. Tôi có ý giao lưu với Đàm Di về cách giải quyết hoàn cảnh lúc này, nhưng dường như tinh thần anh vẫn bất ổn. Tôi không biết anh đang nghĩ gì. Đột nhiên tôi phát hiện, trước đây tôi chỉ tìm hiểu anh trên QQ thật quá phiến diện, tôi thực sự vẫn chưa hiểu anh lắm. Chúng tôi cứ day dứt trong sự mâu thuẫn của tư tưởng tới sáng. Tôi nghĩ kỹ rồi tôi nghĩ kỹ rồi tôi nghĩ kỹ rồi tôi nghĩ kỹ rồi, làm một người thuộc chủ nghĩa tôn tại, tôi nên trả giá bằng thứ gì đó cho tín ngưỡng của bản thân.

Hay là hôm nay em đi đi! Cuối cùng Đàm Di cũng mở miệng, anh nhìn tôi, dường như vừa hơi bối rối, vừa như là kết quả của việc suy nghĩ rất kỹ càng.

Được thôi. Nói xong câu này tôi cảm thấy mình thực là đứa ngốc nghếch. Tôi luôn mồm nói được thôi, được thôi, được thôi, được thôi. Ngoài câu “được thôi” ra tôi dường như không biết nói gì khác. Đợi với đáp án và kết cục tôi đều trả lời được thôi. Đúng vậy thưa các quý ông quý bà, tôi nghe theo các vị.

Chẳng ai có thể đảm bảo nếu tôi tiếp tục ở Thiên Tân sẽ còn xảy ra chuyện gì không thể tưởng tượng nữa. Tôi mệt mỏi quá rồi. Ngoài ra chính là vì sự thất vọng của Đàm Di. Anh quả thực không thể coi là người linh hoạt, người có biện pháp. Tôi biết tim tôi đập rất không ổn.

Lúc quán net sắp đóng cửa thì Hoa Vòng tỉnh giấc. Lúc tôi nhìn anh, anh đang dụi mắt. Tôi nói: Em sắp đi rồi. Lát nữa sẽ đi. Hoa Vòng sưng người một lúc, chẳng nói năng gì, cúi đầu. Sau đó cười một mình. Nụ cười ngẩn ngui vô cùng, nhưng vẫn an ủi được tôi.

Buổi sáng sớm luôn rất lạnh, dường như còn có cả sương nữa. Tôi mặc chiếc jacket vàng mỏng manh, tôi vội rút đầu vào cổ áo, Hoa

Vùng nhìn thấy tôi như vậy liền cởi áo khoác ngoài ra đưa cho tôi. Đường như anh đã gạt bỏ mọi quan hệ giữa anh trai anh và tôi ra bên ngoài. Tôi nhìn thấy anh chỉ còn độc mỗi chiếc áo sơ mi, nhưng Hoa Vùng vẫn cười, anh nói không lạnh, không lạnh, anh không sợ cái lạnh mùa đông. Tôi khoác lên chiếc áo đó. Đàm Di vẫn không nói gì, anh đi phía trước. Tôi nép sát vào Hoa Vùng. Vô n là người không có cảm giác an toàn, nên tôi luôn nép sát vào người đồ i tốt hơn với tôi, để có thể tìm được một chút bảo vệ. Lúc ngồi trên xe taxi, Đàm Di ngồi ở ghế phụ, nói với lái xe bằng giọng nửa tiếng phổ thông nửa tiếng Thiên Tân rất hay và rõ ràng của mình: Tới ga. Tôi châm một điếu thuốc. Thuốc lá cháy lập lòe, lúc này thật gương gao. Bên cạnh ga có một quán MacDonald.

Chúng tôi liền tới quán MacDonald đó để ăn sáng. Đàm Di vẫn rất quan tâm chu đáo. Anh nói: Em muốn ăn cái gì? Anh cứ gọi tự nhiên thôi. Tôi đáp lại. Bên ngoài trời vẫn tối om. Tôi nhìn ra bên ngoài nghĩ ngợi điều gì đó. Tâm sự của tôi vẫn nghẹn ở ngực, tôi muốn giải thích gì đó với Đàm Di, nhưng không biết phải nói thế nào. Nên giải thích cái gì đây? Mọi thứ liệu đều là sự hiểu nhầm của tôi, hay thực ra chẳng có chuyện gì. Anh yêu, đừng làm em sợ, em không biết phải nói những gì nữa. Em sẽ không giấu anh điều gì cả, những thứ đó viết trên ngực trên mặt em. Em uống một cốc đồ uống nóng, em muốn ủ ấm đôi bàn tay buốt giá của mình. Thời gian vẫn lặng lẽ trôi, chưa tới lúc cuối thì không thể thấy hồ i kết được. Em nhớ tới bài thơ tôi qua em mới sáng tác “Em gửi gắm hi vọng vào anh”. Niềm hi vọng của em là gì? Em sắp đi thật rồi. Em vẫn không muốn đi. Đàm Di chính là người đáng để tôi gửi gắm sao? Anh có đủ tư cách không? Liệu anh có vui không? Hoa Vùng có vui không? Dư luận và quàn chúng có vui không? Cho dù mọi người đều vui thì em vẫn cảm thấy có gì không ổn. Có điều tôi muốn nghe thấy sự thổ lộ rõ ràng không nhầm lẫn, xác nhận không nghi ngờ rằng không có bất kỳ sự biểu đạt bên chôn nào, nói cho em

đi, đừng chờ em phải đích thân lên tiế'ng, hãy nói cho em, việc này trong hiện thực rồ't cuộc mang ý nghĩa gì? Hiện giờ em vẫn chưa rõ.

Lúc cùng Đàm Di đi mua vé, cuô'ì cùng tôi không thể kìm nén được bèn hỏi:

Vậy là chúng ta kê't thúc rồ'ì ư?

Anh giớ'ng như ngỡ ngàng đáp lại: Đâu có, anh vẫn là câu nói đó, hai năm sau anh lâ'y em. Chỉ câ'n trong hôm nay em nói bằ'ng lòng lâ'y anh, ngày mai anh sẽ cưới em.

Trên khuôn mặt của Đàm Di không nhìn thấ'y bấ't kỳ cảm xúc nào, chỉ thấ'y sự mệt mỏi. Anh là người quá nhạy cảm, mập mờ không lộ cảm xúc. Tôi sợ người như vậy. Đôi khi nhìn thấ'y anh, tôi có cảm giác giớ'ng như đang nhìn thấ'y bản thân tôi. Điề'u khác nhau duy nhấ't là anh dường như còn trấ'n tĩnh, lạnh lùng hơn tôi. Nhược điểm lớn còn tồ'n tại của tôi là sự nhiệt tình. Tôi còn nhận thấ'y sự nhiệt tình của mình hơi thái quá.

Lúc chuẩn bị chia tay, Hoa Vừng đột nhiên gọi to một tiế'ng: Xuân Vô Lực! Tôi quay đầ'u lại, anh đột nhiên ôm chầ'm lâ'y tôi, khẽ nói thầ'm vào tai tôi: Anh sẽ tới Bắ'c Kinh tìm em. Tôi ngầ'n ngừ một lát rồ'ì cũng ôm lâ'y anh đáp lại: Được thôi. Sau đó tôi buông tay, quay người đi về' chỗ soát vé. Đàm Di trịnh trọng bắ't tay tôi: Bảo trọng nhé. Lòng tôi lắ'ng xuô'ng.

Tôi trở về' Bắ'c Kinh, tên của Đàm Di vẫn lù lù trên giá sách của tôi, được viế't bằ'ng lọ sơn móng tay. Dường như mọi thứ vẫn chưa thay đổi, tôi và Đàm Di vẫn thường xuyên gọi điện cho nhau.

Đàm Di bảo tôi sau tề't tới chỗ anh, anh nói có thể ở chỗ anh á'y. Nhưng như vậy sẽ thế' nào đây? Có khả năng mọi thứ sẽ rấ't vô vị. Sô'ng cùng một người có cảnh ngộ giớ'ng hệt mình là một việc đáng

sợ biế t bao. Nhưng bản thân tôi không có tiề n, đây là một vấ n đề lớn. Ban ngày anh đi làm, tôi còn có thể làm gì? Cứ nghĩ tới đây, tôi lại ớn lạnh. Hoa Vừng cũng thật là, sự thổ lộ của anh khiến tôi xấu hổ. Anh giố ng như quá khứ của tôi, quá khứ của tôi đã bị tôi vứt ở phía sau. Bây giờ tôi bắt đầ u đón tiế p lại nó ư? Cứ cho là tôi và anh â y sô ng cùng nhau, thì thê nào chứ? Vẫn chẳng phải là sự đố i kháng vô vị sao. Hoa Vừng sáng tác rấ t nhiề u thơ add trên đó, tôi dùng rấ t nhiề u bí danh bình luận. Tôi vẫn thích thơ anh như vậy, mùi vị hoóc môn trẻ trung khiến người ta phải rung động. Phầ n chữ ký dưới cùng của anh đã thay đổi thành: “Rời bỏ đi! Vứt bỏ tôi! Du khách tha hương” Lúc lên mạng tôi nhìn thấ y bức ảnh chụp chung của tôi và Đàm Di ở Thiên tháp, bức ảnh khiến tôi cảm thấ y không yên. Trong ảnh, mũi của tôi đỏ ửng do lạnh quá, mặt tôi nổi vế t ban đỏ do cái lạnh căm căm, còn Đàm Di trông rấ t dịu dàng. Sự dịu dàng này khiến lòng tôi đau âm ỉ.

Càng ngày Đàm Di càng ít gọi cho tôi, đôi khi cả tuầ n cũng chẳng thèm liên lạc tới một lầ n. Anh cũng ít khi mở QQ, tôi có rấ t nhiề u lời muố n nói nhưng không biế t phải làm sao mới thổ lộ được với anh.

Cùng thời điểm này, tin nhắ n của Hoa Vừng càng ngày càng nhiề u, thậm chí anh còn nhắ c tới việc muố n tự sát. Bắ t kể nói thê nào, sự phát triển của tình thê càng ngày càng giố ng trò hê . Anh nói anh chẳng nắ m bắt được gì, chẳng cứu vãn được gì.

Đàm Di không nói một câu nào, nhưng tôi biế t anh nhìn thấ y.

Tôi không biế t phải đố i mặt với Hoa Vừng thê nào, nhưng tôi nhớ Đàm Di nói anh sẽ lâ y tôi. Tôi không thể tới Mỹ, không thể tới Pháp, không thể tới Thượng Hải, thậm chí Thành Đô cũng không thể tới được.

Nếu như anh yêu tôi, anh sẽ phải gọi điện cho tôi, ít nhất cũng phải liên hệ một chút, đúng không? Lẽ nào anh muốn một mình tôi phải đối mặt với mớ bong bong này ư? Thứ tôi cần không phải là đau khổ hay máu tươi, mà là người. Là tình yêu, là kiên trì, là thái độ. Hãy nói đi! Anh có yêu em không? Nói đi! Anh hãy lòng mãi ở bên em. Nói đi! Anh hãy lòng tạo ra một điểm giữa hiện thực và lý tưởng để duy trì.

Bây giờ là năm giờ chiều, ánh nắng vẫn đẹp.

Muốn đi với một người tới Tây Đơn. Nhưng tôi vẫn ngồi lì trên mạng chờ đợi sự xuất hiện của Đàm Di.

Lúc này thành phố đã lên đèn.

Bây giờ là sáu giờ bốn mươi sáu phút ở Bắc Kinh.

2

Đã lâu lắm rồi Lý Tiểu Thương không liên lạc với tôi. Chắc hẳn anh vẫn chưa chết. Sau khi đã trải qua rất nhiều việc như vậy, có lẽ anh ấy đã nhận ra chủ động theo đuổi cái chết là một loại hành vi yếu đuối.

Tôi rất muốn gọi điện cho Lý Tiểu Thương, với ảo tưởng có thể nói chuyện tán phét với anh như trước đây, cùng nhau nhảy nhót, cùng nhau chia sẻ niềm vui lẫn nỗi buồn. Tôi nhớ tới lúc tôi mới bắt đầu sáng tác thơ, dường như mỗi lần sáng tác xong một bài liền gọi điện đọc cho anh nghe. Nhưng bây giờ tôi chỉ có thể nằm trên giường, hồi tưởng lại trước đây. Chúng tôi đã không thể gần gũi được nữa. Lý Tiểu Thương à, anh còn nhớ những việc này không? Chúng mình đi xe đạp cùng nhau tới quán net, hay là chuyện tới nhà anh lên mạng bị mẹ anh chửi té tát, hay chuyện đeo trên vai rất

nhieu thơ của những nhà thơ nổi tiếng, cùng nhau nghe nhạc mà cả hai cùng thích không?

Chúng tôi nhiều lần đọc thuộc câu: sống là đau khổ, thế giới ngày thật nhảm nhí. Lý Tiểu Thương thích nhất câu: Trong hài kịch, đau khổ là thứ yếu. Chúng tôi nói về những câu nói này mà không cảm thấy xấu hổ chút nào. Tôi nghĩ chúng tôi cuối cùng cũng sẽ không bị chế riễu, bởi chúng tôi thật lòng thích những câu nói này và hàm ý bao hàm của chúng. Tôi không muốn chế riễu mọi thứ trong quá khứ của mình, bởi chúng đã từng tồn tại, từng có sức sống. Tôi biết tất có một ngày, tôi dường như nhìn thấy trước một ngày nào đó sự cô độc sẽ đến.

Thỉnh thoảng tôi còn vào trang web của anh xem, anh đã tìm được rất nhiều đường link và ảnh về các ban nhạc Punk nước ngoài. Càng ngày chúng tôi càng trượt xa nhau cùng với thời gian và sự phát triển của mỗi bên, chỉ là không biết liệu sau này ngẫu nhiên nghe thấy hai chữ “Sartre Jean-Paul” từ miệng một cô gái khác thì anh có nhớ tới tôi không. Vào thứ năm hàng tuần trên pho âm thanh bán dạo tạp chí “Phương nam cuối tuần” liệu có làm phiền anh, giống như tôi không vậy. Vẫn chưa nghe kỹ, đã cho rằng là âm thanh của quá khứ, tình cảnh trong quá khứ.

Ngày tháng vẫn trôi qua như vậy, không chờ ai cả kể cả tôi, càng ngày càng có nhiều bạn trẻ sáng tác thơ xuất hiện trên các diễn đàn thơ ca. Tôi thường nhớ tới chuyện vào mùa đông tôi và Lý Tiểu Thương rất nhiệt tình lên mạng. Dường như lúc đó ngày nào tôi cũng lên mạng, cứ như muốn duy trì mối liên hệ cơ bản nhất đối với thế giới vậy. Tôi cũng không biết rốt cuộc mình đang kiên trì gì nữa, trời đã không còn quá lạnh rồi.

Mùa đông qua đi. Mùa đông này, lạnh như vậy khiến tôi không thể quên.

Tôi đã không còn nhớ nổi quá trình từ lúc gặp Lý Tiểu Thương vào mùa hè rồi kết thúc vào mùa đông, không hiểu tôi đã sống qua giai đoạn này thế nào.

Một tối, tôi nghe nhóm Smith, trên sân thượng đang treo lủng lẳng một chiếc khăn quàng, tôi nghĩ hút xong điếu thuốc này, dứt khoát ra đi thôi. Lời ca đẹp nhưng u buồn của nhóm Smith dẫn dụ tôi, tôi nghĩ nếu được chết trong bài hát này cũng là hạnh phúc. Chính trong lúc lẫn lộn như vậy, tôi lại nhớ tới câu hát của nhóm Bàn cổ “Người sao có thể chết trên giường, người nên chết trên đường phố”. Kết quả là tôi đã hút hết cả bao thuốc, tôi lấy hết can đảm, dẫm lên ghế, đầu tôi đưa vào chiếc khăn, nếu như nói là chiếc khăn quàng đỏ thì càng có ý nghĩa hơn. Tôi nghĩ ngợi, thử cách thít chặt khăn, tôi cảm thấy khó thở, tôi không có can đảm thử tiếp. Tôi trở về giường, tiếp tục đốt thuốc.

Hoa Vừng viết thư tới nói mùa xuân mẹ kiếp thật khiến người ta khó chịu, thuốc lá, đồ uống, làm tình bằng miệng, đi dạo phố, ôm ấp đường như mọi người đều cần những động tác trên để bù đắp tâm trạng phập phù không yên ngày xuân. Đàm Di nói, với những ngày như thế này, nên đi du lịch ngoại ô. Nhưng Hoa Vừng chỉ muốn ở một mình, hoặc đọc thơ, hoặc gảy ghi ta.

Hoa Vừng nói mấy ngày nữa chúng mình đi leo núi đi.

Đi biển đi. Tôi đề nghị.

Hoa Vừng giống như là chiến hữu thân thiết nhất khác của tôi sau khi đã mất Lý Tiểu Thương, nhưng không phải là bạn trai của tôi.

Trên thực tế tôi chưa từng có bạn trai theo đúng nghĩa, tôi luôn bài xích cách gọi này, cho rằng nó quá mất nhân tính.

Hoa Vừng gọi điện cho tôi nói rằng anh muốn tới Bắc Kinh thăm tôi. Tôi thậm chí nói mau tới đi mau tới đi.

Anh còn nói không muốn tranh cãi với Đàm Di nữa, anh muốn nói chuyện rõ ràng với tôi. Tôi cũng biết anh luôn thấy mâu thuẫn và khổ tâm về chuyện này.

Tôi đã nhìn thấy Hoa Vừng ở ga Bắc Kinh.

Tôi không lấy bao diêm in hình Heinrich Heine ra châm thuốc cho anh, nhưng chúng tôi đều hút thuốc. Tôi và Hoa Vừng đều không nói cho Đàm Di biết chuyện anh tới Bắc Kinh. Lúc lên mạng. Lần đầu tiên tôi không nói gì với Đàm Di. Dường như anh đã ý thức được gì đó, chúng tôi cùng trầm ngâm. Một lát sau, anh hỏi tôi: Tại sao không nói gì? Tôi buột miệng bịa ra một lý do. Đàm Di im lặng hồi lâu, cuối cùng nói với tôi: Chúng mình chia tay đi. Không liên quan gì tới Hoa Vừng đâu. Chỉ là do bọn mình không hợp nhau. Anh còn nói tiếp: Em và Hoa Vừng cũng sẽ không kéo dài lâu đâu. Tôi biết những điều anh nói đều đúng.

Tôi nói: Được thôi. Có điều anh phải trả lại cho em nước hoa của em. Đàm Di nói anh không quen gửi đồ, anh đề nghị nếu tiện em tới Thiên Tân một chuyến mà lấy, bởi dù gì cũng chia tay rồi mà. Nhìn thấy câu này tôi gằn giọng bâu bâu một câu: Mẹ kiếp. Nhưng không muốn để Hoa Vừng nghe thấy.

Nhưng Hoa Vừng vẫn biết. Anh ta và Đàm Di chat rất lâu trên QQ, tôi cúi đầu không nói gì.

Hoa Vừng nói: Em muốn anh nói cho em về những gì anh đã chat gì với anh trai anh không?

Lòng tôi nặng nề giống như động không đáy, có thể vút vào tất cả mọi thứ nhưng không có tiêu vọng lại.

Tôi đưa Hoa Vừng tới cây cầu tôi và Lý Tiểu Thương thường xuyên đi qua ở bờ sông gần nhà tôi, còn nói cho anh nghe về Lý Tiểu Thương. Nước sông vào mùa đông, một vài chỗ đã đóng băng.

Sau khi Hoa Vừng ở Bắc Kinh vài ngày, anh lại về Thiên Tân.

Tôi đeo một bên hoa tai, bên còn lại đã rơi mất trong khi ngủ. Anh nói anh ghét quan hệ, đúng vậy, anh ghét quan hệ.

Trong phòng chờ ở ga, Hoa Vừng khóc rất thảm thiết. Tôi nhận thấy lúc đó tôi thật nhục nhã, giống như trở về tâm trạng dối mặt với Lý Tiểu Thương, dường như họ có cùng tính khí trẻ con và chủ nghĩa lý tưởng giống nhau. Tính khí trẻ con này là trở ngại để tôi bước vào thế giới trưởng thành. Cuối cùng tôi cũng ý thức được tôi không có cách nào trở lại được, tôi hiểu mọi điều anh nói, nhưng tôi không thể đặt anh vào đó được. Tôi muốn đi một mình, chỉ một mình thôi, chẳng cần ai đi cùng. Trường Giang cuối cùng cuộn chảy về phía Đông, những chiến hữu thân thiết của Xuân Vô Lực hết lần này tới lần khác lại bị thay. Tiễn Hoa Vừng xong, tôi thần thờ tới quảng trường Trung Lương gần ga Bắc Kinh mua một lọ nước hoa.

Hoa Vừng trở về Thiên Tân xong có viết cho tôi mấy bức thư. Anh đã viết một đoạn như thế này, anh đã viết rất hay, lá thư đó khiến tôi cảm động. Chữ ký của anh đã đổi thành “Thời gian như tên bắn/ Ngày tháng như thoi đưa/ Lửa thiêu đốt mọi thứ/ Khiến tôi phải tác chiến một mình.”

Anh sẽ cho em biết tình hình gần đây của anh. Việc này xảy ra vào ngày 9 tháng 3. Hôm đó tâm trạng anh rất tốt, không phải tốt bình thường đâu nhé. Giống như cảm giác mình dường như sắp bay lên vậy. Anh bò từ giường xuống, trèo lên ghế sofa mở cửa sổ. Anh

cúi đầu, ngẩng nhìn dòng sông bên ngoài, ánh nắng chiếu vào những ngọn sóng như dát bạc. Anh như đắm chìm trong thứ ánh sáng chói lòa đó, tự dung lòng anh cũng bắt đầu dậy sóng. Anh liền mở đĩa Bàn cổ hai lần, dùng nước lạnh rửa mặt sạch sẽ. Em cũng biết anh là loại người không thể ở lại được ở bất cứ đâu. Cho nên anh đã lấy hết can đảm, chuẩn bị tới một nơi thật xa, không những thế nơi này phải là nơi trước đây anh chưa từng đặt chân tới. Nhưng tiên đề em phải hiểu là anh sẽ không đi xe đạp ra khỏi Thiên Tân. Cứ như vậy, trưa anh ăn tạm thứ gì đó, ra ngoài mua nước khoáng, bánh mì và thuốc. Lúc này trong tay anh chỉ còn đúng hai tệ, anh liền bỏ nó vào túi an toàn nhất. Anh đi xe đạp men theo bờ sông Tử Nha. Lúc ban đầu, anh nghe thấy lúc được lúc mất mấy con lừ vừa kêu vừa lặn lội trên bãi sông. Cảm giác đó khiến anh mê, sông gợn sóng, bầu trời xanh tới mức anh quên mất mình đang quanh quẩn ở đâu. Anh tiến về phía trước không có mục đích, trong lúc vô tri giác anh đã tới một ngôi làng. Nhìn đồng hồ đã năm giờ.

Anh đứng ở đồng lúa mạch. Ngẩng nhìn những từng dãy từng dãy những cây hòe to lớn trong tầm mắt, anh có cảm giác mình đã biến thành một con mọt vô vùng ngu xuẩn trước dáng vẻ to cao thô ráp của chúng. Bởi anh biết rõ mùa xuân luôn đang quan sát, đánh giá vận mệnh của anh em mình, đồng thời anh còn phải chờ đợi trong đau khổ. Nó đã gửi một luồng sáng cảnh tỉnh đúng lúc anh đang chìm đắm trong giấc mộng. Đúng vậy luồng sáng này có lẽ giống như em vậy, tới bên anh nhanh chóng, gấp rút. Nhưng anh đã rất mãn nguyện, thậm chí cho dù anh đi đâu, đều sẽ có em nhớ tới anh, như vậy là đủ rồi. Nhưng điều không may là khi về anh đã mất phương hướng, cho dù anh cố gắng đạp xe thế nào cũng không thể về nổi con đường lúc anh xuất phát. Anh lơ ngơ trong cánh đồng, hỏi mấy người nông dân đường về thành phố, nhưng họ đều nói rằng họ chưa từng tới thành phố. Anh thực sự thất vọng. Liệu anh có chết ở nơi hoang vắng này không nữa, liệu anh

còn duyên gặp lại em nữa không. Trời dẫu nỡ thôi, lúc này anh cảm thấy mình giống như chú kiến trên chảo nóng không biết phải làm sao nữa, làm sao mới có thể đi ra được. Anh sắp uống hết nước của mình, bánh mì đã ăn hết chỉ còn lại mẩu nhỏ, đương nhiên chỉ với hai tẻ trong túi thì tuyệt đối không thể đủ được. Cuối cùng anh cũng hạ quyết tâm “có chết cũng phải đạp xe về thành phố”. Anh hỏi lại một vài ông lão nông dân một lần nữa, làm sao mới có thể đạp về thành phố. Nhưng câu trả lời lần này của họ thật khiến anh thất vọng. Họ nói như sau: Cậu đừng đạp về phía trước nữa, như vậy càng đạp sẽ càng xa thành phố đấy, chỗ này cách thành phố khoảng năm mươi dặm nữa. (Lòng anh tan nát) Anh lại hỏi họ, đi đường nào mới về thành phố được? Họ liền chỉ cho anh thấy đường ray tàu hỏa ở sau lưng anh rồi nói cứ đi men theo đường ray đi sẽ có thể về thành phố. Anh liền nói cảm ơn, sau đó vẫy tay bỏ đi. Đá trên đường rất nhiều, anh chỉ lo sắm xe nửa đường bị thủng bởi những hòn đá này. Anh cất to giọng hát bài “Tôi mà sáng” của ban nhạc Bàn cổ: Cứ tôi mà sáng như thế này khiến lòng tôi lạnh lẽo. Đạp hết sức khoảng ba tiếng, anh mới lơ mơ nhìn thấy ánh đèn thành phố.

3

Tôi và Tiểu Đình lại gặp nhau. Đường Tràng An trong mùa hè rất sáng. Ánh nắng thật đẹp. Tôi nói vớ vẩn rất nhiều, tôi quên hết mình đã nói những gì. Tôi chỉ muốn nhìn thấy ánh nắng mặt trời. Anh cứ nhảy chân sáo phía trước tôi, dường như rất quen thuộc. Tôi gắng sức đuổi theo anh, nhưng luôn cảm thấy rất xa. Sau đó tôi đã đuổi kịp anh, anh quay mặt lại, ánh nắng rơi trên khuôn mặt và mái tóc của anh. Tôi cảm thấy đã vô cùng, tôi ngã xuống. Đường Trường An thật là nơi đẹp để biết bao.

Buổi tôi mùa đông. Cánh. Nước sông đóng băng. Căn phòng tuy nhỏ nhưng ấm áp của tôi. Mặt trăng treo cao tít trên trời. Tôi và Lý

Tiểu Thương đang cười. Quán net, nhạc pop. Thôi Thôn Thủy và tôi hút thuốc bên bờ sông. Cuộc hội họp lớn “Hậu 80” diễn ra ở khách sạn Kempinsky. Tôi từng có mong ước muốn có chiếc áo phông của ban nhạc 555, hay tới Mỹ tham gia liên hoan. Mưa rào rào. Mát mẻ đang ngổn ngay ngã trước máy tính. Đã từ lâu lắm rồi không muốn nói gì. Tôi cũng mệt. Chiến tử đường phố. Chiến tử đường phố.